

Et κοινωνία πολιτική, Aristot. Civilis societas. Et πολιτική ἀρχή, Eid. Urbanus magistratus. At πολιτικαὶ δυνάμεις, ex Æschine affertur pro Copiæ ex unaquaque civitate. Jungitur vero et aliis plerisque substantivis ap. Eund., item ap. Dem. ac ceteros. Sed πολιτικὰ interdum etiam dicitur sine adjectione pro πολιτικὰ πράγματα: ut ap. Plat., qui πολιτικὰ πράγματα πράττειν et τὰ πολιτικὰ πράττειν, sicut et τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, pro eod. dicit. Ceterum πολιτικὸν Cic. vertit Civile atque populare: ita scribens de Finn. 5. Nam cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Græci πολιτικὸν vocant: quicquid aget quæque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit. Ubi multis verbis describi existimo eum ipsum, qui uno verbo ab Aristot. plerisque in ll. πολιτικός dicitur. Item πολιτικοὶ φιλόσοφοι ap. eund. Cic. de Orat. 3. Peripatetici et Academici Philosophi olim propter eximiam rerum maximarum scientiam a Græcis πολιτικοὶ philosophi appellati, universarum rerum publicarum nomine vocabantur. || Πολιτικός, Reip. administrandæ peritus, s. gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda s. gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. s. Moderator, Qui in administratione reip. versatur. Aristot. Eth. 3, (3.) Οὔτε πολιτικός (βουλευτής) εἰ ἐνόμιαν ποιήσει. A Fabio πολιτικοῦ virtutes velut depinguntur, cum scribit in præf. libri 1. Cum vir ille civilis et publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis urbes, fundare legibus, emendare judiciis possit, non alius sit profecto quam orator. Item πολιτικός βίος, Vita ejus qui in reip. administratione s. in civilibus negotiis versatur. Dicitur πολιτικός etiam Ad reip. administrationem pertinens. Sic πολιτικοὶ λόγοι, Orationes ad reip. administrationem pertinentes, i. e. De administranda s. gubernanda rep. præcipientes, ut quidem vertit Erasmus ap. Isocr. At πολιτικός λόγος Rhetoribus quis sit, ex Hermog. discas. Item πολιτικὴ τέχνη s. δύναμις, ap. Aristot., aut etiam πολιτική, subaudito substantivo, Peritia administrandæ s. gubernandæ reip. Civilis scientia. ["Ad Herod. 403. ad Diod. S. 1, 360. 583. 594. 605. 700. 2, 446. Xen. Mem. 1, 1, 8. (coll. 7.) 1, 1, 16. Zeun. Ind. ad K. II. et ad p. 92. ad Mœr. 74. 76. 108. D. R. ad Longin. 260. Toup. 347. Ammon. 26. Valck. Anim. 112. Plut. Mor. 1, 338. 663. Schweigh. Emendd. in Suid. 52. Phryn. Ecl. 16. 20. 142. Thom. M. 205. ad Charit. 678. 703. Wolf. Proleg. 175. ad Lucian. 2, 57. ad Dionys. H. 2, 701. 5, 2. Bast Lettre 190. Boeckh. in Plat. Min. 89. 171. Conf. c. πολεμικός, Wyttenb. ad Plut. 1, 606. ad Charit. 702. (Jacobs. Anth. 6, 150?) ad Dionys. H. 2, 753. Schneid. ad Xen. K. II. 54.: cum ποικίλος, ad Diod. S. 1, 104. Πολιτικοὶ et πολλοὶ conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 530. Π. ἀνὴρ, Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Πολιτικὴ πλήθης, Dionys. H. 1, 296.: ὀνόματα, Casaub. ad Athen. p. 6. Ruhnck. ad Tim. 5. 83. ad Charit. 260. Τὰ π. πράττειν, Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss.] Πολιτικῶς, Civiliter, ap. Synes. Item, Ut decet eum vel convenit ei qui reip. administrat. Vel, Ut convenit administrationi reip. [Dem. 123. 151. 1465. Plut. Pomp. 15. "Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss.]

COMP. Ἀπολίτικος, Qui non est πολιτικός. Unde superl. ἀπολιτικώτατος, Ignarissimus administrationis reip., vel eorum quæ ad reip. administrationem pertinent. Cic. ad Att. 8, 20. Quem ego hominem ἀπολιτικώτατον omnium jam ante cognoram, nunc vero etiam ἀστρατηγικώτατον.

[* Πολιτικεύεσθαι, Pierson. ad Mœr. 76. 'Verbi πολιτικεύεσθαι exempla desunt.' Nihilo minus extat in Cod. Coisl., etiamsi ille dicit, 'Coisl. observante Gallierio, habet πολιτικεύεσθαι.' Vocem πολιτικεύεσθαι non improbo, sed recentiore puto. Vide Moschop. laud. a Piersono. Similiter derivatur a λογικός, *λογικεύεσθαι et *συλλογικεύεσθαι. Vide Abresch. Diacidd. Thuc. 96. A πρακτικός ducitur *πρακτικεύομαι, quod quidem Schneidero dubium: a φορτικός est *φορικεύομαι, Schol. Aristoph. N. et B. 13. Sic

a ποιητικός *ποιητικεύεσθαι. Quod ad confirmandum Schneiderus adducit Eust. ad Hom. Adde Anonym. de Incred. in Galei Opusc. Mythol. p. 56. Τοῦτο γὰρ ποιητικενόμενόν ἐστι, Hoc enim poetarum ludicrum est. In Brunckii Anal. 2, 350. est *παθικεύομαι, quasi a παθικός, modo sana sit lectio. A τραγικός, τραγικεύομαι, Schol. Aristoph., vide Lexica; *ἡθικεύομαι, Phœbammon inedit.; μουσικεύομαι, Sext. Emp.; κωμικεύομαι Lucianus; μερικεύομαι, γραμματικεύομαι, *διαλεκτικεύομαι, Schn. Lex." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολιτίζω, Remp. administro, Civilia negotia tracto. Πολιτισμός, Administratio reip. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβε. Extant autem hæc ap. Diog. L. (4, 39.) de Arcesila, ubi Bud. πολιτισμὸν interpr. Civilitatem.

Πολιτεύω, Remp. rego, s. administro, Fungor magistratu in rep. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτεύνων. Sed et simpliciter pro Administro, Rego. Thuc. (2, 37.) Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Quinetiam ipsa πόλις ab eo dicitur πολιτεύειν pro Regi. Ceterum πολιτεύειν pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens sc. signif. passivæ vocis πολιτεύεσθαι: proprie autem πολιτεύειν dici privatos qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt. Vide Schol. Thuc., ap. quem legitur 2, (46.) Τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι: 3. Κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν. || Πολιτεῖν pro Remp. gero, s. administro, gubernare, Fungor magistratu in rep. Thuc. 2, (15.) Ἄλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλευόντο. Sic ap. ceteros vett. Scriptt., Demosth. Τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα, Isocr. ad Phil. Καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et cum dat. personæ, Πολιτευθέντες τισί, Aristot. Apud Demosth. autem (19.) πολιτεύεσθαι ὑπὲρ τινος, In rep. administranda partibus alicujus favere. Nonnunquam vero πολιτεύομαι cum accus. τὴν πολιτείαν: et tunc signif. simpliciter Fungor; si reddamus Fungor administratione reip. Apud Æschin. autem in Ctes. Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον, potest etiam reddi Remp. administrare contra leges. Quinetiam et cum dat. personæ, πολιτευθέντες τισί, Aristoteli, Cum aliis etiam accus., ut, Ταῦτα πεπολιτευμαι, Hæc gessi in rep. administranda, Demosth. At Πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι, Æschin. de Falsa Leg. (p. 51.) Bellum e bello serentes in rep. administranda, Qui reip. sic administrant, vel gerunt, ut bellum e bello serant. Ita enim malo quam cum Budæo, et aliis, dicere simpliciter, Bellum e bello serentes. Idem in Comm. h. 1, affert, postquam dixit πολιτεύομαι accipi pro διοικῶ, Administro; sed ei hunc Aristotelis præfigit, in quo uterque usus verbi istius habetur: e Pol. 1. Πολλὰς γὰρ πόλεις δεῖ χρηματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ οἰκίᾳ διόπερ τινὲς καὶ πολιτεύονται τῶν πολιτευόμενων, ταῦτα μόνον. Sed interpungendum est post πολιτευόμενων, ut hic me fecisse vides. Affert et πολιτευόμενοι τὰναντία e Synesio, pro Qui sequuntur alteram factionem, Qui alteris partibus student. Denique et pro. Molior, e Chione: cujus loco possit addi hic Plut. Οὐ διαίρεσις, ἀλλ' ἀναίρεσις ἡγούμενοι τῆς Ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς πολίτας. Et hæc quidem signif. manarunt ex illa prima, qua dicitur πολιτεύεσθαι, qui reip. administrat et gubernat, s. qui reip. gubernacula tenet: sciendum est vero πολιτεύεσθαι dici etiam, ut πολιτεύειν, de privatis qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt: unde πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, Xen. et Isocr. Πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου, Dem. c. Phil. 4. Apud Aristot. tamen Polit. 3. Ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, Bud. vertit, Cum populus ita vitam instituit, ut publicæ interest utilitatis. Affertque ex Isocr. pro οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ καὶ τὸν βίον διάγειν. E Luca autem Act. 23, (1.) Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολιτευμαι. πῶ. Θεῷ, pro Omnino conscientia bona munere meo functus sum Deo. Sunt et qui interpr. Cui servire: ut i. sit q. ἐλειτουργήσα s. ἐλάτρευσα. Possit fortasse

reddi et Vitam institui. Aut etiam ita, Sic me gessi erga Deum, ut bonam conscientiam servarim: ut ad Phil. 1, (27.) Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Sed et simpliciter redditur Vivo, ap. Greg. Naz. Πρὸ πάντων φύλασέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ἥ ἔω καὶ πολιτεύομαι, τὴν εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁμολογίαν. Et ap. Gen. nad. Καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, οὐ κατὰ τὸν Θεοῦ νόμον. Hic certe πολιτεύεσθαι est, quod Gallice dicimus, Se gouverner: ut cum dicimus Se gouverner à sa fantaisie, quod est Gubernare se, et q. d. Gubernare vitam suam. Sed et pro Versari, ea signif. qua dicitur Versari in aliquo loco, e Luciano de Luctu, Ἀσιτος οὗτος νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. || Pass. autem πολιτεύομαι, pro Administror, Gubernor, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 16.) Οὐτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθεῖη. Sic ap. Plat. Εὖ πολιτευομένη πόλις. Apud Isocr. autem, "Ἐπειθ' οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσιν, ubi πολιτευόμενοι redditur Reguntur: fortasse possit et pro medio verbo haberi, ut in superioribus II. Item τὰ πεπολιτευμένα, Dem. Quæ gesta sunt in reip. administratione. ["Lennepe." ad Phal. 34. 47. 65. 170. 380. Valck. Diatr. 254. Hipp. p. 269. T. H. ad Lucian. 1, 198. Xen. K. II. init., ad Charit. 139. 144. 207. 303. ad Mær. 74. 326. Add. ad p. 75. Wyttenb. Ep. Cr. 37. Toup. Opusc. 1, 545. Thom. M. 727. Diod. S. 2, 354. ad 373. Dionys. H. 2, 1027. Πολιτεύεσθαι πρὸς τινα, ad Diod. S. 2, 353. 364. 388. Δέξεις πολιτευόμεναι, Bast Lettre 225." Schæf. Mss. Porph. Abst. 3. p. 290. Δικαιοσύνης πολιτευομένης παρ' ἡμῶν, καθάπερ καὶ ἐν οὐρανῷ. * "Πολιτευτόν, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384. Cic. ad Att. 2, 6. 10, 1." Kall. Mss.]

Πολιτεία, ἡ, Reip. administratio, Reip. regimen s. Civitatis. Ab Aristot. exp. πόλεως τάξις, ut docebo in Πολίτευμα. Ab Eod. dicitur esse βίος τῆς πόλεως. Thuc. 2, (36.) Ἀπὸ δὲ οἷας ἐπιτηδεύσεως ἡλθομεν ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἷας πολιτείας, Isocr. "Οτι πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεως ἐστίν, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην περ ἐν σώματι φρόνησις. Sæpe autem πολιτεία est Reip. status, vel Resp. Aristot. Polit. 8, 10. Πολιτείας δὲ ἐστὶν εἶδη τρεῖς: et, Εἰσι δ' αἱ μὲν πολιτεῖαι, βασιλεία τε καὶ ἀριστοκρατία, et ἡ δημοκρατία. Idem in Polit. πολιτείας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit. Æschin. autem c. Ctes. πολιτείας tres recenset, has, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, et δημοκρατίαν. At Aristot. subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτείας vocat, πολιτειῶν παρεκβάσεις nominat: ad quem multa alia de his disserentem te remitto. Pro rep. ap. Thuc., cum dicit ἔχειν τὴν πολιτείαν, 1, (127.) Sic et alibi cum ap. eum, tum ap. ceteros pro Rep., veluti cum dicit Plut. (Theseo 24.) Διακοσμεῖν τὴν πολιτείαν. Fabius πολιτείας vertit quoque Rerump. species: scribens tres esse: quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regantur. Verum hoc sciendum est, cum dicitur πολιτείαν διδόναι, et contra πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι, ap. Dion. verti πολιτείαν, Civitatem, potius quam Remp. Dicitur enim Lat. Dare civitatem, jus civitatis; et Adicere civitatem, jus civitatis. Sic κτᾶσθαι πολιτείαν, Act. 22, (28.) Sed et ad Ephes. 2, (12.) Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, exp. Qui nullum jus civitatis Israëliticæ haberetis. Quæ signif. est et vocis πολίτευμα. || Ab illa autem nominis πολιτεία signif., qua dicitur de Administratione reip., est πολιτεία significans Institutum vitæ et rationem: ut ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία, et ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτεία. Basil. ap. Bud. 766. 767. Vide item ἀποπολιτικὴ πολιτεία ap. Suid. ΙΟΝΙΣ ΠΟΛΙΤΗΝ pro πολιτεία ap. Herod. [9, 34. "Athen. 19. Zeun. Ind. Xen. K. II. Lennepe. ad Phal. 170. ad Lucian. 1, 389. Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. Reipublicæ status, Xen. Mem. 1, 2, 9. Ante νόμοι dixerat." Schæf. Mss.] COMP. Ἰσοπολιτεία, q. d. ἴση πολιτεία, Plut. Camille, Ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, Par jus obtinere in rep. [cf. Coriol. 30.] Exp. etiam, Ex æquo reip. participem esse. In VV. LL. habetur ET Ἰσοπολιταί, de Civibus qui pari sunt jure. Κακοπολιτεία, Prava reip. administratio, Corruptus reip. status, Plut.

A 1823. [Lycurgo 7. Pomp. 75. Cæs. 28.]

Πολίτευμα, τὸ, Reip. regimen, gubernacula, administratio, πολιτεία. Aristot. Pol. 3, 4. postquam dixit, "Ἔστι δὲ πολιτεία, πόλεως τάξις, τῶν τε ἄλλων ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων, subjungit, Κρίσιον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία: 6, 7. Τὴν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος, itidemque alibi. Interdum vero Reip. administrandæ genus, vel civitatis: ut, Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικόν, τὸ δὲ βασιλικόν, Bud. e Polyb. Quinetiam ita dicitur Id quod fit s. geritur ab aliquo in rep. administranda, Actio aliqua pertinet ad reip. administrationem; et generalius etiam pro Actione pertinente ad rei alicujus administrationem, s. Solertia, s. Prudenti consilio quo in re aliqua administranda est usus. Lucian. (1, 198.) Ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τοῦτο δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, Apud Chionem autem, Γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα, redditur, Hæc res ita geratur et administretur. Apud Paulum autem ad Phil. 3, (20.) Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανῷ ὑπάκει, existimo posse ita intelligi, Actiones vitæ nostræ s. nostra instituta tendunt ad cælum, et eo diriguntur, vel eo aspirant. Vel, Ita instituimus vitam nostram tanquam in cælo versantes, obliti terrenorum omnium. Opponit enim his τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονούντας: ideoque videtur esse γὰρ pro δέ. Nisi constitutamus ellipsem aliquorum verborum, aut hoc aut simili modo hæc connectentes, Illi terrestria curant; at nobis nihil cum illis commune est: quippe qui ita instituamus vitam etc. Alioqui dicere quis possit fortasse, illud γὰρ referri ad hæc verba, συμμνηταί μου γίνεσθε κ. τ. λ., ut reliqua veluti per parenthesis posita censeantur. Ut sit, sciendum est, aliter etiam reddi hic πολίτευμα, sc. Conversationem, vet. Interpr., itidemque ab Erasmo: quam interpret. minime probo. At eam, quam doctissimus Interpret. attulit, minime repudiandam existimo, sc. Ut municipes cælorum nos gerimus. Nam πολιτεία, utos μετέχειν e Plut. itidem affertur pro Municipem esse, Civitate donatum esse, Jus civitatis habere. Poterit autem illic eod. sensu reddi, Cælum habemus civitatem: ut dixit Cie. de Catone, Cum ortu Tusculanus esset, civitatem Romanam habuisset. Perinde tamen fuerit ac si diceret, πολιτευόμεθα ἐν οὐρανῷ, sequendo quidem illam verbi πολιτεύεσθαι signif. de qua posteriore loco disserui. ["Lennepe. ad Phal. 166. ad Diod. S. 2, 271. 602. Civitas, Resp., Wes-sel. de Jud. Arch. 15." Schæf. Mss.]

Πολιτευτής, Reip. administrator s. Civitatis, Magistratus, Greg. Naz. Olympio, Ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πόλεις τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιώματι καθήκοντας. ["Euseb. V. C. 3, 1. p. 398. ubi v. Valer." Boiss. Mss. "Mær. 326. et n., Thom. M. 728." Schæf. Mss. * Πολιτευτός, unde] "Ἀπολίτευτος, Ab-
" enus a reip. administratione et negotiis civili-
" bus; vel etiam Non civilis. Plut. (6, 22.) Ἡ μὲν
" γὰρ ὑπέρογκος, sc. λέξις, ἀπολίτευτος ἐστίν." [10,
279. Aristot. Polit. 7, 6, 1. * Ἐπολίτευτος, Plut.
Dione 32. * Ἐπολίτευτος, Aster. Homil. p. 562. 568.
D * Πολιτευτός, unde * Πολιτευτικός, Argem. Aristoph.
Σφ.]

Ἀντιπολιτεύομαι, Adversor alicui in reip. administratione, s. in administranda rep. Item ἐναντία πολιτεύομαι, Contrariam factionem in rep. sequor, Alteris partibus studeo. Plut. Pericle, Πλειστον ἀποπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον: (Nicia 2. Phoc. 9.) Affertur vero ex eod. Plut. ἀντιπολιτεύομαι pro Contrariam reip. administrationem sequor, Contrario modo remp. administro s. civitatem: hoc in loco, Ἀντιπολιτεύεται τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι. Vide ἀποπολιτεύομαι. || Interdum Ἀντιπολιτεύομαι pro ἀντιπράττω simpliciter s. ἀνθίσταμαι, Repugno, Reclamo, Refragor, Intercedo, Synes. fratri, Ἀλλὰ μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύεσθαι. ["Ad Phalar. 380. ad Marcell. de V. Thuc. p. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] Ἀντιπολιτεία, ἡ, Contraria factio, et proprie quæ est in reip. administratione, Greg. Naz. Ἐτύχε γὰρ οὐδὲ ἄλλως πρὸς αὐτὸν ἔχον ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀντιπολιτείας διάφορος ὢν, [Plut. Cæs. 41.]

Διαπολιτεύομαι, Concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. Existimatur i. esse q. **ἀντιπολιτεύομαι**: nisi quod **διαπολιτεύεσθαι** dicuntur, qui ex ead. urbe sunt, at **ἀντιπολιτεύεσθαι** qui e diversis. Sic tamen ut Theopomp. **ἀντιπολιτεύεσθαι** dixerit etiam **τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους**. Vide Ammonium. || Affertur vero **διαπολιτεύεσθαι** et pro Versari in reip. administratione, ex Æschine [81. "Auger Discours 1, 354. Marcell. de V. Thuc. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] **Διαπολιτεία**, Concertatio de rebus ad remp. pertinentibus, [Plut. 8, 30.]

[***Ἐκπολιτεύω**, Populum ad aliam formam reip. traduco, LXX. 4 Macc. 4, 19. "Orig. c. Cels. 180. fors. ἐμπολ." Kall. Mss.]

Ἐμπολιτεύω, et **Ἐμπολιτεύομαι**, cum dat., ut, **Ἐμπολιτεύω αὐτοῖς**, Versor in rep. una cum ipsis. Apud Thuc. autem (4, 106.) **ἐμπολιτεύειν** sine casu etiam. Item pro **μετέχω τῆς πολιτείας**. Affertur et pro Administro remp. s. munia reip. || **Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν** ap. Greg. Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, inter nos, Habitat nobiscum. Apud Basil. autem Hom. 11. **Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πασαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐπαθεῖ διάνοιαν**, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris, aut etiam Versantem. ["Wakef. S. Cr. 4, 103. Wessel. Obs. 51." Schæf. Mss. "Ἐμπολιτεύομαι, Inhabito, Macar. Homil. 6. p. 96. In civitatem recipior, Philostr. 221. **Ἐμπολιτευόμεναι ἡδοναὶ τῇ Ῥώμῃ**, Voluptates quæ Romæ in civitatem sunt receptæ." Kall. Mss.]

[***Ἐπιπολιτεύομαι**, Dio Cass. 147.]

Καταπολιτεύομαι, Politica ratione vinco, Institutis meis vinco, vel antiquo, Bud., afferens e Plut. **Lycurgo** (9.) **Ἐπιχειρήσας δὲ καὶ τὰ ἐπιπλα διαίρειν, ἐπεὶ χαλεπῶς ἔωρα προσδεχόμενος τὴν ἀντικρυς ὑφαίρεσιν, ἔπειτα προῆλθεν ὁδῷ, καὶ καταπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν**, i. e., inquit, Politica ratione vicit et perdomuit. Addit ex Eod. hæc, quæ de Lysandro dicuntur, **Καὶ καταπολιτεύσάμενος τοὺς Λυκούργον νόμους**, ubi interpr. Institutis suis antiquans. Magis certe proprie utitur idem Plut. Pompeio, ubi dicit de Cæsare, **Καὶ δοκῶν πόρρωτάω τῆς Ῥώμης ἀπειναι, ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον**. Magis proprie Dem. 184 (= 442.) **Βούλομαι τοίνυν ἡμῖν ἐπὶ κεφαλῶν ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς καταπολιτεύσατο Φίλιππος, προσλαβὼν τοὺς τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς**, ubi hanc expositionem Schol. affert, **Οὐ γὰρ τοῖς ὅπλοις εἶλεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε' οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδημηγόρει παρ' ἡμῖν, τοῖς προδόταις λέγων ἂ βούλεται**. Verum ibi repono **μονοῦ γὰρ** pro **οὐ μόνον γὰρ**. In VV. LL. affertur et Plut. Galba, **Οἷς Γάλβαν τιμᾶν ἐδόκει, καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ στρατιωτικόν**, cum hac interpr., Quibus rebus Galbam honorare videbatur, cum eo studio et populari gratia in milites uteretur. Vide **Ἵποπολιτεύομαι**. [J. Poll. 4, 36. Demosth. Philipp. p. 102. Bekk.]

[***Προπολιτεύομαι**, Themist. Or. 16. p. 205. Polyb. 4, 14, 7. **Ἀναμνησαὶ τῶν προπεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων πρότερον αὐτῷ**, Rerum quas antea vel domi vel bello gessisset.]

[***Προσπολιτεύομαι**, Phal. Epist. 93.]

Συμπολιτεύω, et **Συμπολιτεύομαι**, Una remp. administro. In VV. LL. e Plat. pro Versor in ead. gubernatione. Apud Xen. certe **συμπολιτεύειν** accipi existimo pro Communia habere reip. instituta et jura, Έλλ. 5, (2, 12.) ubi de Olynthiis loquens, scribit, **Οἱ τοὶ τῶν πόλεων προσηγάγοντο, ἔστιν ἃς, ἐφ' ὧτε τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν**. Dicerem autem esse etiam Communes habere leges, Communibus uti legibus, nisi præcederent illa verba, **τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις**. Cic. certe civitati tribuit itidem leges, instituta, et jura: addens et quartum, mores sc. || Interdum simpliciter pro In eadem rep. versor cum alio, s. cum aliis. [Demosth. 1431. "Toup. Emendd. 1, 379. Phryn. Ecl. 214. Wakef. S. Cr. 4, 20." Schæf. Mss. * **Συμπολιτεία**, Consociatio in unam remp. Polyb. 2, 41, 12. 44, 5. 3, 5, 6. "Diod. S. 2, 575. ad Paus. 353." Schæf. Mss.]

Ἵποπολιτεύομαι, Clam molior aliquid in rep. administ

PARS XXIV.

tranda, Subdole remp. administro, et occulte aliquid moliens, Malis artibus in reip. administratione utor, iisque occultis. Hunc autem fuisse vocis hujus usum conjicio ex J. Poll. (4, 36.), qui recensens ea quæ **εἰς ψόγον ῥήτορος καὶ δημαγωγῶ** dicebantur, postquam dixit, **Πολυπράγμων, κακοπράγμων, ὡς Ὑπερείδης ἔφη**, addit, **Καταπολιτευόμενος τὸν δῆμον, ὑποπολιτευόμενος**. Quod si ut **καταπολιτευόμενος**, sic etiam **ὑποπολιτευόμενος** accusativo jungamus, erit **ὑποπολιτευόμενος τὸν δῆμον**, Qui in sua administratione reip. occulte molitur aliquid adversus populum, ita remp. administrat ut occulte populi perniciem moliat, Qui subdolis vafisque artibus aut consiliis populo perniciem struit.

¶ **Πόλις**, Poetice pro **πόλις**, ut **πόλεμος** pro **πόλεμος**, metri plerumque gratia, Il. Σ. (265.) **Ἀλλὰ περὶ πόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναῖκων**. ["Ad Callim. 1. p. 32. Thom. M. 863. Steph. Dial. 26. Brunck. Aristoph. 2, 138. Apoll. Rh. 80. 131. 228. Markl. Suppl. 617. Monthly Review Jul. 1799. p. 320. Jacobs. Anth. 11, 91. 94. Heyn Hom. 5, 569. 615. 6, 506. 7, 669. 8, 355." Schæf. Mss.] **Πολίταρχος**, i. q. **Πολίταρχος**, Præfectus, s. Princeps urbis, Epigr. [Callim. H. in Jov. 73.] **Πολίπορθος**, Urbium vastator, populator, eversor, Il. Υ. (152.) **Ἄρηα πολίπορθον**. Et alibi **πολίπορθος Ὀδυσσεύς**: quod et Aristot. citat Rhet. 2. Il. O. (77.) Φ. (550.) **Ἀχιλλῆα πολίπορθον**: sicut et Ω. (108.) **Ἀχιλλῆϊ πολίπορθῳ**. Unde Stat. Trojæ vastator Achilles, Sil. Ital. Priami regnorum eversor Achilles. Cic. tamen ad Fam. 10. Homerus non Ajacem nec Achillem, sed Ulyssem appellavit **πολίπορθον**. Excusatur autem eum Strabo, quod Achillem **πολίπορθον** vocari ab Homero negarit, ut ap. eum videbis. Pro eod. DICITUR **Πολιπόρθιος**, Eust. [Od. I. 504. "Πολίπορθος, ad Il. B. 278. ad Herod. 637. Heyn Hom. 4, 250. 5, 480. 7, 18. 161. Πολιπόρθιος, Christod. Ecphr. 56. 192. * Πολέπορθος, Heyn Hom. 4, 250. * Πολιπόρθης, Heyn Hom. 7, 774. 8, 216." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 480. Sed Blomf. formam Homericam **πολίπορθος** restituit.]

Πολέπορθος, **Πολίπορθος**, Lobeck. Phryn. 679.] **Ἀγχιπόλις**, Urbi propinquus, vicinus, Nonn. (Jo. 40.) **πηγή**: [156. * **Ἀμφίπολις**, Æsch. Ch. 73.] **Ἀπόπολις**, Exul, Extorris, **ἐρημος**, **ἄπολις**, Suid. [Soph. Œd. T. 1000. Œd. C. 207. * **Βραχύπολις**, Parva urbs, Lycophr. 911.] **Ἐλέπολις**, Poetice pro **ἐλέπολις**, Urbis captrix et vastatrix. Ex Eur. (Iph. "A. 1476. 1511.) affertur **ἐλέπολις Ἰλίου Ἰφιγένεια**, "pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata vitima." [* **Ἐτερόπολις**, Qui ex alia urbe est, Anal. 1, 58. "Nonn. D. 26, 40. * **Λιόπολις**, 3, 294. (9, 78.)" Wakef. Mss. * **Μεγαλόπολις**, Anthol. * **Νεόπολις**, Æsch. Eum. 690.] **Ὀμόπολις**, i. q. **ὁμόπολις**, Qui ejusd. urbis est, ["Nonn. D. 4, 32." Wakef. Mss. * **Πολύπολις**, Callim. H. in Dian. 225. * **Ῥυσιπόλις**, Æsch. S. c. Th. 130. * **Σαόπολις**, Coluth. 140. Nonn. D. 41, 395. * **Τετράπολις**, Aristoph. A. 285. Eur. Heracl. 81. * **Φιλόπολις**, Eur. Rhes. 158. * **Φυγόπολις**, Maximus π. Καταρχ. 349. "Ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

Προλιέθρον, τὸ, Urbs, Oppidum, Od. A. init. **ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν προλιέθρον ἔπερσεν**, Trojæ urbem: Virg. Urbem Patavi. Cui similes locos vide in Πόλις. Alibi dicit **Πριάμοιο πόλιν**, ut ibid. videbis. In VV. LL. habetur ETIAM **Πρόλεθρον**, sed sine Auctore et exemplo. ["Heyn Hom. 4, 54. 63. 5, 615. Periphr., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Πρ. Τίρυνθος, Ruhnck. Ep. Cr. 102." Schæf. Mss. **Ἀμφολιέθρον**, Apoll. Rh. 1, 811. * **Ἐκατομφολιέθρος**, Eur. Fr. Cret. 5. ap. Porph. de Abst. 4, 19. Erot. Lex. Hippocr. v. **Ἄτρεκεῖς**." Seager. Mss.]

Πτόλισμα pro **πόλισμα**, ut **πόλις** pro **πόλις**, i. e. Oppidum, Urbs, **πόλις**, Suidæ.

ΠΟΛΥΣ, Cujus obliqui πολλοῦ et πολλῶ tanquam a RECTO Πολλός, quo utuntur Poëtæ, et nominatim Hom., ut infra docebo. At accus. πολλύν. Plut. πολλοί, πολλῶν, πολλοῖς, πολλοῦς. Et in FEM. Πολλή. Neutrum vero Πολύ. Est autem Πολύς, Multus, Numerosus: ut πολλὸς λαός, Multus populus. Sic et

πολὺς ἀριθμός. Sic πολλὴ δύναμις, Plut. itidemque πολλὸν στρατεύμα, Multus s. Numerosus exercitus. Sic πολὺς ὄμιλος, Od. Θ. (109.) P. (67.) Observa autem hoc Πουλὺς pro πολὺς, per epenthesein literæ υ, qualis est in νοῦσος pro νόσος. Cum quibusdam autem subst. reddimus Multum, substantivum in gen. ponentes: Πολὺν οἶνον ἐκπίνοντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 4.) Multum vini. Et πολὺν χρόνον, Multum temporis. Sic tamen ut possit et ad verbum reddi, Multum vinum, tempus. Sed in gen. sine substantivo χρόνον sæpe dicitur ἐκ πολλοῦ, A multo s. longo tempore. Cum alioqui et sine ἐκ dicatur πολλοῦ χρόνον: ut ab Aristoph. Πλ. (98.) Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνον. Sed et plur. πολλοὶ commode passim redditur Multi, Dem. c. Mid. 'Εγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κάγαθὰ ὑμᾶς εἰσὶν εἰργασμένοι, Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Πολλὰ μὲν βασιλέως ὤτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Plat. πολλοὺς Cic. vertit Plures, in Timæo, Πότερον οὖν ὁρθῶς ἓνα οὐρανὸν προσεῖρηκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὁρθότερον; sed interdum relinquitur subaudiendum subst. cum hoc plurali: præsertim vero πληγαὶ cum πολλαί, s. potius accus. πληγὰς cum πολλάς: cum dicitur ξαίνειν πολλάς, et δαίρειν, aut τύπτειν, aut etiam τύπτεσθαι: Dem. 168(=403.) Ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλάς. Aristoph. N. (972.) Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Nonnunquam et cum articulo, ut ap. Aristot. Pol. 2. "Ὅσπερ ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων, ubi observa etiam obiter, ἐλάττονας, quod est comparativi gradus, opponi nomini πολλοί: cui alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, ut ap. Herodian. (7, 9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν. Itidem τὰ πολλὰ λέγειν ap. Dem. dicentem alioqui et πολλὰ λέγειν sine articulo. Legimus enim ap. eum in Orat. pro Cor. Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; At in ejus Epitaph. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω, τοῦτ' ἐπεσκεψάμην. Sic et Æschin. c. Ctes. "Ἀφθονα δὴπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. At cum articulo itidem usus est Synes. Ἐρ. 44. Καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστὶν ἓν: ubi tamen reddi fortasse possit, τῶν πολλῶν ἓν, E multis unum. Sic Thuc. 1. Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων, Multa illa verba Atheniensium. Hoc certe constat pluralem masculinum πολλοὶ præfixo articulo duos usus habere utplurimum: quos absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοὶ dicitur pro Plerique, Bona pars. Thuc. 2, (99.) Ὡς οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δὲ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται: 1, (126.) Χρόνον δὲ ἐπιγενομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προεδρείᾳ, ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sic autem in neutro quoque genere, et quidem in utroque numero, cum gen. Dicunt enim τὸ πολὺ αὐτῆς, pro Bonam ejus partem: itidemque τὰ πολλά: ut τῆς νήσου τὰ πολλά, et τῆς Σαλαμίνης τὰ πολλά, Thuc. Quibus in ll. subaudiendum videri possit μέρος et μέρη, sed cum quibusdam genitivis non perinde commode subaudiri posse hæc videntur. Hinc autem est et τὰ πολλά, s. ὡς τὰ πολλά, frequentius pro Plerumque: quod et aliis modis dicitur, utendo neutro singulari, interdum et compar. vel superl.: necnon præfixa præp. ἐπὶ, ut exemplis declarandum erit in ὥς. Sed et in fem. gen. ut Ἐγεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν, Thuc. Vastarunt bonam agri partem. Ubi commode subaudire possumus μερίδα, sicut et in aliis hujusmodi, qui passim occurrunt, et quidem ap. eum præsertim, locis. Apud Aristoph. tamen Πλ. (694.) τῆς ἀθάτης πολλὴν ἐφλων, Schol. subaudit τροφήν. Movit autem fortassis illum, ut τροφήν potius quam μερίδα subaudiret, ommissio articuli ante πολλήν. Sed quod attinet ad articulum qui plurali masc. jungitur, sciendum est eum multo frequentius aliam dare huic nomini signif.; nam οἱ πολλοὶ dici solet pro Multitudo, Multitudo imperita, Vulgus, Plebs, Pullata turba. Plato de LL. 5. Πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἶναι ἀδύνατον, οὓς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe vulgus in divitum numero habet. Aristot. Διὰ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων. Unde τῶν πολλῶν εἰς ap. Dem. 227. ad verbum, Unus e multis, pro Unus e vulgo, plebe, Plebejus, Vulgaris, Gregarius. Ut autem videmus

Latinos interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed Multitudo imperita, et Imperitum vulgus; ita etiam his τοῖς πολλοῖς tanquam ἀπαιδεύτοις opponi τοὺς πεπαιδευμένους observavi, cum alibi, tum ap. Lucian. Sed est præterea de quo lectorem monendum existimem, sc. nonnullos inveniri ll. in quibus οἱ πολλοὶ utramque interpr. posse admittere videtur, sc. vel Vulgus, vel Plerique, s. Bona pars hominum, ut loquitur Flaccus. In quosdam certe tales ll. ap. Thuc. quoque memini me incidere. Hoc quoque sciendum est dici ETIAM ὁ πολὺς δῆμος et ὁ πολὺς λαὸς vel λεὼς pro Multitudine s. Vulgo.

Πολὺς, Multus, i. e. Frequens, Dem. c. Mid. Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τοῦτ' πολλῷ χρῆσεται τῷ λόγῳ. Ne dubitemus autem hanc esse dativi πολλῷ signif. h. l., facit quod ap. eum legimus ad eand. rem declarandam, sc. τὰ τοιαῦτα πολλάκις φθέγγεται. Est igitur τοῦτ' πολλῷ χρῆσεται τῷ λόγῳ. Hæc oratio frequens illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur, χρῆσεται, Utetur, mutabimus commodius adj. in adv.: hoc modo, Frequenter in hac oratione utetur; aut potius Subinde. Vel, Hæc verba subinde repetet, aut inculcabit. At vero in hoc Ejusd. loco, Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, βούλομαι: τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν, potest πολὺς resolvi vel itidem in adv. Frequenter, s. Subinde; vel etiam in Multum, Valde, Vehementer.

Πολὺς, Magnus, Amplius, Spatiosus: ut Πολλὴ δ' ἡ Σικελία, Thuc., ubi Schol. exp. εὐρύχωρος. Sic autem usus est ante eum Hom. ["Sic item Herod. 4, 39. Χῶρος πλατὺς καὶ πολλὸς, Regio lata et ampla Cf. Πλῆθος." Schw. Mss.] Quinetiam dicitur aliquis esse πολὺς τὴν σοφίαν, sicut Latine Magnus factis, armis, bello, qua in re pro Excellens, Præstans Sed et pro Vehemens, Potens, Bud. poni testatur ["Herod. 7, 158. Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, Frequent et vehementer institit: 9, 90. Πολλὸς ἦν λισσόμενος: 8, 59. Πολλὸς ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι." Schw. Mss.]

POËTICE Πολέος, regulariter inclinatum a πολὺς, pro πολλοῦ. Sic PLUR. Πολέες, ET per contr. πολέϊς, tam pro nom. πολλοί, quam pro accus. πολλούς. ET Πολέων pro πολλῶν, ET Πολέας pro πολλῶν: quod πολέας ap. Hom. extat, Il. A. (559.) ut πολέων Od. A. (378.) Rectus autem πολέες, item contractum πολέϊς, aliquot locis ap. eund. Poëtam. At πολέας, Il. E. (597.) Atque ut a πολὺς sunt hi regulares obliqui in usu Poëtis, non item Prosæ Scriptoribus, ita vicissim RECTUS Πολλὸς, a quo regulariter formantur obliqui πολλοῦ, πολλῷ, etc. Poëtis est concessus: de quo dicam et infra in Πολλὸν adverbio.

"Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνον, E longo jam tempore, Jamdiu, Aristoph. (N. 915.) Θρασύς ἐστι πολ. Idem addito subst. χρόνον, Πλ. (98.) Πολ. "λοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνον. At πολλοῦ δέ, Multum abest; interdum et Minime. Plato de LL. 7. Ζημίαν τοῖς μὴ ποιῶσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ "γε δεῖ; An minime?"

Πολὺ, adv. Multum, Valde, Il. A. (112.) ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, Multum s. Valde opto. Exp. et Prorsus opto. Sed potest hic VERB. Βούλομαι accipi et pro Malo, meo quidem judicio, et tunc πολὺ erit Multo, s. Longe, ut docebo infra, ubi disseram de πολὺ posito pro πλέον. Et πολὺ ἀπέχει, Multum abest. Quo tamen in l., sicut et in aliis plerisque, de quibus paulo post, reddere possumus etiam Procul, Longe. At de πολλοῦ γε καὶ δεῖ, quod itidem redditur Multum abest, itidemque de πολλοῦ δέω, etc. vide in Δέω. Sæpe autem πολὺ interpretandum est Multo: ut πολὺ ἐνίκων ap. Thuc. Multo superiores erant, Et passim cum compar.: ut πολὺ πλεῖνες, Herod. itidemque πολὺ πλείους, Dem. Multo plures. Et πολὺ καταδεέστερα, ap. eund. Dem. Et ap. Lucian. "Ος ἀρχαιότερος εἰ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ. Et πολὺ μᾶλλον, Multo magis: cui opp. πολὺ ἥττον ap. Xen. Multo minus. || Interdum vero huic πολὺ additur et aliud adv., vel ante, vel post: ut, Πάνυ πολὺ ἐλάσσω ap. Xen., et, Πολὺ μᾶλλον ἐτοιμότερον, ap. Isocr. Jungitur autem et superlativo, ut ap. Latinos Multo, itidem et Longe. Estque ita usus et Hom., sicut comparativo etiam juncti extant ap. eum exempla, ut

II. A. (581.) πολὺν φέρτατός ἐστι, Longe potentissimus est. Et Hesiod. (A. 78.) βροτῶν πολὺν φίλτατε πάντων. Sic Thuc. 1. Προθυμίαν δὲ καὶ πάνν [πολὺν] πολυηροτάτην ἐδείξαμεν. Sic πολὺν μεγίστη, Isocr. Et cum adv. μάλιστα, Xen. K. Π. 8, (3, 11.) Πολὺν μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς: nam supeilativi vim habet hoc adv. μάλιστα, respondens Latino Maxime: cum quo itidem jungitur Multo; dicitur eum Multo maxime, sicut et Multo maximus: rarius tamen. Et ut πολὺν μάλιστα, sic vicissim πολὺν ἥκιστα dicitur: vertit autem Bud. πολὺν δ' ἥκιστα, Minime vero, ap. Plat. de LL. 5. p. 245. Item cum πρώτος, quod aliqui positivum est, junxit hoc adv. Hom., et post eum Thuc. Sed habet quodammodo vim superlativi hoc πρώτος: ideoque πολὺν πρώτος non minus durum videri debet quam πολὺν πρώτιστος, quo utitur idem Hom.: ap. quem quidam exp. πάντων πρώτος. A Latinis certe itidem dicitur Longe primus. Præstat autem interdum hunc eund. usum cum compar. et superl. ΔΑΤΙΝΟΣ Πολλῶ, transiens quodammodo in naturam adverbii. Dicitur enim a Thuc., ut πολὺν ὕστερον, sic quoque πολλῶ ὕστερον, Multo post. Atque ut hic πολὺν πρώτος dixit, et quidem post Hom., et πολὺν νικῶν, sic Aristoph. πολλῶ πρώτος, et πολλῶ νικῶν. Denique ut πολὺν μάλιστα habuisti antea e Xen., sic πολλῶ μάλιστα invenies in quodam Pausaniæ loco, quem protuli in Μάλιστα, T. 2. c. 776. in fine. || Habet πολὺν et alterum usum adverbii Longe, eum sc. quo ponitur pro Procul: ut, Πολὺν ἀπὸ τῆς γῆς, Longe s. Procul a terra. Fuit autem hic quoque Homero notus. || Πολὺν pro πολλάκις, Sæpe, Frequenter, ex Epicteto. Quo pertinent, ὡς τὸ πολὺν, et ἐπὶ τὸ πολὺν, necnon ὡς ἐπὶ πολὺν: quæ dicuntur de iis, quæ sæpe et quidem ut plurimum eveniunt. Sed scribitur conjunctim ETIAM Τοπολὺν præcedente ὡς: ITEM Ἐπιτοπολὺν.

Πολὺν et pro compar. πλέον e Soph. (Aj. 1357.) affertur, ἱκῆα γὰρ ἡ ῥετή με τῆς ἔχθρας πολὺν. Sic autem et ap. Hom. posse exponi videtur, ubi jungitur VERBO βούλομαι sequente ἢ. Alioqui certe fuerit βούλομαι non pro Volo, sed pro Malo, et πολὺν pro Multo, Longe: II. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, i. e. πλέον βούλομαι, Magis volo, i. e. Malo. Multo s. Longe malo. Quod itidem dicendum est de aliquot aliis ejus ll., in quibus verbo βούλομαι particula ἢ subjungitur. Quod vero ad illum attinet, qui habetur paulo ante eum quem modo protuli, ἐπεὶ πολὺν βούλομαι αὐτὴν Οἶκοι ἔχειν, cum in eo subaudiri existimemus eand. illam voculam, eand. admittere expositionem censeo: ut sc. perinde sit ac si diceret, πολὺν βούλομαι αὐτὴν ἔχειν, ἢ ἀποινα αὐτῆς, vel ἢ δέξασθαι ἀποινα αὐτῆς: nam proxime præcedentia verba sunt hæc, Οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἀγλα' ἀποινα Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. Scio alioqui Eust. nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχὶ ὧδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἶκοι ἔχειν αὐτὴν: et addere, ὥστε οὐχ ὡς παλλακὴν, καὶ οὐχ ἀπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι ὕπερ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστὶ: καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολὺν. Ubi observa obiter et hoc comp. ADV. Καταπολὺν. Quod non solum pro Multum, s. Valde, sed et pro Multo, positum invenitur, comparativo sc. junctum, sicut πολὺν: ut καταπολὺν ἦττων ap. Diosc., Multo inferior. Scribitur vero et Κατὰ πολὺν disjunctim. AT VERO Καταπολλὰ, quod habent VV. LL. pro Multis de causis, e Thuc., perperam scribi existimo pro κατὰ πολλὰ disjunctim. Est enim κατὰ πολλὰ ad verbum, Ob multa: pro quo dicitur Multis de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καταπολὺν, de eo tractavi, nunc tractandum existimo de hac eadem voce juncta aliis præpositionibus, sc. ἐπὶ et παρὰ, et efficiente adverbia duo, ἐπιπολὺν et παραπολὺν. Primum igitur dico ADV. Ἐπιπολὺν interdum idem valere, quod proxime præcedens καταπολὺν. Nam Bud. pro Multum, Valde, Admodum, poni testatur: sicut Ἐπιμικρὸν pro Parum, s. potius Perparum, Paulum admodum, Leviter, ap. Aristot. Polit. 8. p. 106. Additque, dici UT Ἐπέλαττον, afferens hunc Ejusd. locum, in quo utitur utroque, Eth. 10. p. 90. ubi περὶ τῆς θεωρητικῆς ἀρετῆς loquitur, Δόξετε δ' ἂν καὶ τῆς

ἑκτὸς χορηγίας ἐπιμικρὸν ἢ ἐπέλαττον δεῖσθαι τῆς ἡθικῆς: et interpr. Videtur etiam ἡ θεωρητικὴ minusculum indigere externæ suppeditationis et copiarum quam moralis. Posset autem videri scr. ἐπιμικρον, potius quam ἐπιμικρὸν, nisi haberemus ἐπιπολὺν scriptum itidem cum accentu in ultima, non ἐπίπολυ. Ceterum in VV. LL. etiam οὐκ ἐπιπολὺν affertur pro Non admodum. Addit vero et de tempore dici pro Diu, a Thuc. et Luciano: ap. quem tamen ita scribentem in Hercule, Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺν εἰστήκειν ὄρων, vertit ἐπιπολὺν, Diutule, non Diu. Hac autem in signif. Schol. Thucydidis subaudiendum censet διάστημα χρόνου. Si tamen adderetur διάστημα, scr. esset disjunctim ἐπὶ πολὺν: quæ alioqui scriptura extat et ubi non additur illud subst., ut in illo Luciani loco. Ceterum habet et aliam temporis signif. ἐπιπολὺν, sed præcedente ὡς. Nam DICITUR Ὡς ἐπιπολὺν, pro Plerumque, Fere, Pene semper, Ut plurimum. SED ET Ὡς ἐπιτοπολὺν, item Ἐπιτοπολὺν sine ὡς eund. usum habet. Alicubi vero hæc redduntur etiam Magna e parte: quæ et disjunctim scripta inveniri sciendum est. Idem Ἐπιπολὺν a Plat. poni testatur pro In multum spatii. At VV. LL. exp. Longo tractu, Laxe, Late: ut ap. Thuc. Ἐπιπολὺν τῆς θαλάσσης ἐπέχει, Late mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo, quin hic gen. ab illo adv. regatur: sicut cum gen. πόλεως ap. Herodian. 7, (12, 10.) Ἐπιπολὺν τῆς πόλεως διώκοντες οἱ στρατιῶται προῦβησαν. Et cum gen. γῆς, 4. Ἐπὶ πολὺν τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, ubi Polit. vertit, Regionem Parthicam penitus ingressus. Hoc certe significant verba Græca, quod Gallice diceremus, Etant entré bien avant dedans le pays. Sed ibi legitur et disjunctim ἐπὶ πολὺν: quæ certe commodior videtur scriptura, cum addatur gen.: fuerit autem hic quoque subaudiendum διάστημα. Tertium ADV. Παραπολὺν poni pro Multo, s. Longe, ut πολὺν, cum compar. et cum superl., dictum est supra, col. 43. hujus Tomi. Alia autem de παραπολὺν s. potius παρὰ πολὺν, disjunctim, habes ibid. col. quæ illam proxime sequitur. AT VERO Περιπολλοῦ conjunctim scriptum in VV. LL. pro περὶ πολλοῦ, nullo modo admittendum existimo. De περὶ πολλοῦ autem juncto cum ποιουμαι aliisque verbis, dictum est in hoc Tomo, col. 246. Invenitur et aliud comp. Πάμπολυς in quo non præpositioni, sed nomini πᾶν jungitur hoc adj.: q. d. Omnino multus, Permultus: πάμπολυ πλῆθος, Lucian. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plato. Et adv. Πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ap. Eund. Permultum pressas ipsis. Item, Πάμπολυ κυριώτεροι κριταί, Multo majoris auctoritatis. Vel potius, Permulto. [Zeun. ad Xen. K. Π. 66. Pierson. ad Mær. 60. ad Charit. 352. ad Lucian. 3, 539. Valck. Diatr. 273. Athen. 1, 13. Π. τῆς, Boeckh. in Plat. Min. 165. Παμπόλλη, Plato de LL. p. 30. Ast. * Πάμπολλος, Bekker. ad Apollon. de Pronom. 198 (= 374.) Sylb. Ind. ad Apollon. de Synt." Schæf. Mss.]

POETICE Πολλὸν pro πολὺν, adverbialiter: sicut NOMEN Πολλὸς pro πολὺς, Poeticum est, et quidem ab Ionica fortasse dialecto sumtum: si quidem Ionicum esse dicamus, cum eo utatur Herod.: ut 6. Ὁ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ: (cf. 1, 30. 102. 4, 1.) Ab Hom. autem accipitur et pro μέγας. Cujus adverbii πολλὸν exemplum habemus cum alibi, tum II. Π. (710.) Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Jungitur etiam comparativo et superl., sicut πολὺν: ut Πολλὸν παυρότεροι, Od. E. (17.) Et πολλὸν ἀριστος, II. A. (91.) et Od. O. (520.) ITEM Περιπολλὸν, pro Permultum, Maxime: Apoll. Rh. 2, (437.) περιπολλὸν εὐφρονέων προσέειπε.

Πολλὰ quoque interdum ponitur adverbialiter, pro πολὺν, Multum, et quidem non solum in carmine, sed et in soluta oratione. Xen. (K. Π. 3, 2, 7.) Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κύροβ. Sic Virg. Multa sese incusans, pro Multum. Et πολλὰ χρήσιμος ap. Dem., vel Multum s. Valde utilis; aut etiam In multis utilis: ut sc. sit πολλὰ pro κατὰ πολλά. || Sed et pro πολλάκις, Sæpe, II. B. (798.) Sic Aristoph. (Πλ. 253.) Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θυμὸν φαγόντες. AT VERO Ὡς τοπολὺν, quod vulgo Ut plurimum:

cum tamen Latinus sit Plurimum. Item ὡς ἐπιπολὺν, quod ex Alexide affertur.

[“Πολὺς, Toup. ad Longin. 283. Valck. ad Chrys. p. 3. ad Hipp. p. 160. Musgr. ad v. 1. Abresch. Lectt. Aristæn. 165. Jacobs. Exerc. 1, 105. Anim. 72. 169. Anth. 7, 139. 9, 158. Musgr. Iph. A. 952. Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 166. Heind. ad Plat. Phædr. 273. I. q. σφοδρὸς, Jacobs. Anth. 6, 327. 12, 443. Segaar. in Daniel. p. 12. ad Eur. Or. 1204. Bibl. Philol. 2, 179. Valck. Hipp. p. 214. Wakef. S. Cr. 2, 21. Bast. Specim. 38. ad Herod. 571. 578. Insignis, Difficilis, Singularis, ad Diod. S. 2, 436. ad Dionys. H. 1, 324. Amplius, Spatiosus, Heyn. Hom. 6, 527. Ingens, 4, 405. 6, 173. Jacobs. Anth. 9, 189. Πολὺς pro πολλή, Heyn. Hom. 6, 13. ad Od. M. 369. Wessel. ad Herod. 452. ad Charit. 623. Villosus. ad Long. 116. Wolf. ad Hesiod. 62. ad Callim. 1. p. 152. Græv. Lectt. Hes. 615. Πολὺς pro πολλάκις, Wakef. Eum. 837. Boiss. Philostr. 596. Πολὺς ἐμπεσών, Dionys. H. 3, 1425.: ῥέων, 1426. ad Diod. S. 2, 147. Anon. de Vita Thuc. 11. ad Demosth. 2. p. 697. Tayl. Πολὺς τις, Reiff. ad Artem. 471. Boeckh. in Plat. Min. 165. Ὁ πολὺς, Phryn. Ecl. 82. Ὁ πολὺς, οἱ πολλοὶ, Valck. ad Ammon. 11. Thom. M. 100. ad Diod. S. 1, 143. Πολὺς ὁ, ad Diod. S. 1, 366. Π. εἰμι, cum particip., Dionys. H. 3, 1438. Π. εἰμι ἐπὶ τι, τινὲ, Diod. S. 1, 723. et var. lect. Αἰγιαλὸς πολὺς, Litus longum, Κόλπος π., Wessel. Diss. Herod. 110. Δόμος πολὺς, Domus ampla, Valck. ad Moschum p. 368. Νεῖλος ὁ π., πολλή ἡ Ἀσία, etc. Dorv. ad Charit. 317. Πολὺς τῇ δυνάμει, τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως, Casaub. ad Athen. 73. Κόλπος π., χεῖρες πολλὰ, γλῶσσα πολλή, ad Herod. 496. Πολλὴ δῆς, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Ἡ π. γλῶσσα, Thom. M. 572. Ἡ γῆ ἡ π., ad Charit. 434. Ἡ πολλή (γῆ), ad Herod. 14. ad Charit. 297. Πολλή τῆς γῆς, τῆς γῆς πολλή, de talibus, ad Diod. S. 1, 148. 506. 2, 431. 561. ad Charit. 26. 281. 317. ad Herod. 14. 101. Kuster. Aristoph. 13. 120. Brunck. 3, 72. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. p. 101. Duker. Præf. Thuc. 7. Dawes. M. Cr. 203. Xen. K. Π. 271. Οὐ π. ναὺς, Navis exigua, Jacobs. Anth. 7, 128. Πολλὰ νῆς, Diod. S. 1, 298. Οὐ π. ἀμαθία, de talibus, Ruhn. ad Xen. Mem. 226. Πολὺ cum compar., ad Charit. 729. Πολὺ πολὺ cum compar., Brunck. Aristoph. 3, 74. Πολὺ a comparativo remotum, Xen. K. Ἀ. 3, 1, 22. Cæc. 3, 7. Schneid. ad p. 12. 15. Heind. ad Plat. Hipp. 127. Pro πλέον, Lobeck. Aj. p. 413.: pro πολλῶ, ad Xen. Cæc. 4, 2. K. Π. 447. Cum gen., Duker. Præf. Thuc. p. 7. Τὸ π., Cattier. Gazoph. 97. Herodian. Philet. 452. Valck. Diatr. 126. ad Herod. 683. Ὡς τὸ π., Duker. Præf. Thuc. 8. Lucian. 3, 371. Dionys. H. de Comp. VV. 176. Upt. Ἐπὶ τὸ π., Dionys. H. 5, 154. Ἐπιπολὺν, Duker. Præf. Thuc. 8. Ὡς τὸ π., Xen. Mem. 1, 1, 10. vid. Ind. v. Ὡς. Ὡς ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ π., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Ὡς ἐπὶ τὸ π., ad Diod. S. 1, 287. Ὡς ἐπὶ πολὺ, Morus Ind. Paneg. v. Ὡς, Jacobs. Anim. 223. Aristoph. Fr. 288. Ἐπὶ πολὺ, Diod. S. 1, 142. 240. ad 339. Casaub. Athen. 1, 80. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 749. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 299. Antiphil. 28. Duker. Præf. Thuc. p. 7. 8. Schneid. ad Xen. Cæc. 21. Heyn. Hom. 7, 86. Diu, ad Timæi Lex. 255. Xen. Eph. 8. Ἐπιπολὺν, Markl. Suppl. p. 253. Lucian. 1, 775. 2, 2. ad Dionys. H. 1, 92. 2, 1163. ad Charit. 228. Valck. Anim. ad Ammon. 215. Locella ad Xen. Eph. 146. 221. Wyttenb. Select. 361. Longus p. 88. Vill., Philostr. p. 158. Boiss. Ὡς ἐπιπολὺν, Thom. M. 329. 883. Add. ad p. 238. Τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολὺ, Dionys. H. 2, 950. Καταπολὺν, Valck. Anim. ad Ammon. 50. Brunck. Cæd. C. 1514. Multo, cum compar., Jacobs. Anth. 11, 176. Boiss. Philostr. 648. Κατὰ πολὺν, Thom. M. 687. 732. ad Paus. 291. T. H. ad Plutum p. 328. 441. Dionys. H. 1, 577. Boiss. Philostr. 596. Κατὰ π. βελτίων, Phalar. p. 4. Μετὰ πολὺν, seq. gen., Ammon. 108. Παρὰ πολὺν, Phalar. 356. Thom. M. 687. Bergler. Alciph. 189. ad Paus. 204. 291. Fac. ad 1, 410. Casaub. ad Athen. 1, 424.: cum superl., ad Herod. 784. Παραπολὺν, Schol. Aristoph. Πλ. 445. et Hemst.,

A Duker. Præf. Thuc. p. 9. ad Lucian. 1, 751. 770. Boiss. Philostr. 398. 463. 564. 619. Οὐ π., Lucian. 3, 453. Πολὺ et πολλοὶ conf., ad Dionys. H. 1, 269.: πολὺ et πολλῶ, ad 3, 1394. Καὶ πολὺν, ad Paus. 291. Fac. 1, 471. Πολὺ δεινὸς, ad Phalar. 349. Phryn. Ecl. 132. Ἔσθ πολὺν, Eur. Heracl. 599. Πολὺ ἐστὶ, πολὺ γίγνεται, Heind. ad Plat. Gorg. 64. Πολὺ δὲ πολὺν, Jacobs. Anth. 12, 322. Πολὺ γε μάλλον, Lucian. 3, 231. Plato Euthyphr. p. 52. Fisch. Πουλὺ ἔτος, Multi anni, Thallus Miles. 1. Toup. Opusc. 1, 438. Valck. Callim. 276. Πολλοῦ, adv., Bergler. Alciph. 36. Τινὸς οὐ πολλοῦ, Dionys. H. 3, 1506. Ἐκ πολλοῦ, Thom. M. 285. Abresch. Æsch. 2, 120. Schneid. Anab. 82. Dionys. H. 3, 1342. 1403. Pol. 3, 193. Ἐκ π. πλειῶνος, Jacobs. Anth. 8, 23. Διὰ πολλοῦ, Boiss. Philostr. 384. Lucian. 1, 476. ad Thuc. 385. Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 50. ad Herod. 573. Τὸ ψεύδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, Lucian. 3, 29. Πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, de spatio, ad Xen. Eph. 211. Πολλῶ, T. H. ad Plutum p. 64. Πολλῶ, non πολλῶν, cum compar., Dawes. M. Cr. 251. Πολλῶ cum compar., Xen. Mem. 1, 2, 9. Μακρῶ πολλῶ cum compar., ad Dionys. H. 2, 1190. 3, 1330. Πολλῶ, πολὺν, πολλοῦ, ad Diod. S. 2, 124. 454. Πολλῶ et πολλῶν conf., ad Herod. 249. 373. 502. 508. 571. 574. 677. 681. 684. Πολλῶ τῷ ὀφθαλμῶ, πολλοῖς τοῖς ὀ., Bast. Lettre 222.: Diod. S. 1, 622. Τῆς μὲν γριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέβρῃζε τόπον. Οἱ πολλοὶ, Anthol. Gr. 1, 194. Fischer. ad Weller. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 859. 2, 214. Jacobs. Anth. 12, 5. Kuster. Aristoph. 113. Xen. Mem. 1, 1, 19. Πολλοὶ, Multi, οἱ π., Vulgus, Casaub. ad Athen. 28. Ruhn. Ep. Cr. 298. Fischer. ad Palæph. 50. Valck. Diatr. 217. Πολλοὶ, οἱ π., ad Diod. S. 2, 402. (Plut. Alex. p. 17. Schm.) ad Dionys. H. 2, 1247.: seq. gen., ad Diod. S. 1, 3. Οἱ π. ἀνθρωποι, Heringa Obs. 281. Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Πολλοὶ, Vulgus, Plut. 3, 299. Cor. Conf. cum πολλῶ, Heind. ad Plat. Theæt. 328. Οἱ π., Mortui, Brunck. Aristoph. 2, 58. Οἱ π., οἱ πλείονες, Phryn. Ecl. 93. 143. 172. Οἱ π., ὁ π., τὸ π., Vulgus, Bast. Lettre 16. Heind. ad Plat. Hipp. 122. Eur. Iph. A. 1367. Πολλοὶ ap. Hom., Heyn. Hom. 6, 483. 7, 185. Τινὲς καὶ πολλοὶ γε, de talibus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 125. Πολέες non fem. gen., Brunck. Apoll. Rh. 100. 150. Πολλὰ χεῖρες, πολλὰ πτερὰ, Markl. Iph. p. 272. Wakef. Eum. 837. S. Cr. 4, 166. Jacobs. Anth. 6, 406. 428. 7, 51. 8, 139. Huschk. Anal. 94. Τὰ π., Thom. M. 636. Abresch. Æsch. 2, 83. Jacobs. Anth. 6, 390. Hegesipp. 6. Boiss. Philostr. 654. Plerumque, Dionys. H. 1, 205. Plut. Alex. 129. Schm., Plato Hipp. 156. Toup. ad Longin. 395. ad Lucian. 1, 332. 417. ad Herod. 404. Ὡς τὰ πολλά γε, Eur. Ion. 248. Ὡς τὰ π., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 240. 2, 194. Porson. Med. p. 22. Dionys. H. 1, 43. 52. ad Herod. 513. Τὰ π. πάντα, Pleraque omnia, 96. Τὶ δεῖ τὰ π. λέγειν; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Πολλὰ, Jacobs. Anim. 206. Anth. 8, 72. Pro πάντα, ad Xen. Eph. 208. Cum gen., Wakef. S. Cr. 4, 123. Πολλὰ τῶν δακρύων, Herod. 698. Adv., Wakef. Ion. 364. Phil. 458. Eum. 106. Leon. Tar. 7. Hegesipp. 3. Huschk. Anal. 94. Jacobs. Anth. 10, 29. Il. Z. 207. H. 130. ad Od. I. 128. Heyn. Hom. 5, 723. Longus p. m. 94. Brunck. Cæd. C. 1514. Aj. 1022. Phil. 495. El. 415. Musgr. Or. 349. Alc. 185. Πολλὰ περὶ πολλῶν, Boiss. ad Marin. 85. Πολλὰ πολλοῖς, Diod. S. 2, 534. Jacobs. Anth. 12, 310. Πολλὰ πολλάκις, Brunck. Aristoph. 2, 59. Eur. Med. 1165. Κατὰ πολλά, Plut. Alex. 141. Schm. De discr. inter πολλά et τὰ π., ad Lucian. 1, 332. Τῶν ἐθνέων πολλῶν, Herod. 1, 58. Πολῶν τε καὶ ἐσθλῶν, Il. E. 176. Τὸ μετὰ πολλῶν, σὺν πολλοῖς βροτῶν, Luzac. Exerc. 93. Ἐκ πολλῶν, ad Diod. S. 1, 584. Πολέων, Heyn. Hom. 7, 116. Ruhn. Ep. Cr. 289. Πολέων ἐνεργεσιάνων, Epigr. adesp. 347. Steph. ad Xen. p. 76. Ed. alt. Πολλὰ τε καὶ ἄλλοις, Schneid. Anab. 17. Πολέειν, Markl. Iph. p. 390. Heyn. Hom. 5, 539. Πολέεσαι, ibid. Jacobs. Anth. 6, 159. 10, 384. Apoll. Rh. 3, 900. Πολέειν ad Il. N. 452. Πολέας, πολεῖς, Heyn. Hom. 4, 147. 195. 473. 6, 204. 499. Πολλὰς, Clerici Præf. ad Phi-

larg. p. 31. coll. cum Porsono ad Hec. p. 40. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 291. Musgr. Iph. A. 952. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Aristoph. Fr. 231. Wessel. Diss. Herod. 203. ad p. 457. Koen. ad Greg. Cor. 182. Casaub. Athen. 1, 32. 'Notanda autem locutio, πολλὸς ἐπανθῆι. Quod rarioris et elegantioris Græcismi est: de quo nos nonnulla ad Demosthenem Taylori, Vol. 2. p. 697.' Reisk. Appar. Crit. 1. p. 258. Valck. Diatr. 148. Hipp. p. 295. Toup. Add. in Theocr. 392. Rubnk. Ep. Cr. 142. Wakef. S. Cr. 2, 21. Μέγας καὶ πολλός, Herod. 516. Πολλόν, Toup. Opusc. 1, 334. Koen. ad Greg. Cor. 182. ad Herod. 373. Jacobs. Anth. 7, 139. Cum superl., ad Mær. 94. Πονλὺς, Heyn. Hom. 8, 242. Koen. ad Greg. Cor. 182." Schæf. Mss. "Πολὺς, Potens, Dionys. H. 1, 324. Pertinax, Zosim. 433. Παρὰ πολὺ τινος, Multum supra aliquid, Philostr. 83. Multa breviter continens, 566. Πολὺς καταπλήτων, Multum increpans, Joseph. 61, 33. Πολύ τι κάλλιστος, Dio Chrys. 1, 190. Πόλεα, neutr. plur., Quint. Sm. 1, 73." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 732. Πολεῖ, Suppl. 759. "Geop. 5, 17. J. Poll. 9, 152." Kall. Mss. "Ἐπὶ πολλόν, Herod. 4, 18. "Πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον, Dives his rebus, quæ oculis cernuntur, Greg. Naz. Or. 10, 161. "Ἔως περιῖν ὁ πολὺς ἡμῖν Νικόβουλος, Insignis noster, Ep. 44. Cf. Eur. Hipp. init." Strong. Mss.]

[* "Πολύαμμος, Hes." Wakef. Mss. * "Πολυνάντης, Paul. Silent. Ambo 169." Schæf. Mss. * "Πολύδερος, Etym. M. * Πολυδωϊκήτος, Secund. 21. 25. * Πολυθλιβής, Nonn. D. 2, 492. * Πολύθλιβος, Schol. Opp. A. 3, 108. * Πολυκατέργαστος, Schol. Nicandri A. 177. Schol. Il. A. 135." Wakef. Mss. * "Πολυκέρατος, * Πολύκραϊος, ad Charit. 614." Schæf. Mss. * Πολυκλήματος, unde * "Πολυκληματώ, Multos habeo surculos, Philo J. 1, 301." Wakef. Mss. * "Πολύλυπος, Schol. Eurip. p. 165. Matth." Schæf. Mss. * "Πολύμαχος, Schol. Opp. A. 5, 328." Wakef. Mss. * "Πολυμάχμος, Schneid. ad Oppian. p. 247. Ed. 2." Schæf. Mss. * "Πολυμέριστος, Schol. Opp. A. 4, 439. * Πολυόχητος, Etym. M. (425, 20.)" Wakef. Mss. Ubi Sylb. * πολυόχεντον leg. censet.] "Πολύρρην σινε Πολύρρη-
"νος, Multos habens agnos, ut πολύαρς: et synec-
"dochice Dives pecoris, πολυθρέμματος. Il. I. (154.
"296.) Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦνται:
"Od. A. (256.) de Pelia, ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῇ Ναϊε
"πολύρρηνος. Itidem Hes. πολυρρήνη affert pro πο-
"λυάρης: et πολύρρηνη pro πολυνάρη, s. πολλά
"ρήνη ἔχοντι." "Πολυσμαράγοιο, Hes. * πολυήχων,
"Multum sonantis, Streperi." [* "Πολυστήμων,
"Multo stamine, Villosion. Anecd. Gr. 1, 327." Wakef. Mss.] Πολυφόρος, Multorum ferax, [Aristoph. Πλ. 854. Strabo 3. p. 210. 6. p. 436. Plato de LL. 4. p. 705.] "Πολυφορέω, Multum fero, Fe-
"rax s. Fertilis sum," [Theophr. C. Pl. 5, 5, 4.] "Πολυφορία, Feracitas, Fertilitas," [Eust. 1599, 24. Xen. CEC. 19, 19. * Πολυφόρητος, Suid. 3, 148.]
[* Παρὰ πολὺς, Gl. Plusculus. * "Σύμπολυν, Plato 2, 2. p. 89, 1. Bekk." Schæf. Mss. * "ὑπερπολλά,
"Permulta, Quamplurima, πάμπολλα, Xen." [Ἑλλ. 3, 2, 19, "Demosth. 1073, 28." Seager. Mss. Ionice
"ὑπερπολλος, Hippocr. Epidem. 4. T. 1. p. 759. Lind. Sect. 7. p. 225. Foës.]

Πολλάκις, ET Πολλάκι Poëtice, Frequenter, sicut πολὺς pro frequenti etiam poni docui, Sæpe, Multoties. Xen. initio Apomn. Π. ἐθαύμασα τίσι πρὲς λόγους. Interdum cum gen., ut Π. τοῦ μηνὸς ap. Eund. (K. Π. 1, 2, 9.) Sæpe in mense. At vero ap. Plat. de Rep. Τὴν οὐσίαν π. τοσαύτην ἐποίησε, Facultates multoties tantas reddidit, i. e. Facultates valde multiplicavit. Poëtæ autem dicunt etiam πολλάκι, ablato σ propter metrum: quidam vero Æolicum esse tradiderunt. Utuntur Hom. et Hesiod. ["Πολλάκις, Thom. M. 729. Aristoph. Fr. 235. Fortasse, Schmi-
"eder. ad Lucian. 1, 421. Schleiermach. ad Plat. 1. p. 374. Reisk. ad Dion. Chrys. 119. (in Anim. ad Gr. Auctt. V. 1.) Thuc. 2, 13. Schol. Eurip. p. 199. Matth. Μη π., Ne forte, Wyttenb. Select. 366. Πολλά π., Eur. Tro. 1015. Π. πολλά, Villosion. ad

Long. 30. Toup. Opusc. 2, 229. Π. τοσοῦτοι, Plut. 6, 180. Huft. Πολλάκι, Cattier. Gazoph. 57. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 283." Schæf. Mss. Il. A. 396. Manetho 1, 39.]

Πολλαχῇ ET Πολλαχού, Multis in locis, Aristot. de Mundo, Πολλαχού γῆς, Multis in locis terræ. At vero πολλαχῇ junctum itidem genitivo, sc. τοῦ μαστοῦ, Gaza vertit, Passim per ubera. Item ἄλλη πολλαχῇ, Aliis multis rebus, VV. LL., [e Plat. Menex. 6. Πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ,] ubi et Πολλαχῇ σκεδάννυνται, e Philone. Sed et Multifarium ibi exp., sicut Πολλαχῶς. [Πολλαχῇ, Demetr. Phal. 218. Herod. 1, 42. Xen. K. Π. 2, 2, 7. K. A. 7, 3, 5. "Wessel. ad Herod. 20. 447. 487. ad Diod. S. 1, 254. Bast ad Plat. Symp. 169. Πολλαχού, ibid. Thom. M. 516. Heind. ad Plat. Phædr. 317. Cum gen., Wolf. ad Plat. Symp. p. 30. Ruhnck. ad Timæi Lex. 10. Toup. Opusc. 1, 223. 2, 73. Πολλαχῶς, Thom. M. l. c. Heind. l. c. Πολλαχῶς πολλαχού, Ruhnck. de Longino p. 26." Schæf. Mss. Demosth. 601. 1338. Polyb. 9, 2, 1.] AT VERO Πολλαχόσε, Ad multa loca, Multas in partes ["Ad Lucian. 3, 631." Schæf. Mss. Thuc. 2, 47. Xen. Ἑλλ. 4, 4, 16.] Adverbium autem de loco, EST Πολλαχόθεν, Multis e locis, E multis partibus, Plato Epist. 7. Π. ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. ["Ad Diod. S. 2, 448. Toup. ad Longin. 359." Schæf. Mss. * Πολλαχόθι, E multis rebus, Xen. K. Π. 7, 1, 15.]

[* Πολλῶς, J. Poll. 4, 23. * "Πολλότης, Multitudo, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 228." Kall. Mss. * Πολλύνω, unde Πολλύνεται, Photio πολὺς γίνε-
"ται, αὐξάνει, πληθύνει.]

[* "Πολυπλασίων, Cyr. Hier. 154. Πολυπλασιάζο-
"μαι, Multiplicor, Euseb. H. E. 405. * Πολυπλασια-
"σμός, Dionys. Areop. 251. Iren. 88." Kall. Mss. Vide T. 1. c. 489.] Πολλαπλάσιος, ET Πολλαπλασίων, ονος, ὅ, ἡ, Multiplex, ut διπλάσιος, Duplex: τριπλάσιος, Triplex, etc. Synes. Ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν. Apud Plat. autem Epist. 7. Πολλαπλασίαν ποιεῖν τὴν πατρίαν ἀρχήν, non Multiplicem efficere paternum principatum, sed potius, Multipli-
"care. Sed rarum est hoc nomen absque gen., cui junctum signif. Multo copiosior, major, Multis par-
"tibus. Herod. Πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου, Multo nu-
"merosior quam noster: (3, 135. 4, 50.) Xen. K. Π. 1, (6, 10.) Σὺ δὲ πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ,
"ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην οὐκ ἀν δέξαιο, ubi non
"additur quidem gen., sed subaudiri potest, s. potius
"subaudiendus relinquitur; perinde enim est ac si
"dictum foret πολλαπλασίαν αὐτῆς. In plur. πολλα-
"πλάσιοι, Multo majores, vel plures, Xen. Ταῦτα πε-
"ποίηκε καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια. Altero autem,
"quod est quintæ declin., usus est Plut. Apophth. Πολλαπλάσιον χρίνω pro Tempore multo majori. Pro πολλαπλάσιος s. πολλαπλασίων, dictum fuit
"ETIAM Πολλαπλόος, et per contr. πολλαπλοῦς: ea
"forma qua διπλός, διπλοῦς etc. Nam Hes. πολλα-
"πλοῦν exp. πολλαπλασίονα. Fateor tamen in vet. Ed.
"legi πολλαποῦν, sed quin reponi debeat πολλαπλοῦν,
"nemini dubium fore puto. In VV. LL. exp. Multiplex,
[Cic. ad Att. 6, 2.] et Multifarius. "Πολληπλήσια,
"pro Multo plura, ex Herod. affertur." [* Πολλα-
"πλάσιος, ad Diod. S. 2, 325. 389. 422. Xen. Mem. 2, 2, 7. K. Π. 88. 263. Zeun. ad Herod. 304. Conf. c. παραπλήσιος, Schneid. ad Xen. Anab. 53. Hier. 244. Πολλαπλάσια ἡ ὅσα, Xen. Hier. 1, 13. Πολλαπλή-
"σιος, ad Herod. 393. 689. Πολλαπλασίων, ad Diod. S. 2, 389, 422. Πολλαπλοῦς, ad Mær. 369. ad Timæi Lex. 86." Schæf. Mss. "Πολλάπλοος,
"Villosion. Anecd. Gr. 2, 198. * Πόλλαπτα, 364." Wakef. Mss.] ADV. Πολλαπλασίως, Multipliciter, s. potius Multo
"amplius, plus. SED ET Πολλαπλάσια positum adv.
"ap. Xen. extat, (K. Π. 1, 5, 7.) "Ὅπως διὰ τὴν ἐγκρά-
"τειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνονται,
"Multo plus. [* Πολλαπλασίως, Hippocr. 455, 18.
"457, 54. * Πολλαπλασιόγως, J. Poll. 4, 164. * Πολ-
"λαπλασιεπιμερῆς, * Πολλαπλασιεπιμόριος, * Ὑποπολ-
"λαπλάσιος, * Ὑποπολλαπλασιεπιμερῆς, Ὑποπολλα-
"πλασιεπιμόριος, Nicom. Arithm. 98. 94. 101. 104. Theol. Arithm. 332. Ast. Vide Schn. Lex. Suppl.,

* Πολλαπλασιάζω, Jambl. Arithm. p. 52.] Πολλαπλασιάζω, Multiplico: ut ap. Arithmeticos dicuntur οἱ ἀριθμοί, Numeri, πολλαπλασιάζειν et πολλαπλασιάζεσθαι, Multiplicare et multiplicari: quem usum habet cum ap. alios, tum ap. Plut. [Lycurgo 5. "Heind. ad Plat. Gorg. 18. Theæt. 302." Schæf. Mss. Polyb. 30, 4, 13.] Πολλαπλασιασμός, Multiplicatio, [Eust. II. Θ. 621, 32. * Πολλαπλασίασις, Cod. Reg. ap. Plat. de Rep. 9. p. 587.] "Πολλαπλασιῶ, i. q. πολλαπλασιάζω, Multiplico, [Plato de Rep. 7. p. 525.] "UNDE Πολλαπλασίωσις, ἡ, Multiplicatio, "i. q. πολλαπλασιασμός, Aristot. Polit. 5, 8. Τὴν τίμησιν ἐπιτελούντας κατὰ τὴν π." [Plato de Rep. 9. p. 587.]

Πολλοστός, Multesimus, quo Lucr. (6, 651.) utitur, Unus e multis: Οὐδὲ πολλοστόν μέρος, Demosth. (117.) Ubi Bud. vertit, Ne quotamvis quidem partem. Interdum vero pro Uno de multis, ea signif. qua dixit Cic. Tenuis L. Virginius, unusque de multis. Bud. ex Isocr. (ad Philipp. 26.) Interpr. etiam A capite remotissimus, ap. Plat. Vide p. 249. 250. 996. [Jambl. Protr. 156. Kiessl. Plato Philebo p. 86. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 164. Aristoph. Eir. 559. ad Lucian. 2, 211. Dionys. H. 2, 1053. Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss. "Exiguus, Philo J. 2, 429. Isocr. 1, 350. Liban. 193. Schol. Æsch. Pr. 10." Wakef. Mss. Galeu. de Antid. 1, 14. Vide Bud. p. 767.] Πολλοστός in loco quem affert in eadem illa p. 251. quidam interpr. Perparum, nonnulli Multifariam: quidam etiam Longo post intervallo. [Dionys. H. 2, 121. * "Πολλοστημόριος, Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss.] At vero COMP. Πολλοστημόριον, i. q. τὸ πολλοστόν μέρος, q. d. Multesima pars, s. portio. Redditur alioqui et Minima pars. Lucian. (1, 205.) Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. Plut. Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξον δυνάμεως. Vide Bud. 249. ["Ad Lucian. 2, 211." Schæf. Mss.]

COMPAR. Πλείων, ET Πλέων, onos, ὁ, ἡ, Amplior, Copiosior, Major, Hesiod. (Ἔργ. 1, 378.) Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. Et πλείων ὄχλος, Xen. (K. Π. 7, 5, 15.) πλείων χρόνος, Thuc. πλείων ὁδός, Aristot. Probl. p. 26. Majus iter, Plus itineris. Plur. autem Πλείονες, VEL Πλέονες, Plures. Plut. de Socr. Dæm. Καὶ συνέρρεον αἱ πλείονες. E Thuc. affertur οἱ πλείονες et pro Iis qui statum popularem foveant. Quinetiam pro Mortuis, e quodam Oraculo Tarentinis dato, Ἀμεινον καὶ λωῖον ἔσεσθαι σφίσι ποιουμένοι τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν πλειόνων. Itidem in alio quodam ap. Paus. Sic autem Plures de mortuis dictum e Plauti Trinumo affertur. SED ET Πλείους dicitur pro πλείονες ac πλείονας. Plut. Popl. Ἐνὶ πλείους τεβήκασιν τῶν Τυρρηνῶν ἢ Ῥωμαίων. "Πλέας, Plures, pro πλέονας, II. B. (129.) Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν Τρώων, Plures "Trojanis. Sic πλέες pro πλέονες. ["Inscr. Dorica ap. Chandler. p. 23. τὰς μὲν πλείς pro πλέας. Vide Butt. A. Gr. 1, 274." Schn. Lex. Suppl.]

"Πλείω, Attica contr. pro πλείονα dicitur, Plato "Apol. Socr. Ἐτη γεγρονῶς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. Dicitur etiam τὰ πλείω, et ὡς τὰ πλείω pro ἐπὶ τὸ πλείον, Plerumque. "Πλέω, contractum e πλέονα, "Plura, Hesiod. (Ἔργ. 2, 308.) Ἀλλὰ πλέω λείπειν. At πλέω, cum i subscr., Attice positum pro "πλέοι, Pleni. Soph. οἱ πόνοι πολλοῦ πλέω.

NEUTR. Πλείον, ET Πλέον, Plato de Rep. 1. Ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τι σοὶ ἂν ἐθέλειν πλείον ἔχειν; Et, Ὀλίγῳ πλείον, Xen. (K. Π. 1, 3, 1.) Paulo plus. Et, Περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Plato, Pluris æstimare, facere. Interdum autem πλείον, subaudiendo μέρος, Major pars, Thuc. Τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ, Majori copiarum parte. At vero πλέον ἑλαττον sine conjunctione, ut Latine Plus minus, ap. Athen., ut Bud. annotat p. 1006. Quem consule et de πλέον ἔχειν posito pro πλεονεκτεῖν, item de πλέον ποιεῖν, ac πλέον φέρεσθαι, ex Andocide, pro Promovere, Proficere. Perperam autem in VV. LL. ap. Plut. Theseo, Οὐδὲν φετο ποιήσιν πλέον ἐγκαλῶν, redditur, Questus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putavit. Interdum autem, Οὐδὲν πλέον ἐστὶ, sequente infin., Nihil

prodest, juvat: aut etiam οὐδὲν πλέον, omisso verbo ἐστὶ. Et τί πλέον ἐστὶ ap. Aristoph. (Πλ. 531.) Quid prodest? Quid juvat?

Item cum præp. ἐς τὸ πλείον et ἐπὶ πλείον, in VV. LL. e Thuc. pro Ultra, Ulterius. SED Ἐπιπλείον etiam scribitur conjunctim, ET Ἐπιπλέον, ap. Herod. pro Ulterius. Sæpe et pro Amplius, Copiosius, Fusius: ut, Ἐπιπλέον διηγησάμενοι, Thuc. (6, 54.) Sic autem et Pluribus commemorare dicitur. Interdum et pro Diutius. Conjunctim vero ET Ἐπιπλείων, pro Amplior, Bud. afferens Aristot. 2 de Cælo, p. 113. fin.

Nonnunquam adverbialiter πλείον cum gen., vel sequenti ἢ: ut, Πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plato de LL. Plus quam, vel Plusquam, viginti annos. Cum ἢ autem, ut, Πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις. In VV. LL., Μὴ πλείον ἢ τριάκοντα, e Plat. de LL. Non plures vel plura quam triginta. Et, Πλέον ἢ διπλασιαστέμηνος ἄξιος, ex eod. Plat. Plus quam duplo honore dignus, Duplo majore dignus honore. Et cum dat., ut Ὀλίγῳ πλείον, Xen. (K. Π. 4, 2, 11.) Paulo plus. Interdum ET Πλείω adverbialiter. Πλείω Attice pro πλέον, Aristoph. (Πλ. 1184.) πλείῳ ἢ μύριοι. At IONICE Πλείῳ pro πλείον: et πλείονος pro πλείονος, itidemque in cet. casibus: necnon in plur. πλείωνες, πλείωνων. "Πλείῳ, Attice pro πλέον dicitur, Plus, "Amplius, Aristoph. N. (1041.) τοῦτο πλείῳ ἢ μυρίων ἐστ' ἄξιον στατήρων: Πλ. (I. c.) πλείῳ ἢ μύριοι, ut "alibi etiam πλείῳ ἢ δώδεκα, et πλείῳ ἢ τριάκοντα. [B. 103. Καὶ μάλα πλείῳ, ἢ μαίνομαι, Plus utique quam insano modo. Cf. δεῖν pro δέον, et Greg. Cor. p. 60. Koen.]

["Πλείω, Thom. M. 719. Wakef. Phil. 597. S. Cr. 5, 38. ad II. K. 252. ad Herod. 740. 745. Πλείων, πλέων, Porson. Phœn. 1403. Nimius, Musgr. Alc. 709. Νὺξ ἢ πλείων, Wakef. Ion. 85. Heyn. Hom. 6, 47. Ἡ πλείων παράδοσις, 7, 146. Ἡ πλείων γραφή, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 156. Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, Thom. M. 749. Τὸν πλείω τοῦ βίου, Diod. S. 2, 320. Πλείων, πλείω, Musgr. Heracl. 259. Πλείων, Lobeck. Aj. p. 261. Heyn. Hom. 6, 48. Πλείων, πλέων, Villosion. ad Long. 291. ad Diod. S. 2, 225. Boiss. Philostr. 606. Heind. ad Plat. Gorg. 140. Zeun. ad Xen. K. Π. 31. 88. 127. 128. ad Mœr. 283. Πλείων et πλείω conf., ad Diod. S. 2, 431. 436. Boiss. Philostr. 568. Πλείων ποιεῖν, Jacobs. Anth. 10, 20. Πλείων cum compar., Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλείων, πλέων ἢ, ad Mœr. 294. Ἐπὶ τῷ πλείονι, Diod. S. 1, 588. Περὶ τοῦ πλείονος τε καὶ ἴσου, Dionys. H. 1, 366. Ἐκ πλείονος, Schneid. ad Xen. K. A. 82. Eis πλείονα, ad Charit. 360. Τὰ πλείονα, Plura, pro Omnia, Markl. Iph. p. 386. Πλείω, Brunck. Soph. 3, 386. Πλείω, πλέω, ad Herod. 670. Πλείω, adv., ad Diod. S. 1, 37. 72. 103. Justo plura, Wakef. Alc. 717. Nimis multa, Musgr. Cycl. 631. Eis πλείω, Phalar. 246. Ἐπὶ πλείω, Soph. Œd. C. fin. Οὐ πλείω — τριάκοντα σταδίω, Dionys. H. 3, 1907. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν, Demosth. 1340. Πλείω, pro πλείους, ad Diod. S. 1, 510. 523. 609. 617. 622. 625. 643. 656. 667. 685. 686. 688. 690. 2, 148. 288. 311. 394. 440. 452. Maillair. Dial. 84. C. Οἱ πλείους, οἱ πλείστοι, ad Diod. S. 2, 213. 346. 408. Πλέον, Abresch. Æsch. 2, 29. Imo, Markl. Suppl. 158. Julian. Æg. 58. Cum gen., Wakef. Eum. 266. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Subaud., Bergler. ad Alciph. 445. Πλέον, πλέω, ad Herod. 665. Πλέον πράττειν οὐδὲν, Eur. Iph. A. 1373. T. 496. 1336. Heracl. 467. Hel. 329. Ion. 1274. Wakef. Eum. 524. Ἐπὶ πλέων, Thom. M. 332. Diod. 200. 318. 321. 360. 362. 380. 399. 468. 696. 2, 59. Jacobs. Anth. 6, 387. 12, 7. Theæt. 2. Wakef. S. Cr. 4, 197. Georg. p. 160. Longus p. 118. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Heyn. Hom. 6, 645. Heind. ad Plat. Gorg. 23. Xen. Eph. 27. Plut. Mor. 1, 958. Phalar. 212. Ἐπὶ, ἐτι πλέων, ad Herod. 456. 711. Πρὸς πλέων, Longus p. 87. Vill. Eis πλέων, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 301. Diod. S. 2, 304. Jacobs. Anth. 12, 7. Ἐς πλέων, Mitsch. H. in Cer. 189. Πλέον ἔχειν, ad Charit. 371. Theocr. Epigr. 12.

Πλέον ἔχειν, ποιεῖν, Valck. Diatr. 150.: κρίνειν, Dionysius 4. Πλέον ἀργυρίου, Plato Hipp. 126. Πλέον καὶ πλέον, ad Charit. 321. Πλέον ἢ ἐλασσον, Herod. 591. Τί πλέον, Wakef. S. Cr. 2, 61. 153. 3, 92. Τί δὲ πλέον; Quid prodest? Jacobs. Anth. 6, 67. Τί πλέον ἐστίν, 7, 197. 311. 10, 395. 12, 240. Luzac. Exerc. 145. Asclepiad. 21. Leon. Tar. 53. 68. (sic χαριέστερον.) Diotim. 11. Automedon 1. Alcæus Mess. 4. Huschk. Anal. 226. Antip. Sid. 28. Epigr. adesp. 469. Wakef. Georg. 163. In Phocyl. 5. leg. τί πλέον. Sic corrigit ipse Brunck. ad Aristoph. 1, 258. ubi de hac formula ejusque constr. De eadem Kuster. p. 10. Villos. ad Long. 102. Jacobs. Anth. 11, 10. 38. 12, 127. Epigr. adesp. 469. ad Diod. S. 2, 530. Οὐδὲν πλέον, cum dat., Plato Epigr. 20. Dionys. H. 5, 321. 322. Πλέον εἶναι, γίγνεσθαι, τινὶ ἐκ τινος, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Τὸ πλέον, ad Diod. S. 1, 483. 2, 5. Longus p. 102. Vill. Duker. Præf. Thuc. p. 10. Epigr. adesp. 408. Τὸ δὲ πλέον, Musgr. Suppl. 158. ad Charit. 726. cf. Jacobs. Anth. 7, 139. Antiphil. 34. Τὰ μὲν — τὸ δὲ πλέον —, ad Charit. 281. ubi omnino de πλέον, τὸ πλ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλέον, Jacobs. Anth. 9, 105. Duker. Præf. Thuc. 10. Πλέον ἢ διακοσίαις τριήρεσιν — κατέπλευσεν, Diod. S. 1, 629. vide ibi paulo post, it. 2, 530. Πλέον οὐδὲν ἐστὶ τινι, Valck. Hipp. p. 194. Phæn. p. 788. Diatr. 150. Soph. Cæd. T. 918. Alc. 748. Fac. ad Paus. 1, 37. Sylb. 25. ad Xen. Eph. 146. ad Charit. 259. Toup. Emendd. 2, 212. Τὸ πλέον, seq. gen., Plerique, Valck. ad Phalar. p. xxi. Τὸ πλεῦν, Jacobs. Anth. 12, 7. Toup. Opusc. 1, 15. Τὰ πλέω, Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Heyn. Hom. 6, 51. Πλέονες, Οἱ πλ., Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Dionys. H. 1, 236. Πλέονες, Mortui, Leon. Tar. 79. Jacobs. Anth. 8, 405. Brunck. Aristoph. 2, 57. Kuster. 215. Seneca Herc. Cæt. 560. Πλέονες ἢ, Mær. 294. et n. Πλέους, Brunck. Trach. 944. Οἱ πλεῦνες, Vulgus, Herod. 448. opp. οἱ κορυφαῖοι, cf. Diod. S. 1, 261. Τῶν πλεόνων, Heyn. Hom. 5, 122. 6, 100.: Il. E. 673. τῶν πλεόνων Λυκίων. Hic articulo sua non deest vis. Est Vulgus Lyciorum, oppositurque Duci: 676. dicitur πληθὺς Λυκίων. Sed 679. πλέονας Λυκίων κτάνε —, sine articulo, est: Plures Lyciorum (quam quos jam occiderat) occidisset —. Cf. Il. K. 506. Πλέοσι, Jacobs. Anth. 8, 418. Ἐπιπλεῖον, Dionys. H. 4, 2313. Phryn. Ecl. 127. Toup. Opusc. 2, 8. Ἐπιπλέον, Palladas 141. Duker. Præf. Thuc. 8. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Bast Lettre 147. Boiss. Philostr. 492. Πλεῖν, Wyttenb. Ep. Cr. 16. ad Mær. 294. Act. Trai. 1, 248. Toup. Opusc. 2, 292. Invern. ad Aristoph. B. 18. Athen. 1, 14. Thom. M. 719. Steph. Dial. 53. Brunck. Aristoph. 1, 150. Schol. ad Pl. 149. Hemst. p. 463. Kuster. p. 65. 70. Schæf. Mss. * Πλήων, ab Ionico * Πληίων, pro πλείων, Schn. Lex.]

[* Πλειονόμοιρος, unde * Πλειονομοιρέω, Paul. Alex. G. 1. Πλειονόψηφος, unde * Πλειονοψηφία, Apotelesm. P. 1. * Πλειονοσυλλαβος, unde * Πλειονοσυλλαβέω, Eust. Od. E. p. 557, 48. * “Ἡμῶν, J. Poll. 4, 170. 5, 133. 6, 160.” Kall. Mss.]

“ Συμπλείονες, s. Συμπλείους, Simul plures, Com- d
“ plures simul collecti, non sigillatim, Aristot. (de
“ Rep. 2, 359.) Ea forma dicitur, qua σύμπασις
“ item σύνδνο, et σύντρεις, Duo simul, Tres simul,
“ Bini, Terni.” [“ Reiz. de Acc. p. 103.” Schæf.
Mss.]

[* Πλειόνως, Joseph. A. J. 17, 1, 1.] “ Πλεόνως
“ affertur pro Nimis. Sonat potius Plusculum.”
[Herod. 3, 34. “ Ignat. 14.” Kall. Mss.] “ Πλεύν-
“ νως, Plusculum, Ionice pro πλεόνως, ut πλεύν pro
“ πλέον,” [Herod. 5, 18.]

Πλεονάκεις, q. d. Pluries; Sæpius, Dinarch. II. ἡ
δεκάκεις, [“ Heind. ad Plat. Theæt. 301. Conf. c.
πλείων, ad Diod. S. 2, 483.” Schæf. Mss. * Πλεονα-
χαῖ, Plato de Rep. 5. p. 477.] Πλεοναχώς, Mul-
tifariam, VV. LL. Sonat tamen proprie q. d. Pluri-
fariam. [Plut. 7, 746. Strabo 10. p. 716., 14. p.
998. Aristot. Eth. 5, 1. * Πλεοναχόθεν, Aristot. de
Cælo 1, 4.]

[* Πλειονότης, s. * Πλεονότης, Longitudo, Nicom.

Geras. Harm. p. 18. Item * Πλειότης, Pluralitas,
Theol. Arithm. p. 12.]

Item VERB. Πλεονάζω a πλέον posito pro πλεῖον.
Est autem πλεονάζω, πλέον εἶμι τοῦ δέοντος, Copio-
sior sum aut Major quam opus sit, aut etiam, quam
necesse sit: Redundo, Abundo; unde ἐκ πολλοῦ τοῦ
πλεονάζοντος dicitur interdum cum ab aliis, tum a
Sexto Philosopho: ut Ex abundanti, a Fabio. In
quo loquendi genere πλεονάζων potest exponi etiam
Supervacaneum. Ab Aristot. opp. τῷ ἐλλείπω, Eth.
2, 6. “Ο μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Et ὁρμη πλεο-
νάζουσα, q. d. Appetitus exuberans. Cic. autem ver-
tit, Appetitus vehementior. In VV. LL. tamen e Phal.
Πλεοναζούσας ποινὰς, simpliciter pro Pœnas abunde
magnas. Ibid. cum gen. πλεονάζειν τοῦ δέοντος pro
Ultra modum progredi. At vero πλεονάζειν πρισσάνης,
e Gal. pro Largiore ptissana uti. Ibid. e Thuc. (1,
120.) πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, pro Uti frequentiori bello-
rum successu. [“ Male exp. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ.
Πλεονάζειν est i. q. ἐπαίρεσθαι. “Ο ἐν πολέμῳ εὐτυ-
χία πλεονάζων, Qui in bello ob prosperam fortunam
insolescit; referuntur enim hæc verba ad proxime
præcedentia, Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαί-
ρεσθαι: et sequentia, Οὐκ ἐντεθύμῃται θράσει ἀπίστῳ
ἐπαίρόμενος.” Brunck. Mss.] Alex. Aphrod. autem,
Γέρονσι τὸ πάθος πλεονάζει, pro Senes hæc affectio
magis exercet. Interdum et pro Plus habeo, ut ap.
Chrys. Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός; Quid
babet amplius quam homines? Qua re superat ho-
mines? Passiva etiam vox Πλεονάζομαι, pro Redun-
do, Bud. in isto Gal. loco, Πρόσσει τὰ καὶ τούτῳ
κακία πλεονασθέντι, Cum redundarit. Annotat autem
ideo usum hunc pass. vocem habere, quod πλεονά-
ζειν activum sit interdum, et accusativo jungatur,
significans sc. Plus justo quidpiam facere. Subjun-
git tamen h. l., in quo legitur passiva vox, sed pas-
sive sumta, et tanquam activi signif. sequens: e
Thuc. (2, 35.) “Ο,τε γὰρ εὐνοὺς ἀκροατὴς τάχ’ ἂν τι
ἐνδεεστέρας πρὸς ἃ βούλεται καὶ ἐπίσταται, νομίσειε
δηλοῦσθαι ὅ,τε ἀπειρος, ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι διὰ
φθόρον, εἴτε ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούει, Supra
modum dicta esse et commemorata existimarit. Sed
commodius fortasse πλεονάζεσθαι reddatur Amplifi-
cari, supra verum sc. Activæ autem vocis et activam
habentis signif. affert h. l. in exemplum, Εἰώθασιν οἱ
Ἀττικοὶ πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, pro Superfluis uti arti-
culis, ut ipse vertit. Quod si itidem activa voce in
interpretatione uti libuerit, dicendum fuerit, Ex
abundanti ponere articulos, Abundantes ponere aut
Supervacaneos; vel, Ponere s. Apponere articulos
qui abundant s. redundant. Sciendum est autem
Chrys. in activa itidem signif. usum esse, sed pro
Augere. || Plus æquo audeo, Supra modum efferor,
Insolesco, Bud. 320. e Demosth. [117. 998. Vide
Brunck. supra. “Phalar. 348. Thom. M. 683. Wolf.
Proleg. 259. Markl. Iph. p. 361. Brunck. Apoll. Rh.
p. 8. Aristoph. 2, 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,
37. 99. 186. 2, 496. 3, 236. Porson. Med. p. 41.
Diod. S. 1, 101. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 438. Koen.
ad Greg. Cor. 29. Maximo pretio vendo, ad Mær.
303. Act., T. H. ad Plutum p. 11. Cum gen., Dio-
nys. H. 5, 151. Koen. ad Greg. Cor. 231. Cum dat.,
Heyn. Hom. 5, 5. 8, 212. Νοήμασι πλεονάζων ἢ
λέξεσι, Weisk. ad Longin. 525. Goerenz. ad Cic. Fin.
265.” Schæf. Mss. * Πλεοναζόντως, Gl. Abundanter.]
“ Πλεοναστέον κατὰ τὴν διαίταν πρισσάνης, Largiore
“ ptisana utendum, Gal. ad Gl. 1.”

Πλεονασμός, Redundantia, Superfluitas: πλεονα-
σμοὶ λαλιᾶς, Plut. Symp. 3. Apud Rhetores πλεο-
νασμός est Abundans supra necessitatem oratio,
Quintil. 9, 3. ubi observa hanc interpr.; confirmat
enim quodammodo eam quæ ipsi VERBO Πλεονάζω
a me data modo fuit: cum dicerem poni pro Copio-
sior sum aut major quam necesse sit. Et paulo post,
Nam et geminatio, et repetitio, et qualiscunque ad-
jectio, πλεονασμός videri potest. Idem 8, 3. Est et
πλεονασμός Vitium, cum supervacuis verbis oneratur
oratio: Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi.
Et paucis interjectis, Nonnunquam tamen, inquit,
illud genus, cujus exemplum priore loco posui, affir-

mationis gratia adhibetur: vocemque his auribus hausi. At Vitium erit, quoties otiosum fuerit, et supererit, non cum adjicietur. Sic Rom. Aquila Pleonasmum vocat Cum dictio abundat quidem, sed emphasin facit et vim orationis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum πλεονασμὸν esse. At vero ap. Gramm. πλεονασμὸς est Syllabæ aut etiam Literæ redundantia, præsertim ap. Poëtas, metri gratia. Vide Tryphonem et Eust. || Πλεονασμὸς ex LXX. Interpr. affertur, Ezech. 22, (12.) pro eo quod præter sortem nomine usuræ accedit; sed adjunctum tamen habet τόκον, s. potius præfixum: quod Usuram significat. [Jambl. Protr. 326. Kiessl. "Toup. Opusc. 2, 73." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 1116. Eust. II. A. 263. in Od. A. p. 15, 18. Polyb. 12, 24, 1. 15, 36, 3. 7.] ITEM Πλεόνασμα, τὸ, Redundantia, Abundantia, Copia, VV. LL. [LXX. Num. 31, 32.]

[* Πλεόνασις, Cassii Probl. 66. τῶν πόρων. * "Πλεονασμὸς, Heyn. Hom. 7, 556." Schæf. Mss. * Πλεοναστὸς, Abundans, LXX. Deut. 30, 5.] Ibid. EST Πλεοναστικὸς pro Redundans.

"Ἐκπλεονάζω, Redundo, i. q. πλεονάζω," [Aristot. Probl. 5, 14. * "Ἐμπλεονάζω, Athan. 1, 624." Kall. Mss. Heracliti Epist., Socr. H. E. 3, 2. "Vales. ad Theodorit. p. 69. * Ἐπιπλεονάζω, ibid." Schæf. Mss. * Ἐπιπλεοναστέον, Herodotus Oribasii p. 80. Matth.] Ὑπερπλεονάζω, Superabundo, quod ex Ulpiano affertur, Sic autem augeat in hoc verbo præp. ὑπὲρ ut in ὑπερπερισσεύω. [1 Tim. 1, 14.]

SUPERL. Πλείστος, Plurimus: ut ἀριθμὸς πλείστος et ἐλάχιστος, Plut. Pericle, Numerus plurimus. Et πλείστων substantive, ut, Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλείστων, Xen. K. II. (3, 2, 12.) de quo genere loquendi dixi et in "Ὅσον: cui simile ὅποσοι πλείστοι ap. Eund. At vero, Τὸν πλείστον μῆνα ἐξ κύει, ap. Aristot., Gaza vertit, Fert uterum mensibus, cum plurimum, senis. Interdum cum gen., et quidem aliud interpretationis genus poscens, ut τὸ πλείστον τοῦ βίου, Maxima pars victus, ex Aristot. H. A. 4. Thuc. autem utitur et masc. in hujusmodi locis: ut, Τοῦ χρόνου τὸν πλείστον. Fem. quoque cum gen. itidem usurpatur: ut ἡ πλείστη τῆς χώρας ap. Isocr. Maxima pars regionis. At οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων verti potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, ap. Aristot. Τίτουναι δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μῇσι, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus. In VV. LL. affertur ex eod. Aristot. Ὁ τῶν πλείστων πᾶς, pro Plerique omnes, ex H. A. 1. Apud Eund. πλείστος pro Frequentissimus, Meteor. 2. p. 188. Ἀλλὰ διὰ τὸ τὴν οἰκίαν κείσθαι ταύτην πρὸς ἄρκτον, πλείστοι βορέαι πνέουσι. Sic Πολλοὶ pro Frequentes, p. 189. in fine. AT Πλειστός, Fluvii nomen ap. Delphos, Etym.; et Hes., ap. quem tamen servato accentu scriptum Πλειστός.

Πλείστον, Adv. ET Πλείστα quoque interdum, Plurimum. Reddi etiam potest nonnullis in ll. Maxime, Longissime: ut πλείστον ἀπέχειν, Plurimum vel Maxime aut Longissime abesse. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 62.) Ὡν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλείστον ἀπέχειν. Cui simile est πλείστον ἀπολείπεσθαι: quod affertur ex Epist. Dionis ad Plat. Πλείστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν. Interdum cum superlat. ut πλείστον ἀνομοιότατα, Plato Tim. Aliquando τὸ πλείστον, Maxima e parte: qua utitur in signif. Herodianus. Interdum autem τὸ πλείστον est quod Latine Ad summum: ut, Ἡ τὸ πλείστον γε τετάρτη, Gal. Aut ad summum quarto. Interdum vero pro Plurimum, significante quod vulgo dicitur Ut plurimum, sicut ἐπιπολὺ, etc. Sed et τὰ πλείστα hac signif. usurpavit Aristot., adverbialiter itidem, ei opponens ὀλίγakis, cum scripsit, Τίττει δὲ ὀλίγakis μὲν δύο, τὰ δὲ πλείστα ἐν, ubi Plin. vertit, Majori e parte: qui etiam usus horum verborum observandus est. Illa enim verba reddit istis, Parit majori e parte singula ova, quod nulla alia avis, raro bina.

ITEM Ἐπιπλείστον interdum quidem pro πλείστον simpliciter, ut, Καθόσον ἀνθρώπων ἐπιπλείστον οἶόν τε, sed in plerisque ll., ubi conjunctim scriptum invenitur in quibusdam exempl., disjungendum potius vi-

A detur: præsertim cum gen. habet. Ubi eadem interpr. utendum censeo, qua et in ἐπὶ πολὺ, habente itidem gen.: nisi quod positivi loco utendum fuerit superlativo, subaudiendo itidem διάστημα: ut ap. Thuc. (2, 34.) Ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλείστον τοῦ ὁμίλου: at in Ἐπιπλείστον ἐξέρχονται ap. Eund. pro Longissime progrediuntur, tolerabilius videri possit conjunctim scriptum. || Dicitur autem et de tempore ἐπιπλείστον, s. ἐπὶ πλείστον, pro In longissimum temporis spatium, Diutissime. Affertur vero et Ἐκ τοῦ ἐπιπλείστον e Thuc. pro Ab ævo longissimo. AT VERO Περιπλείστον minime ferri potest, sed disjunctim scribi ubique debet, ut περὶ πλείστον ποιεῖσθαι, Aristoteli, s. ἡγεῖσθαι, Thuc. Plurimi facere: eod. modo quo dicitur περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, et ἡγεῖσθαι, de quibus supra.

[* Πλείστος, Diod. S. 2, 327. et v. l., Valck. Diatr. 78. Πλείστος γνώμην, ad Herod. 608. Ἡ πλείστη τῆς στρατιᾶς, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. ad Charit. 281. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. p. 100. Πλείστον ἄξιος, Boeckh. ad Sim. p. xxxi. Μέχρι πλείστον, Thom. M. 794. Περὶ πλείστον ἔχειν, Diod. S. 1, 90. Πλείστον, ad Diod. S. 1, 699. Plerumque, Valck. Diatr. 240. Cum superl., Wakef. Alc. 802. Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλείστον εἰς ἀνὴρ, ad Herod. 497. Ἐπὶ πλείστον, ad Charit. 360. Diutissime, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 8. Dionys. H. 1, 143. et v. l. Λειώτης ἐπὶ πλείστον ἦκοντα, ad Diod. S. 2, 484. Ἐπὶ πλείστον χλιδῆς ἀφικέσθαι, Herod. 497. Ἐπιπλείστον, Duker. Præf. Thuc. p. 8. 10. ad Anon. de Vit. Thuc. p. 12. Ὡς ἐπιπλείστον, Marcell. de V. Thuc. p. 5. 8. Παρὰ πλείστον, Thom. M. 688. Πρὸς πλείστον, ad Phalar. 252. Τὸ πλ., Wakef. Alc. 802. Diod. S. 1, 697. Duker. Præf. Thuc. p. 9. 10. Belin. ad Lucian. 5. p. 101. Ad summum, Brunck. Aristoph. 3, 216. Κατὰ τὸ πλ., Diod. S. 1, 355. 2, 453. Ὡς ἐπιτοπλείστον, Brunck. Phil. 1167. Thom. M. 348. 353. Fabric. Bibl. Gr. 1, 347. Dawes. M. Cr. 99. Πλείστον κακόν, Heyn. Hom. 4, 610. Πλείστοι et πολλοὶ conf., Heind. ad Plat. Gorg. 118. Πλείστα, Jacobs. Anth. 8, 72. Sæpissime, Plato Hipp. 122. Πλείστα, τὰ πλ., Wytttenb. Select. 436. Τὰ πλ., Diod. S. 2, 539. Xen. Cæ. 7, 1. Πλείστα ποιεῖσθαι, Bast Lettre 127. Ἐπιπλείστον, Plut. de S. N. V. p. 4. Wytttenb. p. 14. vertit Quam longissime. Ἐπιπλείστον, ἐπὶ τὸ πλ., Toup. Emend. 2, 393. ad Charit. 306. Wytttenb. Select. 62, 92. Ind. Thuc. Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον, ad Herod. 397." Schæf. Mss. "Ἐκ τοῦ ἐπιπλείστον tam de loci quam temporis spatio usurpatur. Thuc. 1, 2. Τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλείστον διὰ τὸ λεπτόγειον ἀστασίαστον οὔσαν, ἀνθρώποι φκουν οἱ αὐτοὶ αἰε: ubi ordo est, ἀστ. οὔσαν διὰ τὸ λ. ἐκ τοῦ ἐπιπλ., Propterea quia maximam partem tenuis et macilentis est soli. Sic Procop. Χώραν ἐκ τοῦ ἐπιπλείστον ἀνυδρόν τε καὶ ἀνθρώπων ἔρημον οὔσαν." Brunck. Mss. * Ὅτι πλείστοι, Thuc. 4, 32. Ὅπως ὀτιπλείστη ἀπορία ἦ τοῖς πολέμοις πανταχόθεν κεκυκλωμένοις.]

[* Πλειστολόγος, Adv. * Πλειστολόγος, Gl. Plurifariam. * "Πλειστονίκης, Clem. Hom. 4, 6. de Gestis Petri §. 133." Kall. Mss. "Cf. Cuperi Lettres p. 172." Boiss. Mss. * Πλειστοτόκος, Manetho 4, 102.]

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ, Plurimorum ferax, [Theophr. H. Pl. 3, 7, 6.]

[* Ἐπιπλείστος, Theophran. Chronogr. p. 291. * Πάμπλειστος, Orac. Sibyll. 367. Tzet. Ch. 2, 975. Ælian. H. A. 4, 2. Diog. L. 6, 99. Herodian. Epimer. 264. Πάμπλειστα, adv., Dio Cass. 869.]

Πλειστάκις, Adv. Sæpissime, ut πολλάκις, Sæpe: sed non ita usitatum illud, ut hoc. ["Ad Hesych. 2, 982, 19." Dahler. Mss. Xen. Ἀπ. 4, 4, 16. Ἰππ. 4, 1. LXX. Eccles. 7, 23. Aristot. Probl. 19, 20.] Dicitur autem ET Πλειστάκι, sicut πολλάκι pro πολλάκις. ["Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.] Πλεισταχόθεν, E plurimis locis, ["Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss. * Πλεισταχῶς, Osann. Philem. p. xxxv. "Plat. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

[* Πλειστήρης, Æsch. Eum. 766. χρόνον ἀπαντα πλειστήρη.] Πλειστηριάζω, Plurimo licitor, Pluris

licetor quam ceteri, ap. Lys. (Fr. 9, 11.) Usus est et Themistius (261.) ei adjungens * *ὑπερωνείσθαι*. Ab Hes. *πλειστηριάσαντες* exp. etiam *πλείονος πωλήσαντες*, οὗ ὠνήσαντο. I. e. Qui pluris vendiderunt quam emerunt. ["Thom. M. 719. Coray Theophr. 294. Mær. 303. et n." Schæf. Mss. "*Πλειστηριάζομαι*, Multiplicor, Nemes. de Anim. c. 2. p. 46(=74.)" Kall. Mss. Phot. *Πλειστηριάσας* *πλείονος πωλήσας*, οὗ ὠνήσατο. *Πλειστηριάσαντες* ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλοντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν *ὑπερασκομένων* οὕτως *Λυσίας καὶ Πλάτων οὐ Κωμικός*. *Πλειστηριασμός*, Licitatio ejus, qui plurimi licitatur, s. pluris quam ceteri. Ab eod. Hes. exp. *ὑπερθεματισμός*. Tradit autem Bud. hoc NOM. *Ὑπερθεματισμός* significari Meliorem allatam conditionem in pacto additionis in diem. Cum alioqui VERB. *ὑπερθεματίζω* exponatur simpliciter, Pluris liceor quam ceteri. Quam expositionem sequendo, fuerit *ὑπερθεματίζειν*, reddendo verbum verbo, quod vulgo dicimus, cum de licitatione agitur, Mettre par-dessus, intelligentes Mettre par-dessus un autre, vel par-dessus les autres. "*Πληστηριάζειν*, perperam quidam Codd. pro *πλειστ*." [Et in Gloss. *Πληστηριασμός*, ὁ ὑπερθεματισμός, Licitatio.] At *Πλειστηριάζομαι* pro *καυχῶμαι*, Glorior, Jacto me, affertur ex Æschyli Ch. [1029. "Coray Theophr. 294." Schæf. Mss.]

"**ΠΟΛΦΟΙ**, vocabantur *μηρύματα ἐκ σταιτὸς*, ἀ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, a quibus etiamnum ap. quosdam nominatur *πολφοφάκη*, inquit J. Poll. 6, (61.) c. 9. subjungens hæc Aristoph. verba, *πολφους* "δ' οὐχ ἤψον ὁμοῦ *βολβοῖς*. Apud Athen. vero 4. (p. 158.) et 13. (p. 584.) *βολβοφάκη* scriptum pro isto "*πολφοφάκη*: ap. Poll. autem in loco Aristoph. oxytonως *πολφους*, ut *βολβοῦς*: quæ scriptura melior est. Erotian. p. 42. *πολφους* exp. *βολβοῦς*: aliis "esse dicens *βρωμά τι* * *παλτῶδες*." [Phot. *Πόλφοι* τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτῆς ἐψόμενα. Vide Schn. Lex.]

ΠΟΝΤΟΣ, ὁ, Pontus, Mare: quam tamen signif. καταχρηστικὴν esse volunt; proprie enim de mari quodam Asiatico dici, de quopaulo post. Od. I. (69.) *κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον*, A. (183.) *Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον*, Θ. (14.) *Πόντον ἐπιπλαγχεῖς*, Λ. (252.) *ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα*, II. Λ. (298.) *ιοειδέα πόντον ὀρίνει*. Sic Niger pontus, Val. Flacc. Cæruleus pontus, Virg. et Catull. Item Thuc. 4, (26.) p. 130. *Ὅποτε πνεῦμα ἐκ πόντου εἶη*: paulo ante *πέλαγος* dicit. Sic, *Τὸν ἐξω πόντον πέπλευκε*. Item *Αἰγαῖος Πόντος*, Dionys. P. *Ægæum pelagus*, mare. Necnon *Πόντος Ἰκάριος* ap. Hes. Et *Πόντος Ἀξενος*, qui postea *Εὐξείνιος* vocatus κατ' εὐφημισμόν, Mare inhospitale, Ammiano Marc. ut videbis in *Εὐξείνιος*: sed plerumque appellatur Pontus Euxinus, et de Certo quodam mari intelligitur, sicut et cum dicitur *Ἑλλησπόντος*. De totius autem Ponti forma lege Plin. 4, 12. ubi etiam de partibus ejus, sc. Hellesponto, Propontide, et Euxino Ponto. At cap. seq. insulas Ponti recenset: ubi etiam ait, æstum a Ponto profluentem nunquam recipiari: sicut et 2, 97. Pontus semper extra meat in Propontidem, introrsus in Pontum, nunquam refluxo mari. Alioqui Ponticum mare appellant ipsum Pontum. Item Pontus dicitur pars Asiæ minoris, a Ponto rege, ut tradunt nonnulli: cujus regnum, concedente Polemone, Nero in provinciæ formam redegit, teste Suet., cujus rei meminit et Sext. Aur. Victor. et Amm. Marcell. 22. Ante Mithridates id obtinebat. || Interdum dicitur *πόντος ἀγαθῶν*, pro Tanta bonorum copia quanta aquarum maris, aut Ponti. Sic ap. Athen. (530.) de Nino Assyrio, *ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον*, καὶ τὰλλα πολλὸν πλέονα Κασπίης ψάμμου. At Hom. dicit *πόντος ἄλδς* pro *πόντος* s. ἄλς, Mare, II. Φ. 59. οὐδέ μιν ἔσχεον Πόντος ἄλδς πολέης, ὁ πολεὺς ἄέκοντας ἐρύκει. ["Ad Charit. 687. 712. Musgr. Iph. T. 1042. Wakef. S. Cr. 4, 100. T. H. ad Plutum p. 384. et Schol., ad Herod. 147. 326. Hellespontus, 548. Pontus Euxinus, Musgr. ad Hipp. 3. Mare mediterr. in Hesiodi Theog. Conf. c. *ποταμός*, Thom.

PARS XXIV.

M. 719. Π. ἄλδς, Jacobs. Anth. 6, 303. Wakef. S. Cr. 5, 34. Theogn. 108. II. *ἀγαθῶν*, Toup. Opusc. 1, 368. ad Callim. 1. p. 63. *Πόντου μέδων*, Valck. Hipp. p. 287. *Ἐν Πόντῳ*, ad Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss. "*Π. ἄλδς*, Nicander Θ. 822." Wakef. Mss. De Mari *Ægæo*, Herod. 4, 99. *Θάλασσα ἡ τοῦ Εὐξείνου Πόντου*, 2, 334.]

["*Ποντοβάτης*, Const. Manass. Amat. 1, 68." Boiss. Mss.] *Ποντόβροχος*, Mari madefactus, In mare demersus: *Ποντοβρόχους ἀπώλεσας*, 3 Macc. (6, 4.) pro In mare demersos interemisti s. *κατεπόντισας*. ["*Ποντογέφυρα*, Jacobs. Anth. 11, 88. * *Ποντοθήρης*, Statyll. Fl. 4." Schæf. Mss. * *Ποντοκράτωρ*, Orph. H. 17.] *Ποντομέδων*, Ponti s. Maris rex; Neptuni epith., in Epigr. ubi etiam *ποντομέδοντι Πριήπῳ*. [Aristoph. Σφ. 1532. Orph. H. 16, 4. "Theætetus 2. Epigr. adesp. 344. Valck. Hipp. p. 288. Wakef. S. Cr. 2, 4." Schæf. Mss. * *Ποντομέδουσα*, Una e Nereidibus, Apollod. * *Ποντόμεδος*, Steph. B. v. *Τρινακρία*. "Sibyll. in Eust. Dionys. P. 472. * *Ποντοπαγῆς*, Nonn. D. 41, 15." Wakef. Mss. * *Ποντοπλάντος*, Orph. H. 37, 5. * *Ποντοπλάνος*, 23, 8. 74, 6.] *Ποντοπόρος*, Pontum s. Mare pervadens, Trajiciens s. Transiens per pelagus, Pontigradus, Marivagus, Navis epith. Od. M. (69.) *Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς*. [Orph. Arg. 52. 1098. Eur. Hec. 113. 445. Tro. 810. II. H. 72. "Wakef. Phil. 722. Ruhnck. Ep. Cr. 110. ad Corn. Nep. 24. Stav." Schæf. Mss.] *Ποντοπορεύω*, ET *Ποντοπορεύω*, Per pontum gradior, Mare pervado, pererro, Od. Λ. (11.) *Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης*, E. (278.) *Ἐπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἡματα ποντοπορεύων*. Affertur et e Plut. Pericle (26.) *ποντοπορεῖν* itidem pro Mare percurrere, Per mare iter facere, Trajicere: [Dione 25. "Paul. Sil. 71. Jacobs. Anth. 9, 107. *Ποντοπορεύω*, Theætet. 4." Schæf. Mss. *Ποντοπορεύομαι*, Plut. Theseo 24. * "*Ποντοπορία*, Epiphan. Hær. 37. c. ult." Routh. Mss. * *Ποντοπορία*, Greg. Naz. 10, 5. νῆα. Nom. propr., Hesiod. Θ. 256. fem. ab inus. * *Ποντοπορίας*.] *Ποντοποσειδῶν*, Ponticus Neptunus, Ponti, i. e. Maris, rex Neptunus: s. *Πόντιος Ποσειδῶν*, ut dicitur *Ἰπποποσειδῶν* pro *Ποσειδῶν* ὁ ἵππιος. Aristoph. Πλ. (1050.) *Ὡ ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί*. At quidam putantes *πόντος* ibi *ἐπιτατικὸν* esse, ut et *ἵππος*, acciperunt *ποντοπόσειδον* pro *μέγιστε Πόσειδον*. [* *Ποντοστεφής*, Æschylus Strabonis 1. p. 58. Vide Schn. Lex. v. *Παντοτρόφος*. * "*Ποντοτρίνακτος*, Homer. correctus, Epigr. 4, 6. Ed. Herm." Boiss. Mss. "Pierson. Veris. 166. Toup. Opusc. 1, 228. Ilgen. Hymn. 596." Schæf. Mss. * *Ποντοφάρυγξ*, Phrynichus Bekkeri p. 58. * "*Ποντοφόρος*, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss.] *Ποντοχάρυβδις*, Pontica charybdis, Ponti s. Maris vorago, Hipponax ap. Athen. (698.) *Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντ' ᾄδεις τὴν ποντοχάρυβδιν*: sic autem appellat eum ab insatiabili voracitate. ["Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss.]

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, nam comp. istud hic collocandum potius quam post *Πόντιος*, ut *διαπόντιος πλέω* vel *πέτομαι*, Per mare navigo aut volito, Mare navi alisive trajicio. Apud Plut. (9, 6.) *Ὁ δὲ σὸς* (sc. ἔρως) *ἐκ Κιλικίας Ἀθήναζε λαίψηρά κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται*. Sic ap. Athen. 4. *Ἡδὴ γὰρ πέτεται διαπόντιος*, Mare pervolat, Volitat per mare. Synes. de Insomn. *Ὡς ἐπὶ τῶν διαποντίων πλεόντων*, In iis qui per mare navigant. Item *διαπόντιος πόλεμος*, et *διαπόντιος στρατεία*, Bellum quod mari trajecto geritur, Expeditio per mare, Thuc. 1, (141.) *Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι*, Plut. Alcib. (19.) *Ὡς δὲ Ἀλκιβιάδην στρατεύοιντο δ. καὶ μακρὰν στρατείαν*. Sic Xen. *Ἑλλ. 6, (2, 9.) Ἀρε καὶ δ. τῆς στρατείας οὐσης*. Gell. dicit Prælium maritimum. ["Mari interposito distans, Qui ultra mare est, Diod. S. 11. *Τοὺς συμμάχους διαποντίους μὴ δύνασθαι τὰς βοηθείας εὐκαίρως ποιήσασθαι*. Idem 12. *Ζητεῖν συμμαχίαν διαπόντιον* quod e Auxilio quod e regionibus ultra mare positis imploratur." Brunck. Mss. "Ad Diod. S. 1, 432. 537. Jacobs. Anth. 6, 96. 9, 453. 12, 349. Cattier. Gazoph. 91. ad Charit. 252. Schweigh. Lex. Polyb." Schæf. Mss.] "*Ἐπιποντία*, q. d. Super-

22 K

"marina, Veneris cognomentum, teste Hes." [* Μεταπόντιος, Hesych. * "Μεταπόντιον, ad Diod. S. 2, 134." Schæf. Mss.] "Παραπόντιον σῆμα, Ad mare "situm s. positum, Epigr." ["Cn. Lentul. Gætul. 6, 1." Boiss. Mss. "Ad Charit. 711." Schæf. Mss. * "Υπερπόντιος, Transmarinus, Euseb. H. E. 52." Kall. Mss. Æsch. Suppl. 42. Soph. Antig. 785. Pind. Π. 5, 79.]

Μυχοπόντιον, Specus, Ubi recessus cavus et vorago ponti est, qualis fere ἡ ποντοχάρυβdis. Ammian. Marc. 22. Ultra hæc loca Acherusium specus est, quod accolæ μυχοπόντιον appellant. De quo Jul. Polyhistor, c. 55. de ora Pontica, Proximus inde Acherusius specus: quem foraminis cæci profundo adusque inferna ajunt patere. Est tamen et Italix quædam palus Acherusia, prope Puteolos et Cumas: qua fama est Acherontis ad undas Pandi iter, cæcas stagnante voragine fauces, et horrendos aperiente telluris hiatus, Val. Flacc. Argon. 4.

* "Ἐπιπόντις, Jacobs. Anth. 8, 11. Toup. Opusc. 1, 405. 2, 130. Emendd. 2, 146." Schæf. Mss.]

Προποντις, ἴδος, ἡ, Propontis, Mare illud quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adjacens, Suid. Vide et Plin. 4, 12. Pomp. Mela 1. Qua diffunditur, alia aliis locis cognomina acceptat. Ubi primum se coarctat, Hellespontus vocatur; Propontis, ubi expandit; ubi iterum pressit, Thracius Bosphorus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus; qua paludi committitur, Cimmerius Bosphorus. Eust. dicit στόμα πόντου ipsam προποντιδα dici a Dionys. P., ut et in Orac. quodam, Ἀκτῆς Ὠρηκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου: vicinam autem esse Byzantio: quod et Suid. tradit. ["Jacobs. Anth. 6, 372. Hushk. Anal. 294." Schæf. Mss.]

Ποντικός, Marius, Pelagicus. || Ponticus, Qui est e Ponto, Athen. (257.) Ὁ Ποντικός τύραννος, Plut. Lyc. Τινὰ τῶν Ποντικῶν βασιλέων, Regum Ponti. Sic Athen. rursum (20.) Ποντικά ἔθνη: ut ap. Florum 3, 5. Ponticæ gentes ad septentrionem in mare sinistrum jacent, a Pontico cognominatæ mari. Ibid. Pontici dicit pro Ponticæ gentes. Item Ποντικοὶ μύες, Pontici mures, Plin. 8, 37. ap. quem et Pontici pisces, Ponticæ anates, gemmæ, Pontica cera, Ponticum triticum. Item et Ponticæ nuces, 15, 22. In Asiam Græciamque e Ponto venire, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Athen. (53.) Ποντικά κάρνα appellat, qui meminit et Ποντικῶν τριχῶν, [275. "Diod. S. 2, 258. ad Charit. 263." Schæf. Mss.]

Πόντιος, Marinus, ut πόντιε δαίμων: qualis est Neptunus inter alios, qui eam ob rem et Πορτομέδων et Πορτοποσειδῶν, necnon Πόντιος Ποσειδῶν, ut Ἰππιος, Aristoph. Et πόντιον στόμα, Os ponti s. maris. Nisi specialiter pro Propontide accipiatur, quam Dionys. P. Πόντου στόμα appellat. At ποντία δὲ dictum volunt de Interiore mari, ut sit τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. Necnon ποντίας νῆας Eur. (Iph. A. 253.) dixit, quas Hom. ποντοπόρους, Marivagas, s. Fluctivagas, Item πόντια ῥάκη ap. Hes., σπόγγοι, s. τὰ τούτων σπαράγματα: nam a petris marinis, quibus adhærent adnatæ, avelluntur et abstrahuntur, ap. quem LEGITUR ET Ποντινοὶ, σπόγγοι. || Maritimus, παραθαλάσσιος, ut Soph. Schol. exp. Phil. (269.) p. 386. meæ Ed. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρυσῆς κατέσχον δέυρο ναυβάτη στόλῳ. In VV. LL. habetur ETIAM Ποντία, ἡ, Marina superficies. ["Aristot. Meteor. 2, 8. νῆσος." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 217. Musgr. Herc. F. 225. Wakef. Alc. 606. Markl. Suppl. 1212. ad Charit. 722. Eur. Ion. 293. ad Mær. 69. Valck. Anim. ad Ammon. 163. Hipp. p. 245. Fischer. ad Palæph. 109." Schæf. Mss.]

Ποντίας, ἄδος, ἡ, Marina, i. q. ποντία, ut ποντίας αὔρα, Eur. (Hec. 444.) et Aristoph. ["Π. χελώνη, Athen. 117." Schw. Mss. "Brunck. Aristoph. 3, 166. Lobeck. Aj. p. 272. Jacobs. Anim. 101. Anth. 8, 109. Ruhnk. Ep. Cr. 121. ad Mær. 331. Toup. Opusc. 2, 105. Musgr. ad Eur. l. c." Schæf. Mss.]

Ποντόθεν, E mari, pelago, Il. E. (395.) Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοῶα ποτὶ χέρσον Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέας, ["Ilgen. ad Hymn. 327." Schæf. Mss.] Alibi autem pro hoc Ποντόθεν, DICIT Ἐκ ποντόφιν, E

A ponto, mari. Od. Ω. (83.) Ὡς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. Est autem in hoc Ποντόφι adjectio similis particulæ φη, quæ in Κεφαλῇ et Νευρήφ, et similibus. [* Πόντονδε, In pontum, Æsch. Suppl. 34.]

Ποντίζω, In pontum mërgo. Cujus tamen nulla afferuntur exempla. ["Lobeck. Aj. p. 346. Valck. Hipp. p. 314." Schæf. Mss. Soph. El. 511. Æsch. Ag. 1022=983. Blomf. (qui male asteriscum præposuit.) * Πόντισμα, Eur. Hel. 1564. * Ποντιστή, Paus. 8, 52. "Lobeck. l. c." Schæf. Mss. * Ποντιστός, unde * "Υδατοπόντιστος, Const. Manass. Chron. p. 9. 403." Boiss. Mss.] "Ἐκποντίζω, Emetio s. Trajicio "mare." Καταποντίζω, In pontum s. mare demergo, Submergo. Athen. 10. Ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προσέταξε. Sic Plut. de Orac. Pyth. Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβάλων εἰς φορμῶν. Item pass. voce et signif. ap. Matth. 18, (6.) Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, Demergatur in profundum maris. [Jambl. V. P. 268. 286. Kiessl. "Ad Charit. 238. ad Diod. S. 1, 622. 726. 727. 2, 109. 273. Lobeck. Aj. p. p. 346. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. "Vino, Liban. 153. In fluvium, Anton. Lib. 432." Kall. Mss. * "Καταποντιστέον, Clem. Alex. 951." Kall. Mss.] Καταποντισμός, Demersio in pelagus, Submersio, [Isocr. Panath. 46.] Καταποντιστής, Qui in ponti aquas demergit, maris aquas subire cogit, Isocr. Paneg. (33.) Π. τὴν θάλατταν κατέχουσιν: quales sunt prædones marini, qui captos expoliatores homines in mare demergunt. Item κ. ἀνεμος, Ventus qui navem abreptam præcipitat et submergit. Synes. Ep. 57. K. ἀνεμος ἄρας ὥσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. [Demosth. 176. 675. Lucian. 1, 679. 3, 257. * Προκαταποντίζω, Osann. Anal. p. 98. "Liban. 2, 246. * Συμποντίζω, Theod. Prodr. Rhod. p. 70." Boiss. Mss.]

* "Ποντώ, ad Diod. S. 1, 727." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 604. "Const. Manass. Amat. 3, 45." Boiss. Mss. * "Πόντωσις, Tzetz. Ch. 7, 216." Elberling. Mss. * Ἀποποντώ, Schol. Soph. Aj. 1300.] C Καταποντώ, i. q. Καταποντίζω: unde ap. Herod. καταποντώσαι. Utitur et Philo V. M. 1. Τοῦ δὲ τὰ τμήματα τοῦ πελάγους ἀπὸ τοῦ ἀρμασι καὶ ἔπποι καταποντοῦ, ubi Turn. vertit Obruunt. Sic ap. Athen. 14. Ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσέ. [Plut. 7, 240. "Ad Charit. 238. (693.) ad Diod. S. 1, 727. 2, 109." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. * Προκαταποντώ, Dio C. 203. Συγκαταποντώ, Sext. Emp. adv. Math. 5, 92. p. 353. * "Συμποντώ, Const. Manass. Chron. p. 9(=18.)" Boiss. Mss.]

"ΠΟΠΠΥΖΩ, Sibilo, h. e. Labris comprehendi "acutiorem quendam oris sonum edo: Scholiastæ "Theocriti λεπτοτάτως φωνῶ τινα, 5, (7.) τὴ γὰρ "πόκα, δῶλε Συβάργα, Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκ ἐστὶ "σὺν Κορύδῳ; Ἀρκεῖ τοι καλάμας αἰλὸν ποππίσδεν "ἔχοντι; ut sit Culmo sibilare, s. Stridenti miserum "stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum "istum sic vertit, Ecl. 3. aut unquam tibi fistula "cera Juncta fuit; non tu in triviis, indocte, solebas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? "Aristoph. quoque pro Sibilo usurpavit, Il. (732.) "Ibi enim Æsculapius ποππύζει ut dracones ex adyto prodeant: h. e. συρίζει, sibilo sc. eos evocans. "Itemque ap. Athen. 9. (p. 407.) quidam alio eminus conspecto ποππύζει, Sibilat: πύρρῳθεν ἀπὸ δὲν "ἐπόππυσεν. Equisones etiam ποππύζειν dicuntur, "cum sibilis equum demulcent. Plin. 35, 10. Cum "pingeret poppyzonta retinentem equum." ["Jacobs. Anth. 7, 387. 11, 214. Agathias 6. Toup. ad Schol. Theocr. 213. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 12. Aulus Gell. 9, 9. Aristoph. Σφ. 626.] "INDE Πόππυσμα ET Ποππυσμός, Sibilus, "Plut. Symp. 7, 8. de pastoribus, Ποππυσμός ἄμε- "λέσιν ἢ σύριγγι καὶ στρόμβοις ἐγγέρονται καὶ κατενέ- "ζονται τὰ θρέμματα, Xen. Ἰππ. (9, 10.) Τῷ ποππυ- "σμῷ μὲν, πρᾶυνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγγείρεσθαι, sc. τὸν "ἵππον. Et ap. Plin. 28, 2. Fulgetra poppysmia "adorare consensus gentium est. Applaudabant etiam

“ τοῖς ποππυμοῖς, Plut. (8, 155.) Οὐ γὰρ ἐστὶ δημαγωγούμετος οὐδὲ σοφιστῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος, Juven. 6. Præbebit vati crebrum poppysma roganti. Hesychio ποππύσματα eam ob rem sunt * κολακεύματα, Adulatioes, Blanditiones : quoniam et in demulcendo et in applaudendo ποππυσμοῖς utuntur. Suidæ specialius κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους.” [“ Πόππυσμα, Jacobs. Anth. 11, 214. Ποππυσμός, ad Dionys. H. 5, 72. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Diod. S. 1, 93.” Schæf. Mss. “ Nicom. Geras. Harm. p. 37.” Kall. Mss. * Περιποππύζω, unde * Περιπόππυσμα, Nicet. Annal. 15, 2.] “ Dicitur vero ἐν Ποππυλιάζω pro ποππύζω, Theocr. 5, (89.) καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει, i. e. ἀδύ τινα συριγμὸν συρίζει, Suave sibilat, Suaves sibilos edit. Dorice vero ποππυλιάσδει dicit pro ποππυλιάζει, ut supra ποππύσθεν pro ποππύζειν.” [“ Harles. ad Theocr. p. 94.” Schæf. Mss.]

“ ΠΥΠΠΑΞ,” [s. * Πύπαξ,] “ Vox poppysmatis, ut Aristoph. Schol. testatur, qui ὑπερεπύπαζον exp. πύπαξ ἐπεφώνουν, subjuugens, ὃ ἡμεῖς ποππύζειν λέγομεν : ἵππ. (680.) Οἱ δ' ὑπερεπώνουν ὑπερεπύπαζόν τέ με Ἀπαντες. Est igitur πύπαξ, Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari : et ὑπερεπύπαζειν, Supra modum demulcere poppysmate : quod Juvenalis dicit Dare crebrum poppysma.” [Plato Euthyd. p. 70. Πύπαξ ἰὼ Ἡράκλειος καλοῦ λόγον, Lat. Papæ. Cratinus Photii et Suidæ in Ὄνος ἕται, Οἱ δὲ πύπαζονσι περιτρέχοντες ὁ δ' ὄνος ἕται. “ Πυππάζω, Toup. Opusc. 1, 288. 312.” Schæf. Mss. * Φύπαξ pro πύπαξ, Hes. * Πόπαξ, Vox exclamantis, Æsch. Eum. 139. Ἰού, ἰού, πόπαξ.]

“ ΠΟΡΚΟΣ, ὁ, est Piscatorium πλέγμα σχοινίου, teste Suida, qui hæc subjungit exempla. E Diphilo, θάττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνωτέρους. Et e Plat. Soph. (5.) Κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἔρκη δεῖ προσαγορεύειν. Quo in l. notandum ait, manifesto distingui non a δικτύω solum, sed et a κύρτῳ : ut et ap. Plut. (8, 913.) Οὐδαμῶς καθῆκαν ἀγκιστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse Retis genus, quod circulariter spargitur et in orbem funditur, Funda dictum a Virg. Georg. Atque alius latum funda jam verberat amnem. Suid. ita nominatum vult ἀπὸ τοῦ περιχεῖσθαι, utpote quod περιλαμβάνει καὶ ἀμπεῖται τὸν εἰσδύνοντα ἰχθύν : itemque Etym., e quo Suidas ista desumsit. Sed addit Etym. in univ. ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ περιφερῇ. Habentur eadem et in Lex. meo vet., in quo, sicut et ap. Etym., subjungitur superioribus hoc etiam exemplum, ex Antiph. Εἰσδύνόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν Οὐ ράδιως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν. E quo colligitur non idem esse cum funda Virgiliana, sed πλέγμα quoddam e vitili rotundum, ore angusto, per quod ingrediuntur pisces ; ideoque a Plat. nominari ἔρκος, Carcerem.” [“ Thom. M. 731. Heyn. Hom. 5, 259. ad Mær. 311. 320. Timæi Lex. 220. et n.” Schæf. Mss. “ Gal. 1. p. 367, 38.” Wakef. Mss. Varro de L. L. 4. p. 28. Lycophr. 74.] “ INDE ΠΟΡΚΕΥΣ, ὁ, Qui πόρκῳ piscatur, Archestr. ap. Athen. (321.) de salpis, Ἀστε βόας πορκῆς ἀλί-ζωοι καλέουσι.” [“ Lycophr. 237.” Wakef. Mss.] “ Πόρκης, ὁ, Suidæ ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδοραλίδος ὁ περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo cuspis hastili infixæ retinetur, ne excidat, s. Annulus cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur : Eustathio itidem * κρέκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς : qui dictum putat παρὰ τὸ περιχεῖσθαι, quod Hom. eum dicat περιθέειν : Il. Θ. (495.) Ἐγχοῦ ἔχ' ἐνδεκάπηχυν, πάροιθε δὲ λάμπροτο δονροῖς Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Apud Hes. vero Πορκίς, δακτύλιος : mendose, ut suspicor.” [“ Πόρκης, ad Lucian. 2, 38. (sic leg., ἀόρηνη vitiosum est.) Heyn. Hom. 5, 259. 7, 783.” Schæf. Mss.]

“ ΠΟΡΤΙΣ, Vitulus, Vitula, Juvencus, Juvenca, Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος, δάμαλις, Il. E.

“ (162.) ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος ἡὲ βοός. Pro eod. “ πόρις dicitur, διὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν.” [“ Heyn. Hom. 5, 32. 7, 290. ad Charit. 614. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Valck. ad Theocr. 1, 75. Toup. Append. p. 42. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxv. Π. εἰναλία, Pierson. Veris. 51. Ἀδέα πόρτιν ἄμελγε, Moschus 3, 83.” Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 314. Π. ἀννυφός, Lycophr. 102. * Πορτιτρόφος, Hom. H. in Apoll. 20. “ Ilgen. ad Hymn. 199.” Schæf. Mss. “ Pallad. V. Chrys. 45.” Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 679. * Πορτιφόρος, Hes.] “ Ὑπόπορτις, Vitulum habens vacca. Ab Hesiodo dicitur et de muliere, ὑπόπορτις ἐριθος, Quæ liberos habet,” [“ Erg. 2, 221.”] “ Dicitur ἐν Πόρταξ pro “ πόρτις, Il. P. (4.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ “ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή.” [“ Valck. l. c. ad Od. K. 410. Heyn. Hom. 7, 290.” Schæf. Mss.] “ Unde DIMIN. Πορτάκιον, Parvus vitulus, Juvenculus, Parva vitula, Juvencula, Hesychio μοσχίον. Affert Idem et VERB. Πορτάζει, quod exp. δαμα-λίζεται, Vitulatur.”

“ Πόρις, Vitulus, Juvencus, et Vitula, Juvenca : pro πόρτις. Meminit Suidas, afferens πόριες, expone nsque νέοι βόες, μόσχοι. Utitur autem Hom. “ Od. (K. 410.) ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγέλαϊας.” [Eur. Bacch. 736. Suppl. 629. “ Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. ad Od. l. c. Musgr. Iph. A. 947. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 7, 290.” Schæf. Mss. Πόρρις, Lycophr. 496.]

ΠΟΡΦΥΡΑ, ἡ, Purpura, Genus conchæ marinæ, de qua lege Plin. 9, 36. et sequentibus : item Aristot. H. A. 5, 25. Exemplum habes in Κηριάζω. || Item πορφύρα dicitur Pannus liquore purpuræ tinctus, Vestis purpurea : de quo liquore hæc scribit Plin. 5, 15. Florem illum tingendis expetitur vestibus, in mediis habent faucibus. Liquoris hic minimi est in candida vena, unde pretiosus ille bibitur nigrantis rosæ colore sublucens. Vide et 38. et 39. ubi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ Tarentinæ, et purpuræ Tyrinæ dibaphæ, quod bis tincta esset, veluti magnifico impendio. Plut. Apophth. (p. 701.) Προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ καὶ τοῦ διαδήματος. Aliquanto ante, de Antigono, Οἷς τὴν πορφύραν, φαῖδον ἱμάτιον ἀνέλαβε. Idem Symp. 6. Πορφύραν φοροῦσαι. Herodian. 1, (16, 7.) Τὴν ἐνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Solennem purpuram : 2, (8, 10.) Τὴν τε βασιλεῖον πορφύραν περιβαλόντες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς. Item Lucian. (2, 389.) Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, ut Latus clavus iu prætexta ap. Romanos. [“ Ad Charit. 128. 541. 545. Musgr. Hel. 181. ad Diod. S. 1, 238. 2, 214. 429. Bergler. ad Alciph. 28. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Emendd. 1, 42. De hoc colore, v. Döring. de Color. vet. Goth. (Gött. Anz. 1789. St. 11.) Musgr. ad Hec. 1154. Hipp. 128. Wakef. S. Cr. 2, 96. Π. πλατεῖα, Latus clavus, Bibl. Crit. 2, 2. p. 97.” Schæf. Mss. Demetr. Phal. §. 108. Schn. Lex.]

Πορφυροβάφος, Qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam, J. Poll. 7. Ὁ δὲ καταβάπτων αὐτὰ, πορφυροβάφος. [Ion Athenæi p. 604. “ Huschk. Anal. 22. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 220.” Schæf. Mss. * Πορφυροβαφής, var. lect. ap. Athen. l. c. Barker. ad Etym. M. 734. “ Pherecr. Lex. Bekk. p. 379, 27.” Boiss. Mss. “ Huschk. Anal. 21. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 220.” Schæf. Mss. * Πορφυροβαφεῖον, Strabo 17. p. 1191.] Ἀτ Πορφυρόβαπτος, Purpureo colore tinctus s. imbutus, [Plato ap. Athen. (48.) Ἐν στρωμαῖς πορφυροβάπτοις. [“ Jacobs. Anth. 8, 12. 11, 354.” Schæf. Mss. * “ Πορφυροβαμμένος, Tzetz. ad Lyc. 863.” Kall. Mss.] Πορφυροειδής, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori similis, Eur. (Tro. 124.) πορφυροειδέα δι' ἄλλα, Per mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior. [Æsch. Suppl. 538. Eur. Tro. 124. * Πορφυροειδὴς, lu modum purpuræ, Ita ut purpuram referat. Contracte * “ Πορφυρώδης, Jacobs. Anth. 6, 135.” Schæf. Mss. * “ Πορφυροεργής, Etym. M.” Wakef. Mss. * Πορφυ-

ρόζωνος, Hes. v. Ἰόζωνος.] Πορφύρεος, Qui purpureo caule est. Πορφυρομειγής, Purpure permixtus, J. Poll. 7, c. 13. de vestium generibus, Πορφυρομειγής ἐσθῆς καὶ χλαμύς est non ἡ * συνύφαντος πορφύρα, sed quæ τῇ ἐξ ἐρίου φαιού οὔσῃ καταρχὰς ἐμέμικτο. [* Πορφυρόπωλης, Gl. Purpurarius.] Πορφυρόπωλις, ἰδος, ἡ, Quæ purpurās vendit, intelligendo de conchis, vel potius, Quæ purpuram vendit, i. e. lanam aut vestem purpuream. Suid. ἡ τὰ πορφύρα πωλοῦσα. Act. 16, [14. * Πορφυροπωλίσση, Quæ purpuram vendit, Chrýs. Epist. 143. T. 7. p. 170, 40. Ὁ Παῦλος παρὰ τῇ π. γυναικὶ κατεκρύπτετο." Seager. Mss. * Πορφυροπωλική, Harpocr. v. Ἀλουργοπωλική," Boiss. Mss.: Bekk. Anecd. 379. * Πορφυρόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Æsch. Ag. 919. * Πορφυροσχίμων, Polyæn. 4, 3, 24. nisi leg. * Πορφυρόσημος. * Πορφυροφόρος, Vita S. Nili Jun. p. 3. Cyrill. Hier. 10, 108. * Πορφυρόφυτος, Const. Manass. Chron. p. 74. 111. 120. * Πορφυρόχρους, Jo. Euchait. v. 1589." Boiss. Mss. * Πορφυρόχρους, Bast. Ep. Cr. 24.] Πορφυρανθής, Qui purpureo flore est, [Athen. 681. " Const. Manass. Chron. p. 118. var. lect. 136. Diosc. Notha 459. * Πορφυρανθόπαις, Theod. Prodr. in Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. 214." Boiss. Mss.]

Ἀκροπόρφυρος, ὁ, ἡ, In extremitate s. summitate purpuram habens, In extremitatibus et limbis: ut vestimenta quorum fimbriæ et limbi sunt purpurei. Ἀπόρφυρος, Nulla purpura insignis, Purpura non amictus: ut Plut. (de Cupid. Divit. fin.) Ἡ γυνὴ ἄχρυσος καὶ ἀπόρφυρος καὶ ἀφελὴς πάρεστι: cui ap. Eund. in Symp. 6. opp. ἡ χρυσὸν φοροῦσα καὶ πορφύραν. Ex Eod. (Anton. 72.) Ἀπόρφυρον ἱμάτιον, Vestis quæ purpureo liquore tincta non est; vel Toga sine purpureo clavo, Vestis cui ora purpurea non est addita. [* Ἀυτοπόρφυρος, Man. Philes 4, 329. p. 126. Wernsd.] Διαπόρφυρος, E quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit: ut διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in h. l. Dioscoridis, Ἐν τῷ ὑπολευκῷ διαπόρφυρον, Ex albicante purpureum. [* Galei Myth. 749." Wakef. Mss.] Ἐμπόρφυρος opp. τῷ ἀπόρφυρος, et significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Bud. interpr. non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, ap. Diosc. [* Villos. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπιπόρφυρος, Accedens ad purpuram, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, (6, 7.) Χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖν, Bud.: [cf. 7, 3, 1. * Εὐπόρφυρος, Schleusn. Lex. V. T. * Μελαμπόρφυρος, J. Poll. 4, 119. * Μεσοπόρφυρος, Plut. Arato 53. Dio Cass. 1311, 63. Reim. LXX. Isai. 3, 20. Τὰ περιπόρφυρα καὶ τὰ μ., sc. ἐνδύματα, Prætextas et clavatas purpura vestes. Vide Schleusn. Lex. V. T.] " Ὀλοπόρφυρος, Totus " purpureus, Totus e purpura, Xen. K. Π. 8. Κάν- " δυν ὀλοπόρφυρον. Vide et λευκοπάρυφος." [Cf. J. Poll. 10, 43. et Lex. Xen. * Παμπόρφυρος, Pind. Ὀ. 6, 91. * Παραπόρφυρος, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 46.] Περιπόρφυρος, Purpura amictus, Prætextatus, Plut. Popl. Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, Obsides dederunt e genere patricio prætextatos decem. Et, ἡ περιπόρφυρος ἐσθῆς, Prætexta: itidemque περιπόρφυρος τήβεννος ap. Plut. (Rom. 26.) quod Romuli gestamen fuisse dicit. At Plin. 9, 39. Purpure usum Romæ fuisse semper video, sed Romulo in trabea. Nam toga prætexta et latiore clavo Tullum Hostilium e regibus primum usum Hetruscis devictis, satis constat. Sæpe sine adjectione, ἡ περιπόρφυρος, subaudiendo ἐσθῆς, vel τήβεννος. Athen. (660.) de censoribus Romanis, Τὴν περιπόρφυρον ἐνδεδυκότες, Plut. Probl. Rom. Διὰ τί περιπόρφυρον ὁ δῆμαρχος οὐ φορεῖ, τῶν ἄλλων ἀρχόντων φορούντων. Sic ap. Liv. Prætextis purpura togis uti. Et frequenter, Prætexta insignis pro Prætextatus. Vide Τραβέα. [* Thom. M. 382. ad Charit. 700. Jacobs. Anim. 285. ad Diod. S. 1, 362. 2, 221. 535. ad Dionys. H. 1, 365." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. * Περιπορφύρωσημος, Pierson. Veris.

A 168." Schæf. Mss. Strato Epigr. 27. " ad Hesych. 2, 925, 3." Dahler. Mss.] Ὑποπόρφυρος, Aliquatenus purpureum colorem referens, Leviter purpureus, [* Huschk. Anal. 166." Schæf. Mss. * Φιλοπόρφυρος, Qui purpureum ornatum amat, Clem. Alex. 219." Kall. Mss. * Χρυσόπορφυρος, Nicet. Eugen. 1, 121. var. lect." Boiss. Mss.]

[* Πορφυρόθεν, Anna C. Præf. p. vi." Elberling. Mss.]

Πορφύρεος, Purpureus, Purpuram referens, [Nicanter A. 544.] Fem. Πορφυρέσσα, et per CONTR. Πορφυρούσσα, quod Insulæ quoque est nomen, ut videbis in Πορφυρί.

Πορφύρεος, ET Πορφυροῦς, per contr., Purpureus, Od. T. (225.) Χλαῖναν πορφυρέην ἔχε, Y. (151.) ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφυρέους, Tapes purpureos, Ovid. Torus purpureus. Il. Ω. (796.) Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες, Θ. (321.) Πορφυρέον μέγα φάρος ἔχων, Athen. 12. Ἱμάτια ἰσβαφῆ καὶ πορφύρα. Aliquanto post, Ἐσθῆτας ἔχειν πορφύρας ἐχούσας παρυφάς. Et 5. Ἐν πορφυρίσιν χλαμίσι Et Xen. K. Π. 8, (3, 7.) Χιτῶνα ἔχων πορφυροῦσι μεσόλευκον. Et πλόκαμος πορφυροῦς ap. Lucian. (2, 292.) Necnon πορφυροῦν ἄνθος, Flos purpureus, Diosc. 1, 136. Præterea πορφυροῦν στόμα, πορφύρα παρειά, πορφύρα γνάθοι, ut Os purpureum, Horat. Genæ purpureæ, Ovid. Pudor purpureus, Senecæ. Apud Atheu. 13. Πορφυρέον ἀπὸ στόματος ἰεῖσα φωνὴν παρθένος. Paulo ante, Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέᾳ παρητίσι φῶς ἔρωτος. Ibid. tamen quidam dicit Phrynicum τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ non recte vocasse πορφυρέας: quoniam sc. ei ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρῷ ἐναλείψει τοῦδὲ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἐπὶ καλὸς φαίνοιτο. Item ap. Hom. πορφυρέον αἶμα, ut Il. P. (361.) αἶματι δὲ χθὼν δένετο πορφυρέῃ. Quo respexit Plin. 9, 38. ubi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque spectu refulgens: unde et Homero purpureus dicitur sanguis. Apud Eund. πορφύρεος θάνατος, et πορφυρέον κῆμα: ubi itidem intelligendum de purpureo colore nigricante. Il. E. (83.) τὸν δὲ κατ' ὅσσε Ἑλλάζε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖη, Od. N. (85.) κῆμα δ' ὅπισθε Πορφυρέον μέγα: θῦε πολυλαῖοσβοιο θαλάσσης. COMPAR. Πορφυρώτερος, Magis purpureus. Diosc. [Πορφύρεος, Pind. N. 11, 36. " Jacobs. Anth. 6, 119. 7, 62. 100. 408, 8, 106. 10, 401. 11, 295. 351. 12, 452. ad Meleagr. p. 11. Huschk. Anal. 21. Heyn. Hom. 4, 131. 472. 7, 370. 8, 176. 338. Villos. ad Long. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 72. ad Mær. 56. Thom. M. 38. Toup. Opusc. 2, 91. Voss Myth. Br. 1, 254. ad Lucian. 1, 321. Clark. ad Il. A. 338. 482. Π. 334. Plut. Mor. 1, 38. Musgr. ad Hipp. 126. Ilgen. ad Hymn. 421. Alciph. 190. Valck. Diatr. 195. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. Niger, Valck. Anim. ad Ammon. 137. De morte, Jacobs. Anth. 10, 148. Heyn. Hom. 5, 17. 6, 521. 7, 195. De litore, 12, 24. * Πορφυροῖς, ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 11, 257. Schneid. ad Xen. K. A. 44." Schæf. Mss. * Πορφυρώτατος, Lobbeck. Phryn. 234.] Πορφύρειος, i. q. πορφύρεος: ἐσθῆς, Suid. [* Πορφυρείον s. Πορφυρίον, Officina purpuraria, Strabo 16. p. 338. Sieb. * Πορφυραῖος, Phil. de Anim. 41, 6. Lobbeck. Phryn. 147. " Cyrill. Hier. 180." Kall. Mss.]

Πορφυρεὺς, ἑως, ὁ, Purpurarius. Pro Eo qui purpura tingit, affertur ex Alex. Aphr. Accipitur potius pro Eo qui purpuras venatur. Sic Lucian. (2, 526.) Παραδοὺς αὐτὸν πορφυρεῦσι συγκατεδύνα. Itidem σπογγεὺς dicitur. [Ælian. H. A. 7, 34. * Ἀνδροπορφυρεὺς, Phav. 83.] Πορφυρεὺς, Purpuras venor, [* Wessel. Obs. 22." Schæf. Mss. Oἱ πορφυρεῖς, νοι, Purpurarum piscatores, Athen. 87.: Acusilaus ap. Schol. Apoll. Rh. 4, 1147. Philostratus p. 31. Olear.] Πορφυρευτής, i. q. πορφυρεὺς, J. Poll. 7, 30. Πορφυρεῖς, πορφυρευταί, σπογγοθήραι. [* Musgr. Iph. T. 263." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 239." Wakef. Mss.] Πορφυρευτικός, Pertinens ad purpurarum venatorem s. venationem. Et Πορφυρευτικαὶ στέγαι, Eur. (Iph. T. 263.) Casæ eorum qui purpuras venantur. Et πορφυρευτική, subaudi τέχνη, ut σπογγο-

θηρευτική, Scientia venandi purpuras. J. Poll. ibid.

Πορφύριον, τὸ, Parva purpura. Gaza vertit Purpurula ap. Aristot. H. A. 5, 15. ubi legitur πορφύρια μικρά. [Πορφύρια, Gl. Murices. "Bergler. ad Alciph. 28." Schæf. Mss.] || Tradunt ap. Theophr. esse et Floris nomen, vocarique a Plin. Purpuream; 21, 11. Florum prima ver nuntiantium Alba viola; tepidioribus vero Iocis, etiam hyeme emicat: postea quæ appellatur Purpurea: proxime Flammea, quæ et Phlox vocatur. Apud Theophr. tamen H. Pl. 6, 7. quo remittunt, vocabulum id non reperi; et laud scio an confictum sit: potius enim πορφυροῦν ἴον diceret sicut φλόγιον, i. e. Violam purpuream, ut Flammeam. E Plinii autem verbis apparet scr. esse, ἅμα δὲ τῷ λευκοῖς, ἢ μικρόν τι ὑστερον, pro ἅμα δὲ τῷ ἴσῳ, ἢ κ. τ. λ.

Πορφυρίς, ἴδος, ἡ, Purpurea vestis, ubi subaudiri potest ἐσθῆς, Xen. K. Π. 8, (3, 2.) Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρνυμένων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρκινίων ἱματίων, Athen. 12. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα: 4. Πορφυρίδα ἔχουσιν χρυσὰ κράσπεδα. Idem Lucian. Hermotimo (86.) Πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, Nigr. (13.) Πορφυρίδας ἀπέδυσαν αὐτόν. Et 2 H. Scr. Ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι. Sic et πορφύρα usurpatur: ac sicut πορφύρα βασιλείος dicit Herodian. 1. sic Idem eod. l. (5, 14.) Ἡ βασιλείος ὑπεδέξατο πορφυρίς, Imperatoria purpura suscepit, Commodum sc. in lucem editum. || Avis nomen, in Πορφυρίων. || Insulæ nomen ap. Plin. quam Nisyron ante dictam fuisse ait. Sic Eust. 318. eandem Nisyron ait nominatam fuisse Πορφυρίδα, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφύρεων. Idem tamen Plin. alibi et Cythera ait vocata fuisse Πορφυρίδα, quæ Eust. quoque Πορφυροῦσαν nominata tradit: διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφύρων. ["Boiss. Philostr. 382. Kuster. Aristoph. 195. Callim. 1. p. 468. 469. ad Thom. M. 39. Valck. Anim. ad Ammon. 205. ad Charit. 248. ad Diod. S. 1, 238. Avis, Valck. Diatr. 248." Schæf. Mss. "Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Λαθιπορφυρίς, Avis nomen, Ibycus ap. Athen. 388.]

Πορφυρίτης, Purpurans: λίθος, Lapis in modum purpuræ rubens. Plin. 36, 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidis intervenientibus punctis leucostictos nominatur. FEM. Πορφυρίτης, ἡ, Nigricans in modum purpuræ, Purpuræ nigrantis speciem gerens: ut Porphyritis ficus, 15, 18.

Πορφυρίων, ὄνος, ὁ, Porphyrio: Avis nomen ap. Aristot. H. Pl. 8, 6. et ap. Plin. cujus esu interdictum Judæis, Levit. 11. Vide et Athen. (388.) ubi inter alia ex Aristot. tradit σχιδανόποδα αὐτὸν εἶναι, ἔχειν τε χρῶμα κυάνεον, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἡργυμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρυόνος. Ibid. ait Callimachum in l. de Avibus discrimen facere inter πορφυρίωνα et πορφυρίδα, utpote qui ἰδίᾳ ἐκάτερον καθαριθμεῖται. Eust. πορφυρίωνα nominatum scribit διὰ τὸ τοῦ ῥύγχος φοινικοῦν, a purpureo rostri rubore. Plin. quoque 10, 46. testatur rostra eis et prælonga crura rubere. || Est et Piscis quidam, Hes. ["Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss. Artemid. 2, 14.] Πορφυρίνας in VV. LL. traditur Avis nomen esse: quod suspectum habeo.

Πορφύρω, Purpureo colore perfundo, Purpureo rubeoque colore illustro, Nonn. (Jo. 75.) πορφύρων γέτρονα πέτρην Ὀρθρος: ut et ipsa aurora ab Eod. dicitur πορφύρειν, Purpureo rubere colore. || Sæpius neutrali signif. ponitur pro Purpuro, i. e. Purpureo colore nigrico, Rubeo, ut Colum. Purpurans viola, et vicissim ap. Plin. Purpura violacea. Lucian. (2, 426.) Ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. Opp. K. 3, (347.) πορφύροντα καὶ ἀνθεσι μαρμαίροντα. Et Epigr. πορφύρων βότρυς, Purpurans racemus, s. Purpureus: ut Ovid. Met. 13. Sunt auro similes longis in vitibus uvæ, Sunt et purpureæ. Id autem plus est quam Pictæ; nam purpurant maturæ, vel maturitati proximæ: at cum sunt pictæ, quas et αἰόλλασθαι dicit Hesiod., τῆς πεπάνσεως tantum initium habent. || Item mare fluctuans πορφύρειν dicitur. Sic Cic. Quid? mare nonne cæruleum, aut ejus unda, cum est pulsa remis, purpurascit? ut Epigr. οὐδὲ θάλασσα πορφύρει, Purpurascit et fluctuat. Sic Il. E. (16.) Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ubi

Eust. exp. μελαίνηται: addens, eadem metaph. ab eod. Poeta usurpari τὸ καλχαίνειν derivatum a κάλχη synonymo τῷ πορφύρα. Sic et πορφύρεον κύμα, Quod nigricantis purpuræ speciem gerit. Rursum Epigr. pass. voce; Εὐδία μὲν πόντος πορφύρεται, Placide purpurascit, Placidis fluctibus nigrescit. Basil. quoque in Hexaem. p. 32. dicit mare πορφύρουσαν χροάν ἢ κυανὴν τοῖς ὀρώσι προσβάλλειν. Sicut vero metaph. animus quoque dicitur κυμαίνειν, cum concitatus et perturbatus est, ut et Latine Fluctuare atque Æstuaire, translato verbo a mari, ita et πορφύρειν. Od. Δ. (427.) πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι. Ubi Eust. exp. ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο. Non semper tamen βαθὺν παραγμὸν hoc πορφύρειν significat, sed interdum et ἡρεμαῖον, ut cum ait, Εὐδία πορφύροντα. ["Heyn. Hom. 4, 131. 6, 521. 523. 8, 216. Clark. ad Il. A. 338. 482. ad Mær. 328. Nigresco, Valck. Anim. ad Ammon. 137. Curis perturbor, ibid. Mitsch. H. in Cer. 109." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 456. 1162. Theocr. 3, 124. Cf. Καλχαίνω. "Quint. Sm. 14, 47." Wakef. Mss. * Περιπορφύρω, Manetho 5, 24. "Ad Charit. 240. * Ὑποπορφύρω, Jacobs. Anth. 6, 360." Schæf. Mss. "Pass., Bion 1, 27." Wakef. Mss.]

Πορφυρέω, Purpuro, i. q. πορφύρω, s. Purpureo colore rubeo, Nonn. Jo. πορφύρεεν ἦως, Purpureo fulgore rubebat. Sic et Ovid. Purpuream auroram dicit, et Virg. Purpureum lumen ætheris. Alias et ῥοδοδάκτυλος ἦως dicitur a Roseo rubore, quem Seneca Purpureum ruborem appellat. Rursum Ovid. Patefecit ab ortu Purpureas aurora fores. Et Virg. cum primum crastina cælo Purpureis invecta rotis aurora rubebit. Item, æthere ab alto Aurora in roseis fulgebat lutea bigis. Igitur eod. modo πορφυρεῖν aurora a Nonno dicitur, quo ab Hom. VOCATUR ῥοδοδάκτυλος. ["Heyn. Hom. 4, 131." Schæf. Mss. De mari, Arat. 158. * "Ὑποπορφυρέω, Dionys. P. 1122." Wakef. Mss.]

Πορφυρίζω, Purpuram colore refero, Purpureum colorem repræsentō, imitor, Purpuro: Colum. Purpurans viola. Diosc. 3, 44. de thymo, Ἐχον ἐπ' ἄκρον κεφάλαια ἄνθους πορφυρίζοντα, Plin. de thymo nigricante, Alterum nigrius, florisque nigri. Idem eum testatur et purpuram nigricare, imo rubentem colorem purpuræ nigrante esse deterioiorem. ["Heyn. Hom. 6, 521." Schæf. Mss. Athen. 281. Diod. S. 2, p. 95, 31.] Ἐπιπορφυρίζω, Ad purpuram accedo, inclino, Diosc. Ἐνίων δὲ καὶ ὥσπερ ἀνὰ μέσον δὴν τὸ ἄνθος ἐπιπορφυρίζει, Aristot. Καὶ γὰρ ταύτης τὸ μὲν ἄνθος ἐστὶ λευκὸν ἐπιπορφυρίζον, ὁ δὲ καρπὸς, ξανθός. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 2. 6, 2, 1. 4, 2.] Ὑποπορφυρίζω, Aliquantenus purpuro, Paululum refero purpuram.

* "Πορφυρώ, Purpuro, Andr. Cr. 5." Kall. Mss. "Theod. Prodr. 73. 166. 181." Eiberling. Mss. Πορφυρῶσαι, Gl. Clavare. * Πορφύρωμα, Hes. * "Πορφυρωτός, Const. Manass. Chron. p. 118. * Ἐκπορφυρώ, Amat. 4, 26. 349." Boiss. Mss.]

* Πόρφυρος, ὁ, Serpens Indicus, Ælian. H. A. 4, 36.]

D

"ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ὄνος, ὁ, Neptunus, Deus maris, "aliquantum tamen et in terram imperii habens, ut "patet ex epitlietis ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, ἐλελίχθων, "ex eo ipsi tributis, quod terram moveat et concutiat suo tridente. Idem Aristoph. docet N. (566.) "vocans eum μεγαλοσθενῆ τριάλινος ταμίαν, Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγχιον μοχλευτήν. Apud eund. "Comicum est non solum θαλάσσιος Ποσειδῶν, SIVE "Ποντοποσειδῶν, sed etiam (N. 83.) Ἴππιος Ποσειδῶν, "Equestris Neptunus, qui Latinis Consus dicitur: "ut et ap. Paus. Att. (2, 4.) Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρῳ "ἀφίησιν ἐπὶ γίγαντα Πολυβῆτην. Apud Athen. " (333.) sacrificatur Ποσειδῶνι Τροπαίῳ: ap. Plut. " (8, 688.) Ποσειδῶνι Φυνταλμῷ. Notandum porro, "in accus. pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῶ, Attica apocope, ap. Aristoph. et Xen.: in vocativo et Ποσειδῶν et Πόσειδον." ["Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93. Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ, ad Thom. M. 98. Athen. 224. Boiss. Philostr. 477. 642. De

mosth. 747, 13." Schæf. Mss. * Ποσειδωνοπετής, A
 CEnomachus Eusebii Pr. E. 5, 36. p. 234.] "INDE
 " Ποσειδώνιον, Templum Neptuni, ut 'Απολλώνιον,
 " Templum s. Fanum Apollinis, Eust. Apud Suid.
 " cum diphthongo utrobique Ποσειδώνιον, pro
 " quo Dorice Ποσειδάνειον dici tradit. At plur.
 " Ποσειδώνια dicuntur Sacra in honorem Neptuni,
 " Latinis Neptunalia. Athen. (590.) Τῇ τῶν Ποσει-
 " δωνίων πανηγύρει : quemadmodum et ap. Plut.
 " Romani Ποσειδῶνι τῷ 'Ιππείῳ ἑορτὴν ἄγουσι."
 " [* " Ποσειδάνειος, * Ποσειδάνιος, Valck. Phœn. (196.)
 " p. 64. Ποσειδώνιον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit.
 " 250." Schæf. Mss. Ποσειδάνειον, Ποσειδάνιον,
 " Lobeck. Phryn. 360.] " At Ποσειδωνία, s. Ποσει-
 " δωνίας, dicta olim fuit Træzen urbs, utpote Ne-
 " ptuno sacra : unde Ποσειδωνιάτης, de Ejus urbis
 " cive. Quin et Mensis quidam Atticus fuit NI-
 " CTUS Ποσειδεῶν, quod Neptuno sacer esset, in
 " eoque sacra ipsi fierent. In eod. Ἐγωνίζοντο οἱ
 " μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες, imitatione
 " Neptuni et Minervæ de Attica contendentium.
 " Harpocr. dicit eum esse ordine sextum ; at vero
 " Suid. septimum fuisse indicat, ut qui Latinorum
 " Decembri eum respondere dicat : recte ; nam in
 " eum incidisse solstitium hybernum, e Plut. disci-
 " mus, qui Januario ineunti, ideoque et exeunti De-
 " cembri, comparat, Cæsare (37.) Χειμῶνος ἐν τροπαίῃς
 " ὄντος, ἰσταμένου 'Ιανουαρίου μηνός, οὗτος δ' ἂν εἴη
 " Ποσειδεῶν 'Αθηναίους, ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος." [Gl.
 " December. " Eust. 1012." Kall. Mss. " Ad Diod.
 " S. 1, 216." Schæf. Mss.] " INDE Ποσειδεωνίς ὄρνις
 " dicitur ἡ ἀλκυὼν, quod in istum mensem fœtura
 " ejus incidat : ut Plin. quoque testatur circa bru-
 " mam, i. e. τὰς χειμερινὰς τροπὰς, aleyonum fœturæ
 " sterni mare, septem diebus ante, et totidem post.
 " Præterea a Ποσειδῶν DERIV." [Ποσειδεῖος, Ionice]
 " Ποσειδήϊος, Neptunius, h. e. Neptunia proles, Ne-
 " ptuni filius. Et Ποσειδία, ap. Hes. ἑορτὴ Ποσειδῶνι
 " τελομένη." [* " Ποσειδεῖον, (Templum Neptuni,)
 " Fabric. B. Gr. 1, 326. Greg. Cor. 42. ad Diod. S. 1,
 " 209. Steph. Dial. 30. * Ποσειδίον, Fac. ad Paus. 1,
 " 310. ad Charit. 250. ad Diod. S. 1. c. * Ποσειδῶν,
 " Steph. Dial. 30." Schæf. Mss. * " Ποσειδήϊον, Tzetz.
 " ad Lyc. 722." Kall. Mss.] " Idem Ποσειδῶν dicitur
 " ΕΤΙΑΜ Ποσειδῶν, Dorice : ut Od. E. (366.) Πο-
 " σειδῶν ἐνοσίχθων : et Γ. (43.) Ποσειδῶνι ἀνακτι."
 " [Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93.
 " Mitsch. H. in Cer. 259." Schæf. Mss.] " UNDE
 " Ποσειδῶνιον ἔγχος, Epigr. Neptunia hasta."
 " [Leon. Tar. 25. Porson. Phœn. 195. ad Charit.
 " 263. ITEM * Ποσειδᾶν, (Dorice,) Valck. Phœn. p.
 " 65. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 134. Koen. ad
 " Greg. Cor. 93. * Ποσειδάνειος, * Ποσειδάνιος, Valck.
 " Phœn. p. 64. * Ποσειδάνιον, 65. ITEM * Ποσειδᾶν,
 " ibid. Hipp. p. 196. Diatr. 292. Koen. ad Greg. Cor.
 " 93. NECNON * Ποσιδᾶν, Valck. Phœn. p. 65."
 " Schæf. Mss. " Epicharmus ap. Athen. 320." Schw.
 " Mss.] " IONICE Ποσειδεῶν dicitur ab Herod. 4,
 " (59.) : ap. quem itidem 1, (148.) Ποσειδεῶνι 'Ελι-
 " κωνίῳ, et 7, (192.) Ποσειδεῶνι Σωτήρι. SED ET
 " Ποσιδῶν dicitur, sive Ποσιδέων, sine diphthongo
 " per simplex ι, Etym. UNDE Ποσιδήϊος, Neptunius,
 " Neptunia proles. Et Ποσιδήϊον, Neptuni tem-
 " plum, ap. Herod., quod et Ποσειδεῶνος νηὸν ap-
 " pellat." [Heyn. Hom. 4, 299. ad Il. B. 506.
 " Herod. 556. Ποσιδεῖον, ad Diod. S. 2, 380. Πο-
 " σιδεῖον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit. 250."
 " Schæf. Mss.]

" ΠΟΣΘΗ, ἡ, dicitur τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ δέρμα, Pel-
 " lis qua glans pudendi virilis integitur, cujus τὸ προῦ-
 " χον vocatur ἀκροπόσθιον, Præputium, auctore J. Poll.
 " Ita Diosc. 4, 157. dicit τὸ ἑλλειπὲς τῆς πόσθης ἐκπλη-
 " ροῖ, Præputii jacturam resarcit, Ruell. : malim ego,
 " Curtam colis pellem. Itemque paulo ante dixerat,
 " Χρησιμεῖται πρὸς ἐπαγῶγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς
 " λειποδέρμων, Valet ad inducendam glandi pellem
 " in iis qui natura, non circumcissione, curti sunt.
 " Alioqui et pro Ipso pene accipitur. Aristoph.
 " (N. 1015.) πνυγὴν μεγάλην, Πόσθην μικράν, Xen.

" K. Π. 5, (2, 8.) Τὸ δὲ κενιῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμά-
 " των καὶ τῆς πόσθης, πάνν αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριώδες
 " δοκεῖ εἶναι." [" Brunck. Aristoph. 1, 140. 2, 109,
 " ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 171:]
 " SIC ET Πόσθιον ex Aristoph. affertur pro Μεντιάδῃ,
 " dicente, Νῆ τὴν 'Αφροδίτην ἡδὲ γ' ὄζει ποσθίου. Ibi
 " enim Suid. exp. αἰδοίου, affertus et hunc locum,
 " λέων σοι γέγον' ἔκμαγμα σὸν, Τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα
 " καὶ τὸ πόσθιον Τῷ σὺ προσόμοιον, ὥσπερ κύτταρον
 " στρεβλόν." [" Brunck. Aristoph. 1, 142. 3, 159."
 " Schæf. Mss. Hippocr. Epid. 6. p. 1146. Phot. Πό-
 " σθιον αἰδοῖον ἢ τὴν 'Αφροδίτην." " Et Πόσθον
 " dicitur Qui magno s. crasso pene est, aut crasso
 " præputio, Lucian. Lexiph. (12.) 'Αναφλῶντα καὶ
 " βλιμάζοντα ἦν τινα πεῶδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται.
 " Sic Aristoph. Eip. (1300.) Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς
 " τὸν σαντοῦ πατέρ' ᾄδεις ; Ubi Schol. annotat, pue-
 " ros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν."
 " [Phot. Πόσθων κυρίως λέγεται παιδάριον ὅτι γὰρ
 " ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀντὶ τοῦ αἰδοίου πόσθιον γὰρ
 " τοῦτο καλοῦσι· δεῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα
 " κατὰ μεταφοράν. * Ποσθωνεύς, Schn. Lex. ἀμαρτυρεῖ.]
 " AT Πόσθια, ἡ, dicitur Tuberculum parvulum in
 " palpebris super pilorum locum nascens, quod a
 " similitudine hordei κριθῇ etiam nominatur. Nam
 " ita Gal. libro τῶν κ. Τόπους 4. dicit, Πρὸς τὰς ἐπὶ
 " τῶν βλεφάρων κριθᾶς, ᾧς ποσθίας καλοῦσι. Et sub
 " finem ejusd. libri, Πρὸς κριθᾶς, ᾧς καὶ ποσθίας κα-
 " λοῦσι. Forsitan autem ita nominatur Tuberculum
 " istud, quod τῷ ἀκροποσθίῳ non absimile sit, quod et
 " ipsum ab hordei grano non multum differt."

ΠΟΣΟΣ, Quantus ? interrog. Aristoph. (Eip.
 1262.) Πόσον δίδως ; Quantum das ? Quantum pen-
 dis ? Frequens est gen. πόσον inter emtores et con-
 ductores, ut Lat. Quanti pro Quanto pretio. Xen.
 K. Π. 3, (1, 20.) Πόσον [Ὁπόσον] ἂν πρίσω ὥστε τὴν
 γυναῖκα ἀπολαβεῖν ; Quanti redimeres uxorem ? Pro
 quo ibid. ἐπὶ πόσῳ ; Plato Apol. (4.) Πόσον διδάσκει ;
 ad quæ respondetur, πέντε μῶν. Itidem ap. Lu-
 cian. (1, 566.) ἀγοραίῳ quærenti, πόσον δέ ἐστι ;
 Quanti pretii est, Quanti venit ? respondet Mercurius,
 εἰκοσι μῶν : ut ap. Tereut. Quanti emit ? viginti
 minis. Item sine verbo ap. Athen. 6. πόσον Ὀλά-
 βραξ ; respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Interdum
 autem habens similem usum ei, quem πόσον habet
 ibi cum πρίσω, dicitur ἐπὶ πόσῳ, ut paulo ante docui :
 velut ap. Xen. K. Π. 3, (1, 24.) Ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις
 τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι ὅτι σκενοφορεῖς, Quanti velles
 ut, Quanti redimeres ut ? etc. Sic Plato, Ἐπὶ πόσῳ
 ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν ; Quæ Cie. sic, Quanti tandem
 æstimated ? Item, μέχρι πόσον ; In quantum ? Quo-
 usque ? Quonamisque ? Item plur. num. Xen. K. Π.
 3, (1, 20.) Πόσα ἂν μοι χρήματα δοίης ὥστε τὴν γυναῖ-
 κα ἀπολαβεῖν ; pro quo Latine potius Quantam pec-
 uniam, Quantam pecunie vim. || Pro Quantus
 accipitur et citra interrogationem, aut saltem in
 minime directa interrogatione, ut et ποῖος : tunc au-
 tem est relativum τοῦ τόσος : ut μέχρι πόσον, In quan-
 tum, Quousque, Quonamisque. Apud Gell. 1, 3.
 Eὶ δεῖ βοηθεῖν τῷ φίλῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ μέχρι πό-
 σου καὶ ποῖα, An contra jus contrave morem facien-
 dum pro amico sit, et in qualibus et in quibus causis,
 et quemnam adusque modum, Quonamisque debeat
 mus contra legem contraque jus pro amico progredi.
 Utroque enim modo ipse interpretatur. Sic τὸ πόσον
 dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas : vel potius τὸ ποσόν.
 || Interdum DICITUR Πόσος τις, vacante particula τις,
 ut et in ποῖός τις : idque tam in interrogatione, quam
 citra interrogationem : itidem pro Quantus. Isocr.
 Πόσῃν τινὰ χρὴ νομίζεω, Quantam. Quo fere modo
 Cic. pro Dejot. Cujus tanti sceleris fuerit. Aristot.
 Probl. sect. 5. Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι,
 ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόσῃ τις, ἢ ὅταν εἰδότες.
 Itidem 1. 7 Polit. Bud. || Πόσοι, Quot ? ut ap.
 Plut. Apophth. Πόσοι εἰσὶ Σπαρτιάται ; respondet
 Lacon, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν. Quot sunt ? tot
 quot sufficiant arcendis improbis. Item cum dicitur
 ap. Dem. Πόσοι δὴ ποτε ἦσαν ; Quotnam tandem
 erant. Pro Quot accipitur et in minime directa in-

terrogatione. Latine dicitur etiam Quam multi: Sallust. Immane dictu est quanti et quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint. || Exp. etiam Quotus. **ITEM** **QUO** **Π**όσος τις pro Quotus accipiunt. **ΝΕΚΝΟΝ** Πόσ' ἄττα, ut ποῖ' ἄττα, Quotnam? Aristot. in 4 de Cælo, Φανερόν ἐσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐστὶ. Idem addit et δὴ, in 5 Ethic. Πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα; Quotnam? ["Jacobs. Anim. 219. Anth. 8, 93. D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131. Πόσος et ὅπ., Zeun. ad Xen. K. Π. 262. 264. Πόσον, Jacobs. Anth. 10, 115. Πόσον an cum gen., 9, 502. Ἐκ πόσον, ad Thom. M. 110. Μέχρι πόσον, Plut. de S. N. V. p. 11. ubi vertitur Quatenus. Πόσος, poetice, Toup. Opusc. 1, 350." Schæf. Mss.] "Καταπόσον, ab Hes. et Suida exp. πλεονάκεις, Sæpius. Sonat tamen potius In "quantum, et scribitur divisim etiam." ["Ποσαέτης, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. *Ποσάπυ, Quot pedom? Plato Menone p. 85.] Ποσσημαρ, Quot dies, s. Per quot dies, Quot diebus, ἐπὶ πόσας ἡμέρας, s. πόσας ἡμέρας: utroque enim Eust. modo exp. II. Ω. (657.) ἀτρεκέως κατάλεξον Ποσσημαρ μέμενας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα. Existimatur etiam povi pro Quoto die, ut αὐτῇμαρ, Hoc ipso die, ἐννῆμαρ, Nono die: ut sit a πόσος signif. Quotus. ["Ποσσημερον, Heyn. Hom. 8, 734." Schæf. Mss.] Πόστος; Quotus? cui respondent, ὀλιγοστός, πολλοστός, item πρῶτος, δεύτερος, et quæ sequuntur. Apud Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Κατανόησον πόσῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχησάμενοι νενίκηκαμεν. ["Porson. Hec. p. xli. Ed. 2. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131." Schæf. Mss.] Ποσημόριον, Quota pars, Quotæ partis? cui respondet, τριτημόριον, τεταρτημόριον, et similia. [Gl. Portiuncula. Cf. Πολλοσημόριον.] Ποσταῖος, Quoto die, Quot diebus, Quot dierum spatio, Xen. K. Π. 5, (3, 14.) p. 76. Ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; respondet Gædatas, Οὐκ ἂν δύναιο μεῖον ἢ ἐν ἑξ ἢ ἐπτά ἡμέραις θθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκίαν. Item ποσταῖος πάρε; Quamdiu est, e quo huc venisti, Quot dies elapsi sunt, e quo advenisti? Diog. L. 278(=334.) Ποσταῖος πάρε; ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; verba Diogenis ad quendam, qui de meteoris disserebat. ["Clem. Alex. 619. Πόσατος, pro πόστος, Gramm. ined." Wakef. Mss.] Ex eod. πόστος significante Quotus, **DERIV.** Ποσαπλάσιος, [s. *Ποσαπλασίων,] Quotuplex? cui respondeatur διπλάσιος, τριπλάσιος, πολλαπλάσιος, et similia. ["Ποσαπλοῦς, ὁ, Athen. 1, 563." Elberling. Mss.] **AT** Ποσαπλῶς. Suid. et Hes. exp. πολλαχῶς, *ἀναριθμήτως. Suidas, etiam ποσαχῶς. [Schleusn. Lex. V. T.] In VV. LL. **HABETUR ET** Ποσαπὸς, Quotus: **ET** Ποσαπῶς, Quam multipliciter, ποσαχῶς, sed sine exemplis. Ab eod. Πόσος sunt et **ADV.** Ποσάκις, Quoties: quo Plato utitur Epist. 7. et Matth. (18, 21, 23, 37.) At numerus ποσάκις πόσος ποσάκις dicitur Quoties quotus quoties, Numerose numeratus numerose. [Ποσάκις, Callim. H. in Dian. 119.] Ποσαχῇ, Quot in locis? ["Ποσαχοῦ, idem, cum gen., Andr. Cr. 108." Elberling. Mss.] **ET** Ποσαχῶς, Quotnam modis? Aristot. At Hes. exp. non solum κατὰ πόσους τρόπους, verumetiam πολλαχῶς, Multis modis. Hæc autem pertinent ad eam quantitatem, quam Dialectici Discretam appellant. ["Diog. L. Aristotele 173. HSt." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T., Eust. II. A. p. 106, 20. Strabo 8. p. 567.] **AT** **VERO** Ποσὸς, Aliquantus, Aliquantulus, Certa ejusdam quantitatis. Et ἐπὶ ποσόν, Aliquantum, Ad certam quantitatem et mensuram: Ἐπὶ ποσὸν ἐψηθείς: quod alias redditur Aliquantulum s. Leviter decoctus. Itidem pro Aliquantulum accipit Bud. ap. Lucian. (1, 744.) Νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένους, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνν ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλεόν. Nisi malis Aliquousque, Ad certum quoddam spatium. "Ἐπίποσον, Aliquantulum, VV. LL. Sed scripserim "potius ἐπὶ ποσόν." Sæpe additur et τις, vacans tamen alioqui ea particula: ut ap. Herod. Ποσόν τι, Certa quantitas. Sic Gaza, Ποσῶ τινι χρώμενος οἶνω, vertit, Certa quadam vini mensura. Item τὸ ποσόν dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas. Aristot. de Part.

Anim. 3, 5. Ἡ δ' ὑπερβολὴ δισσή· καὶ γὰρ τῇ ποσῶ καὶ τῇ ποιῶ, Quantitate et qualitate, Modo et genere, Gaza. Item κατὰ τὸ ποσόν, Ratione quantitatis, modi, Aristot. Polit. 5. Εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ποσόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ποιὸν αὐξάνοιτο παρὰ τὸ ἀνάλογον. Item eis τὸ ποσόν, Ad quantitatem. ["Thom. M. 854. ad Dionys. H. 2, 1023. Toup. ad Longin. 273. Ποσὸς τις, Polyb. 3, 301. Τὸ π., Jacobs. Anth. 10, 351. Ἐπὶ ποσόν, Valck. Diatr. 188. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] Ποσῶς, Aliquantulum, Aliquantenus, ut ποσῶς στύφων: quod exp. etiam Leviter: sicut ἐπὶ ποσόν itidem nonnullos reddere Leviter, paulo ante annotavi. ["Thom. M. 506. T. H. ad Plutum p. 129. 196." Schæf. Mss.] Ἀποσος, ὁ, ἡ, Quantitatis expers, ut ἀποιος dicitur Qui qualitatis expers est. Hes. Ἀποσον exp. τὸ ποσότητι ἡ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον: Suid. etiam ἀμετρον. ["Hermes Pæmand. 113. Ed. 1554." Boiss. Mss.] Ποσότης, ἡ, Quantitas, Mensura modusque uniuscujusque rei, Vitruv. 1, 2. Hæc, τάξις sc., i. e. Ordinatio, componitur e quantitate, quæ Græce ποσότης dicitur. Quantitas autem, est Modulorum ex ipsius operis sumtione, singulisque membrorum partibus, universi operis conveniens effectus. Vide et Φιοότης. ["Thom. M. 764. Capper. Præf. ad Quintil. p. xiii." Schæf. Mss. "Sensu proprio, Hephæst. c. 1. tit." Boiss. Mss. *Ποσώ, (Numero, Computo,) Coray Theophr. 269. 272. (Char. c. 23.)" Schæf. Mss. "Eust. 39, 35." Seager. Mss. "Ποσόμαι, Tot efficior s. numero, Athan. 2, 75. *Συμποσώ, Tzetz. Ch. 13, 448. Anna C. 37. 108. 204. 310. alibi. Συμποσόμαι, Computor, Athan. 2, 101. eis εἰκοσι καὶ δύο." Elberling. Mss.]

¶ Ὀπόσος, Quantus: relativum τοῦ πόσος et τόσος: in metro autem dicitur Ὀππόσος quoque. Od. Ξ. (47.) Εἵπης ὀππόθεν ἔσσι καὶ ὀππόσα κῆδε' ἀνέτλης, ubi reddere etiam queas Quot quantaque: [et *Ὀπόσος, Od. X. 220.] Philostr. Her. Νῆσον ὀπόσῃν εἶπον ἀπετόρνευσεν, Insulam quantam dixi. Item aliquis interrogat ὀπόσου veneat aut redimatur aliquid. Apud Athen. 6. περιελθὼν ἤρετο Ὀπόσου, Quanti veniret. Ubi subaudiri potest ἐστὶ, ut in simili loco, quem in Πόσος citavi. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Λέξον μοι ὀπόσου ἂν πρίαίο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. Afferitur præterea ὀπόση ἐστὶ, Quantum valet. At ὀπόση πλείστη, Quanta maxima, quo utitur Gaza ap. Cic., imitatus Xen., qui in Cæc. dicit, Λαβόντες ὀπόσον δύνανται πλείστον, ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης. Adduntur interdum particulæ οὖν, δήποτε, τισούν. **NAM** dicitur Ὀποσοσούν, **ET** Ὀποσοσδήποτε **ET** Ὀποσοστισούν, pro Quantuscunque, Quantusvis, Quantuslibet: ut ὀποσονοῦν χρόνον, Quantumvis temporis: ὀποσονοῦν βάρους, Quantumlibet grave pondus, Aristot. Item Dem. (526.) Ὀποσῶδῃποτε ἀργυρίῳ καθυφέις τὸν ἀγῶνα. Et Lys. (722.) Ἀγαπῶμεν ἂν ὀποσοντινοσούν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν, Quantuscunque ementes, Quantolibet pretio. Ὀπόσος pro Quantuscunque capitur præcedente etiam ἄλλος: Greg. Naz. Καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τὴν τε ἄλλην ὀπόση, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασι, Tum aliam quantamcunque, tum etc. || Sicut vero πόσοι discretæ quoque quantitatis significativum est, ita etiam Ὀπόσοι, significaus Quot, Xen. K. Π. 4, (5, 12.) p. 64. Ἥγαγον συμμάχους οὐκ ὅσους σὺ ἐπεισας, ἀλλ' ὀπόσους ἐγὼ πλείστους ἐδύναμην, ubi ὅσοι et ὀπόσοι eadem signif. usurpavit, Dem. (585.) Ἄν τε διακοσίους, ἂν τε χιλίους, ἂν θ' ὀπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ. Item ὀποσασδῇ, pro Aliquot. Nescio quot: ut, Ὀποσασδῇ ἡμέρας ἀποσιτεῖν, Nescio quot dies a cibo abstinere, Aliquot dies, Bud. Item Ὀπόσοι ἂν, Quotlibet, Quotcunque. || Interdum vero non tam reddi potest Quotquot, quam Qui, Lucian. Πλὴν ὀλίγων τούτων, ὀπόσοι μεμενῆκασι, (1, 233.) Οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὀπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Quo modo **ET** Ὀπόσοιτε usurpatur a Plat. Πλὴν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς εἰδῇ πάσας ὀπόσαιτερ ἐν εἶδει κείνται, Quotquot quidem, Quæ quidem. Quibus addi potest et hic locus Luciani, (2, 552.) Δός μοι τὴν θυγατέρα σου γυναῖκα, ἔχειν πολὺ ἐπιτηδειωτέρῳ τούτων

ὄντι ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. Nisi potius reddendum, Quantum quidem attinet, Quod quidem pertinet ad fortunas; vel, Si ea spectes quæ ad fortunas attinent. Similem usum habent ὅσα γε et ὅσον γε. ["Ὁπόσος, Toup. Emendd. 4, 435. I. q. πόσος, Xen. Mem. 2, 5, 1. 4. Conf. c. ὅσος, Boiss. Philostr. 466. Schneid. ad Xen. K. A. 79: ad Herod. 171. 602. 'Ὁπόσ' et ὅπως conf., Brunck. Aristoph. 2, 19. ad Dionys. H. 1, 115. 'Ο. et πόσος, Zeun. ad Xen. K. Π. 350. 'Ο. δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 335. 'Ο. οὖν, ad Herod. 462. 'Ο. γοῦν, Dionys. H. 4, 2103. 'Ὁποσονοῦν, ad Diod. S. 1, 126. Coray in Thuc. par Levesque 2, 7. 'Ὁπόσον δὴ τι, ad Herod. 48. 'Ὁπόσα, Dionys. H. 1, 39. ad 167. Καθ' ὁπόσους, Paus. 3, 86. 'Ὁπόσος, Leon. Alex. 27." Schæf. Mss. "Οὐδὲ καθ' ὁπόσον, Ne tantillum quidem, Clem. Alex. 65." Wakef. Mss.] Ex hoc autem posteriore 'Ὁπόσοι significante Quot, DERIV. 'Ὁποσαπλάσιος, [s. *'Ὁποσαπλασίῳν,] Quotuplex, Quam multiplex, citra interrogationem. ET 'Ὁποσαπλασιοῦν, Quantumvis multiplex. Aristot. Phys. [*'Ὁποσάπους, Lucian. 2, 716. Lobeck. Phryn. 663.] 'Ὁποσάκις, Quoties, [Xen. K. Π. 2, 2, 17. 2, 3, 11.] UNDE 'Ὁποσακισοῦν, Quotiescunque, Quoties libeat, Quam libet sæpe, Sæpissime. Bud. e Theophr. H. Pl. 8. p. 99. ITEM 'Ὁποσαχῇ, Quot in locis, Quot modis, citra interrogationem, sicut ποσαχῇ interrogative usurpatur. [Xen. K. 6, 23. *'Ὁποσότης, Nicom. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 358.] PRÆTEREA 'Ὁπόστος, Quotus, Aristot. Pol. 2, 2. 'Ὁπόστος τὸν ἀριθμὸν τυγχάνοι ὢν, Quotuscunque numero sit s. Quotquot numero sint, [Xen. Aγ. 1, 2.] ITEM 'Ὁποστοσδήποτε et 'Ὁποστοσοῦν, Quotuslibet, Quotuscunque, Dem. (328.) 'Εν οἷς οὐδαμῶς οὐ φανήσῃ γεγονῶς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὀποστοσοῦν. Item, ὀποστοσοῦν εἴη, Quotuscunque sit, fuerit. [Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 166, ad Dionys. H. 5, 122." Schæf. Mss. * Ὁποσταῖος, Quotus, Arat. 739.]

Ionice vero DICITUR 'Ὀκόσος pro 'Ὁπόσος, i. e. Quantus. Fem. ὀκόση, Quanta, Neutr. ὀκόσον, Quantum. || Plurali autem numero, 'Ὀκόσοι, 'Ὀκόσαι, 'Ὀκόσα, interdum significant Quanti, Quantæ, Quanta; interdum Quot, Quotquot, Qui, Quæ, Quicunque, Quæcunque, similiter ut ὁπόσοι, ὁπόσαι, ὁπόσα. ["Ὀ. δὴ τι, Valck. ad Herod. 48. 'Ὀκόσος, Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss.] IMO ET Κόσος pro πόσος usurpatum esse traditur, non nominato tamen Auctore, nec allato exemplo.

"Ὁπόσε, Poëtice pro ὁπόσε, Quo, Quocunque, "Od. E. (139.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον ἥπιον ὦδε ἀνακτα κινήσομαι, ὁπόσ' ἐπέλθω: nisi malis accipere pro "ὁπόσα, Quæcunque loca." [Formatum est ab ὅπον, sicut a ποῦ fit] "Πόσε, Quo, Quem in locum? ποῦ; "Od. (Z. 199.) Στήτε μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; "K. (431.) Ἀ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἰμείρετε τούτων;"

"ΟΣΟΣ, Quantus: citra interrogationem ut ὁπόσος: pro quo, metri gratia Poetæ interdum, geminato σ, DICUNT "Ὀσος, ut Il. Ω. (629.) θαύμαζ' Ἀχιλλῆα, "Ὀσος ἔην οἶός τε" θεοῖσι γὰρ ἅντα ἔρκει: Quantus, qualisque. Dem. Phil. 1. Τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἰ τις τῶν ἀπάντων ἔχει. Cum compar., ut ὅσῳ μᾶλλον, Quanto magis, Xen. Cum superl. ὅσον πλείστον. Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλείστον δὴ ποτε ἔδωκεν, Dabo quantum plurimum quis unquam dedit. Et in admiratione, Aristoph. B. (1278.) Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. At initio Nubium additur et ἀπέρατον, Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον. Sic et ap. Chrys. videtur poni admirative, non interrogative, ut annotant VV. LL., "Ὀσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Huc autem referendum puto illud θαυμαστός ὅσος, Mirus quantus, Mireris quantus. Lucian. (1, 181.) Θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεως. Et in neutro genere, aut adverbialiter, θαυμαστὸν ὅσον, Mirum quantum. Plato Epist. 7. Ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιδεδωκώς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. SED ET Ἀμήχανον ὅσον ex Aristot. affertur in VV. LL. pro Perquam difficile. Fortasse vero reddi

etiam possit Nimium quantum difficile, Mirum quam difficile. Bud. ἀμήχανον ὅσον reddit Quamplurimum, Maximopere, in Eth. 7, (3.) Κατὰ δὴ τοὺς τρόπους τούτους διόισι ἀμήχανον ὅσον. Ex Aristoph. autem (Πλ. 750.) ὄχλος υπερφύης ὅσος, pro Turba perquam immensa. Quinetiam οὐράνιον ὅσον Idem dixit eadem forma: quod loquendi genus explicui in Οὐράνιος. Sed et μυρία ὅσα dixerunt cum alii, tum Lucian. (2, 796.) || Interpretationi nominis "Ὀσον pro variis loquendi generibus, adhibemus, vel Quantum, vel particulam Quam, Dem. "Ὀσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, Quantum in eo fuit. Hermog. et cum articulo "Ὀσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς. At, Eis ὅσον ἦκω δυνάμεως, Bud. 773. e Paus. Quam maxime facere possum. Sic autem redditur voce Quam cum superl. adjunctam habens certa quædam substantiva: UT ὅσον τάχος, Quameelerime, Quamecitissime, Quamprimum. Sic "Ὀσον σθένος, Quamfortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. 1, (42.) AT "Ὀση δύναμις redditur Pro viribus, Omni ope, Quoad ejus fieri potest. Synes. Τὸ δὲ ἐλεοῦντός ἐστι βοηθεῖν ὅση δύναμις. Sic Greg. in 1 περὶ Θεολ. 44. Existimo autem hoc loquendi genus ex istis Homeri verbis manasse, ὅση δύναμις γε πάρεστι ac cetera hujusmodi deinde hujus exemplo in usum venisse. Interdum vero ἐς ὅσον redditur Quatenus: ut, Ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχει, ap. Thuc. (6, 69.) Itidemque et cum aliis præpp.: ut, παρ' ὅσον, Lucian. Παρ' ὅσον τοῖς μὲν οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλῃσσε, Nisi quatenus, Nisi pro eo quantum est. De quo lege plura supra p. 44.: et ap. Bud. Comm. p. 245. Ibid. ET DE Καθ' ὅσον pro Quatenus, ubi tamen Καθ' ὅσον δύναται ap. Plat. redditur etiam Quantum potest: item Quam potest maxime: NECNON de Ἐφ' ὅσον: e Theophr. H. Pl. 4, (1, 5.) Περί ὧν λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἤκομεν [ἔχομεν, Schn.] ἱστορίας, pro Quatenus et in quantum historiam novimus. Ubi observa et gen. additum. Ibid. et ἐφ' ὅσον, præcedente ἐπὶ τοσοῦτον, pro Eatenus quatenus. Vel, Tamdiu quamdiu. Vicissim autem καθ' ὅσον, sequente κατὰ τοσοῦτον ap. Lys. Καθ' ὅσον ἕκαστος οἶός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβρόθήει, Eatenus quatenus poterat. ITEM Ἐφ' ὅσα ibid., VEL Ἐφ' ὅσα, e Luciano. Quinetiam nomen ipsum per se, i. e. cum præp. nulla junctum, resolvitur per Quatenus, "Ὀσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Quatenus eam legationem recte obiri, Phocensium salutis referebat. Bud. "Κατόσον, Ionice pro καθόσον, In quantum, "Herod." || Sicut porro ἐφ' ὅσον paulo ante dictum est exponi non solum Quatenus, sed et Quamdiu: sic Ἐν ὅσῳ quoque exp. Quamdiu, interdum: Ἐν ὅσῳ ἦρξε, Quamdiu imperavit. Alicubi autem Dum, Donec: Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, Dum redirent. Et, Ἐν ὅσῳ ἀφίκοντο, Usquedum advenerunt. Sciendum est autem subaudiri χρόνῳ, et ἐν ὅσῳ χρόνῳ, esse ad verbum, In quanto tempore. Interdum additur et ipsum subst.: ut, "Ὀσον χρόνον ἐστὶ, Quamdiu est. || Sciendum est præterea inveniri etiam, "Ὀσον φιλόσοφον, Quantum est philosophum, pro Quantum est philosophorum: si liceat ita dicere, ea quidem forma qua dixit Catull. Quantum est hominum venustiorum: et Plaut. Quantum est hominum optimorum optime. Greg. Naz. Μετέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ὁρθόδοξον. Idem, "Ὀσον φιλόσοφον, καὶ φιλόθεον. Sic autem ὅσον ad numerum refertur, cum dicitur a Platone, Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβάν: vel potius ὅσον nihil est aliud quam ὅ: de quo usu hujus nominis dicam mox, quæ Cic. vertit, Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet. De quo loco dicat et mox.

"Ὀσοι, VEL "Ὀσοιπερ, Quicunque, Quotquot, Il. B. (125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασι: (468.) Μυριοί, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη, ubi ὅσα est scriptum gemino σ, sicut ETIAM "Ὀσος et "Ὀσοι, etc. a Poëtis scribitur non raro, poscente versu. Sic autem et in soluta oratione passim ὅσοι et ὅσα, Quicunque, Quæcunque. Et præcedente τοσοῦτοι, Dem. Τοσοῦτων ἦν ἂν αἷτιος κακῶν ὅσων περ καὶ οὐτος. Sed et πάντες ὅσοι, Omnes quotquot: et πάντα ὅσα, Omnia quæcunque. Dem. (499.) Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνεί-

δη φενκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο. Quinetiam in sing. numero interdum: ut, Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν, ap. Plat. Tim. Quod nihil aliud est quam πάντα ὅσα ἦν ὁρατά. Et ap. Greg. Naz. Ἐφίσταται νέφος χαλάζης πλήρες, πᾶσαν ἐκτρίψαν ἐκκλησίαν, καθ' ἧς ἐρράγη, καὶ ὅσῃν ἐπὶ λαβε, ubi tamen Bud. existimat ὅσῃν posse resolvi etiam in Quatenus: ut sit, Quatenus occupavit. Ceterum ab hac pluralis ὅσοι et ὅσαι et ὅσα signif., qua ponuntur pro Quicunque et Quæcunque, s. Quotquot, manarunt ISTA: "Ὅσα ἔτη, pro Quotannis, Singulis annis: ET "Ὅσαι ὥραι, Themist. Singulis horis: ET "Ὅσαι νύκτες, Lucian. (3, 45.) pro Singulis noctibus: ET "Ὅσοι μῆνες, Singulis mensibus, Dem. 310(=744.) At in VV. LL. male est conjunctim SCRIPTUM "Ὅσοι μῆνες. ITEM "Ὅσαι ἡμέραι pro Quotidie, Singulis diebus: "Ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι, Thuc. E quibus duobus vocabulis factum est ADV. Ὁσημέραι. Aristoph. Πλ. (1066.) Καὶ μὴν προτοῦ γ' ὀσημέραι, νῆ τῷ θεῷ, Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε, Themist. Orat. 6. p. 119. fin. Προϋφαίνων ὀσημέραι, καὶ ὅσαι ὥραι, ubi observa, quamvis dixerit ὅσαι ὥραι, non tamen itidem ὅσαι ἡμέραι dixisse, sed conjunctim ὀσημέραι. Non dubito autem quin Horatius hac quoque in re sermonis Græci consuetudinem imitari voluerit, cum dixit Quotquot eunt dies: cum ὅσαι ἡμέραι, et ex eo factum ὀσημέραι, non aliud sonet quam Quotquot dies. Locus est Carm. 2, 14. Non si tricenis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. ["Ὁσημέραι, Thom. M. 658. ad Charit. 671. Jacobs. Anim. 45. Wakef. S. Cr. 5, 121. ad Thuc. T. 2. p. 402. Bav., Mær. 285. Koen. ad Greg. Cor. 26. * "Ὁσῶραι, ibid." Schæf. Mss. Herodian. Epimer. 103.] Ab illo autem ὅσα ἔτη fit adj. NOMEN "Ὁσέτειος, pro Annuus: quod tamen in VV. LL. redditur Quotannis. [* "Ὁσέτιος, Gl. Quotannis.] || Dixit porro Aristoph. ὅσας et pro Quot, non relativo, sed admirative posito: Πλ. (1050.) Ὡ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥητρίδων ὅσας ἔχει. Ubi dignus observatione est et hic gen. usus: qui cum in Latina ad verbum interpretatione omnino peregrinus videri possit, contra familiarissimus nobis fuerit in Gallica interpr., Oh, combien de rides! Nihil enim id sonat aliud Quam ὅσας ῥυτίδων, et Latine Quam multas rugarum, ad verbum. Sic tamen ut fatear alioqui illud Combien esse nobis et i. q. Quantum: quo utens, dicere possis, Quantum rugarum. || Hoc alioqui constat, ὅσοι sæpe non alium usum habere quam οἱ, Qui: atque ita potest reddi et post πάντες. Sic post ἄλλοι, Greg. Naz. Τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται: || AT "Ὅσοι δὲ, Quotlibet, Quotcunque, Nescio quot, Bud. e Luciano (1, 854.) et Paus. ["Usurpatur in singulari, et ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δὲ, ap. Herod. 1, 160. Mercede nescio quanta." Schw. Mss.]

"Ὅσον, Adv., pro quo ET "Ὅσα interdum: Quantum, ut ὅσον δύναμαι, Quantum possum, Pro viribus: ὅση δύναμις, ut supra. Et, "Ὅσα ἐδύνατο μάλιστα προεφυλάξαι, Quam potuit maxime. Et, "Ὅσον καθ' ἑνα ἄνδρα, Dem. 115(=278.) Quantum in uno homine fuit: nisi quis hic nomen esse malit. Et, "Ὅσον διαφέρουσι, Isocr. Quantum differant. Synes. "Ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν, Quantum quidem a senioribus audivimus. Greg. Naz. Εἰς ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν, Quantum volebant, Pro arbitrato suo. Et cum infin. Lucian. "Ὅσα γε κάμει ὄρν. Idem, (3, 115.) "Ὅσα γε Σύρον με ὄντα εἰδέναι. Greg. Naz. "Ὅσα ἐμὲ γινώσκειν, Quantum intelligere possum. Apud Aristoph. autem N. (1252.) οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι, Non equidem, quod sciam. || Interdum infinitivo itidem junctum, redditur potius Quatenus: ut ὅσον ἐπιψᾶσαι ex Epigr., (posito ὅσων pro ὅσον, ob metrum,) Quatenus attingant. Et e Thuc. "Ὅσον σχόντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀπελθεῖν. Item e Plut. "Ὅσον ἐμβεβαίωσασθαι τὸ νίκημα τῇ φνυγῇ τῶν πολεμίων, ἐδίωκον αὐτοὺς, Eatenus, quatenus confirmarent, vel confirmare possent. Sed redditur etiam Quoad. Sic et in isto Thuc. (3, 49.) Ἐφθασε τοσούτον, ὅσον Πάχητα ἀνεγνώκναι, redditur τοσούτον ὅσον, Tantisper dum. || Interdum pro Circiter, Thuc.

PARS XXIV.

A "Ὅσον εἴκοσι, Circiter viginti, Lucian. "Ὅσον δισχίλοι, Circiter bis mille, duo millia. Sic ὅσον πηχυαῖον, Circiter cubitale, Cubiti instar. Et, "Ὅσον παρασάγγην ἀπείχον, Xen. (K. Π. 3, 3, 15.) Circiter parasangam. ITEM "Ὅσον τε, pro ὅσον, significante Circiter, Herod. (2, 96.) "Ὅσον τε διπήχεα ξύλα.

"Ὅσον præterea prout huic vel illi voci jungitur, alium atque alium usum habet: intellige autem, alieni voci præter illas de quibus jam dictum est. Nam ὀλίγον ὅσον invenitur pro Paululum s. Parum: Ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ ap. Lucian. (1, 195.) Paululum s. Pauxillum luti, Quamminimū. Sic autem et ὀλίγοι ὅσοι affertur pro Valde pauci, Admodum pauci. Atque ut ὀλίγον ὅσον, sic ὅσον βραχὺ dicitur: ut Epigr. Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτὸς, Pauxillum, Tantillum. Tale est ὅσον βαιὼν, Pauxillum, Pusillum. At οὐδ' ὅσον βαιὼν, Ne pauxillum quidem, Ne pusillum quidem, in Epigr. His adde μικρὸν ὅσον, s. potius μικρὸν ὅσον ὅσον, ex Epist. ad Hebr. 10. in l. qui e propheta Abacuc profertur, de tempore dictum, et quidem cum particula ὅσον geminatione: in Epist. ad Hebr. inquam, 10, (37.) Ἐτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἔξει, καὶ οὐ χρονιεῖ, pro, Adhuc enim pauxillum temporis superest, quo elapso veniet qui venturus est. Itidem vero geminatur ap. Aristoph. in hoc alioqui dissimili loco, Σφ. (213) Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; ubi Schol. exp. ἐλάχιστον: annotans e Callistrato, στίλην esse νομισμάτων τι ἐλάχιστον. Dissimilem autem esse dico locum superioribus, quod in eo ὅσον propriam signif. apertius retineat quam in superioribus illis. Possumus enim ita resolvere, Cur non obdormivimus somnum tantæ saltem magnitudinis, quantæ στίλη est? Ut si Gallice dicas jocando, Je n'ai dormi qu'un bien petit: je n'ai dormi qu'aussi gros qu'un pois. Quemadmodum autem hic propriam signif. retinet ὅσον, ita retinere videtur in Apoll. Rh. 2, (112.) Ἀλλὰ μιν οὐ κατέπεφνε, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μόνον Νηδυῶν ἀφαστος ὑπὸ ζώνῃ θόρε χαλκός: unde miror a Schol. ὅσον exponi etiam ὀλίγον: cum non dicatur ὅσον sine adjectione, sed μόνον ὅσον ἐπὶ δέρματι. Quinetiam quamvis non adderetur μόνον, ad illam expositionem venire minime necesse foret: cum perinde sit ac si dictum esset, τοσούτον ὅσον ψάειν τοῦ δέρματος, ἀφαστος μενούσης τῆς νήδους. || Hoc alioqui sciendum est, ut in isto Apollonii loco habes ὅσον cum μόνον, sic et ὅσον per se interdum poni pro μόνον, qui tamen usus rarus est, quantum quidem meminisse possum, Tantummodo, Solum, Solummodo: Epigr. οὐτ' ἐκλυσε, οὐτ' ἔθιγ' αὐτοῦ, Ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κώχετ' Ἀριστάγορας. Jam vero ut ὅσον pro μόνον, sic "Ὅσον μὴ, pro μόνον μὴ, Duntaxat non, Eo excepto quod non, Nisi quod non. E Soph. Œd. T. (355.) et e Thuc. PRÆTEREA "Ὅσον οὐ vel conjunctim POTIUS "Ὅσονοῦ, pro μονονοῦ, Tantum non, Modo non, Ferme, Pene, Fere, σχεδόν, Suid. ap. Thuc. 4, (69.) p. 144. Τὸ τεῖχος ὅσονοῦκ ἀπετετέλεστο, ubi Schol. eod. sensu, παρὰ μικρόν. Sic idem Thuc. frequenter usus est: 2. Παρὰ σφᾶς ὅσονοῦκ ἐσπλεῖν, 6, (45.) p. 212. Ἐπὶ ταχεῖ πολέμῳ καὶ ὅσονοῦ παρόντι, 7, (6.) p. 237. Ἡδὲ γὰρ καὶ ὅσονοῦ παρεληλύθει. Aliter Idem alibi, Οὐχ ὅσον οὐκ ἡμύναντο, i. e. οὐ μόνον οὐκ, Non solum non. Invenitur et in fine sententiæ οὐχ ὅσον, sicut et οὐχ οἶον, et οὐχ ὥς, significat Nedom: cujus usus exemplum ex Aristide vide ap. Bud. 919. Item et "Ὅσονοῦκ ἤδη, i. q. ὅσονοῦκ. Thuc. 8, (96.) p. 294. "Ὅσονοῦκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι. Cui similem locum e Xen. affert Bud. 1060. Item alium habes ap. Suid. Verum idem Xen. interposito verbo inter ὅσονοῦκ et ἤδη dixit Ἑλλ. 5, (2, 12.) Καὶ ὅσονοῦκ ἐκπεπτωκότα ἤδη ἀπάσης Μακεδονίας. Sic et "Ὅσον οὕτω et "Ὅσον οὐδέπω, iidem pro ὅσονοῦ, s. ὅσονοῦκ ἤδη: quorum exempla e Dionysio et Luciano affert Bud. 1060. Quibus addo, e Thuc. 6, (34.) p. 210. "Ὅσον οὕτω πάρεσι. Et 4, (125.) p. 161. "Ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι. Sic Herodian. 1, (13, 3.) Ἡμεῖς δὲ τὸ σὺν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολούμεθα. Modo non jam, s. Mox, peribimus. Idem aliquanto post, Ὀλέθρου τοσούτου τοῖς μὲν αἵτιον ἤδη γεγοῖντα, ἡμῖν δὲ

ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω, Tantumnon jam, i. e. Mox. Plut. Artax. Τὰ μὲν μέλλειν, τὰ δὲ ὅσον οὐπω πράττειν. Igitur hoc ὅσον οὐπω, s. ὅσον οὐδέπω, aut ὅσον οὐκ ἤδη, præsenti junctum aut præterito, signif. Tantumnon, Propemodum, Fere, Ferme: at futuro, Jamjam, Quamprimum, Mox. Vide alia exempla ap. Suid., utriusque usus, et cum præsenti sc. et cum fut., ubi exp. ταχὺ, μετ' ὀλίγον. || Jungitur ὅσον et adverbio αὐτίκα: diciturque ὅσον αὐτίκα, itidem pro Quamprimum, Jamjam, Mox: ut, "Ὅσον αὐτίκα παρέσται, Jamjam aderit.

"Dicitur etiam ὅσον πλείστον, Quantum plurimum, Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) 'Εγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλείστον δῆποτε ἔδωκε. Sic Cels. Cibus dandus et frequentior et quantus pleuissimus potest concoqui. Cic. Ep. Si huic commendationi meæ tantum tribueris, quantum cui plurimum. Item ὅσον τάχιστα, Quam celerrime: pro quo et ὅσον τάχους εἶχε, T. 4, c. 821. Pro eodem dicitur ὅσον τάχες: ut et ὅσον σθένος, Quam validissime, fortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. 1, (42.)"

["Ὅσος, Abresch. Æsch. 2, 17. ad Charit. 422. Valck. Phœn. p. 51. 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 673. Quantulus, Xen. Hier. 1, 20. An pro οἶος? Jacobs. Anth. 9, 113. Pro ὅτι τόσος, ad Herod. 189. 584. Epigr. adesp. 374. Cum τις, Lobeck. Aj. p. 278. Cum inf., Jacobs. Anth. 9, 111. Boiss. Philostr. 376. Cum indic., conj., Porson. Or. 689. "Ὅσος et ὁπόσος, Hoeschel. ad Philon. Opusc. 245. Καὶ ὅσος, Fac. ad Paus. 2, 47. De pleonasmo τοῦ ὅσος, ad Lucian. 1, 182. Amst. "Ὅς et ὅς conf., Brunck. Aristoph. 3, 154. Heind. ad Plat. Phædr. 332. Lobeck. Aj. p. 312.: Leon. Tar. 69. γαίης ὅσσης ὅσον ἔχει μόριον, in Cod. Vat., quod verum. "Ὅσηνδῆτινα, Dionys. H. 1, 331. 2, 786. ad 1242. "Ὅσον, ad Phalar. 284. Jacobs. Anth. 6, 57. Thom. M. 660. Markl. Suppl. 53. Wakef. Phil. 420. Abresch. Æsch. 2, 71. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 4, 452. Ad, Circiter, Thom. M. 243. Macrob. 556. ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 7, 186. 11, 186. ad Herod. 309. 370. 664. Huschk. Anal. 177. Antip. Thess. 40. Longus p. 3. Vill., Toup. Emendd. 1, 241. Bergler. ad Alciph. 300. 352. Vixdum, Tantummodo, Jacobs. Anth. 7, 369. 9, 406. 12, 448. Apoll. Rh. 1, 183. 4, 1271. Leo Philos. 10. ad Herod. 301. 365. Hedyll. 9. Aliquantum, ad Charit. 526. Quamdiu, Herod. 579. De hominibus, pro ὅσοι, ad Lucian. 1, 401. Cum nominn. Spatium significantibus, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 59. Herod. 209. Cum infin., ad Lucian. 1, 735. 739. Even. 7. Jacobs. Anth. Proleg. 53.: ὅσον εἰπεῖν, Dicis causa tantum, 7, 369. Cum gen., 9, 362.: ὅσον ἰχθύων, Quantum piscium, Alciph. p. 6. Cum superl., 172. Pro καθ' ὅσον, Heyn. Hom. 5, 565. "Ὅσον ἦν, seq. gen., Toup. Opusc. 1, 404. "Ὅσον postponitur, ut ὀλίγον ὅσον etc. Bergler. ad Alciph. 185. Achill. Tat. p. 19. Βαῖον ὅσον, Strato 69. Τυρθὸν ὅ., Theocr. 1, 45. "Ὁ. ἄχαρις, Phryn. Ecl. 60.: βραχὺ, Lucillius 59.: πλείστον, Dionys. H. 1, 510. 527. 561. "Ὅσαν οὐκ εἰς μακρὸν, ὅ. βραχὺ, ὀλίγον, ὅ. βραχὺ ὅ., Bergler. ad Alciph. 310. 430. "Ὅσον περ, Ferme, Herod. 716. Οὐδ' ὅσον, Apoll. Rh. 1, 482. 2, 181. 190. 4, 1700. Brunck. 194. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 345. Jacobs. Anth. 10, 68. 384. 12, 226. Leontius 19. Meleager 53. et Jacobs. p. 70. Asclepiad. 11. Leon. Tar. 52. Apollonid. 28. Crinagor. 26. 29. Phalar. 172. 212. Μηδ' ὅσον, Even. 16. Phalar. 64. De hoc et οὐδ' ὅ., ad Callim. 1. p. 48. Gronov. ad Maneth. 276. Οὐχ ὅ., Musgr. Hel. 488. "Ὅσον οὐκ, ad Charit. 658. "Ὅσον οὐπω, ὅ. οὐ, ὁσονοῦν, Duker. Præf. Thuc. 9. Thom. M. 659. Jacobs. Anth. 8, 116. Diod. S. 1, 633. "Ὁ. οὐδέπω, Xen. Eph. 11. "Ὁ. οὐπω, ὅ. οὐδέπω, ὅ. οὐκ ἤδη, Bergler. Alciph. 36. 38. 341. Reitem. ad Zosim. 292. Valck. Phœn. p. 758. Οὐχ ὅσον, ἀλλὰ καὶ τούναντίον, ad Diod. S. 1, 68. 104. "Ὅσον — μάλλον, Aristoph. A. 172. Apoll. Rh. 3, 112. Schol. Aristoph. Πλ. p. 73. Hemst. "Ὅσον τέ περ, Apoll. Rh. 1, 84. "Ὅσον, ἐπὶ ὅ., Heyn. Hom. 6, 73. "Ὅσον ἐπὶ, ad Lucian. 2, 45. 46. "Ὅσον ἐπ' ἐμοί, Wyttenb. Select. 415. 'Εφ' ὅσον, Wakef. Eum. 105. ad Herod.

369. Μηδ' ἐφ' ὅσον, Toup. Emendd. 1, 61. Παρ' ὅσον, Phalar. 156. 174. 372. Wakef. Phil. 459. Luzac. Exerc. 47. ad Lucian. 1, 480. Eis ὅσον, Soph. Phil. 1403. Jacobs. Anth. 9, 216. Anim. 222. Luzac. Exerc. 171. Bergler. ad Alciph. 202. 'Εν ὅσῳ, Thom. M. 610. Fac. ad Paus. 1, 478. T. H. ad Plutum p. 325. 'Εξ ὅσον, ad Herod. 147. 490. Τὸ μὲν ὅσον — τὸ δ' ὅσον —, Lucian. 3, 203. "Ὅσον δὴ τι, ad 2, 336. "Ὅσον ὅσον, Wakef. S. Cr. 5, 146. Brunck. Soph. 3, 521. Paul. Sil. 7. "Ὅσον — τόσον, Jacobs. Anth. 11, 287. "Ὅσον αὐτίκα, Belin. ad Oppian. 1, 362. "Ὅσον οὐκ ἤδη, Jamjam, Eur. Hec. 139. Παρ' ὅσον ἤλθομεν κινδύνον, Lennep. ad Phal. 65. "Ὅσον ἐν τινι, ὅσον ἐς τι, Quantum ad, T. H. ad Lucian. 1, 220. Τοσοῦτον ὅσον, ad Diod. S. 1, 404. "Ὅσον τε, Herod. 107. 127. 137. 140. 144. 146. 549. 702. 719. cf. Wolf. Prolegg. 225. Οὐ τοσοῦτον — ὅσον —, Xen. K. Π. 698. "Ὅσα, ὅσον, pro μόνον, Brunck. Aristoph. 2, 86. "Ὅσονοῦν, Duker. Præf. Thuc. 9. "Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν, Eur. Bacch. 183. "Ὅσῳ, sc. μᾶλλον, ad Lucian. 1, 735. 2, 187. 194. 306. 3, 419. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Seq. compar., Toup. Opusc. 1, 396. "Ὅσῳ, ὅσον, ad Herod. 240. "Ὅσῳ μᾶλλον, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ad Charit. 215. Τοσοῦτῳ ὅσῳ, Herod. 625. "Ὅσοι, ὅσα, Xen. Mem. 1, 1, 3. 17. 1, 2, 4. ubi ὅσα γ', v. Zeun. "Ὅσοι, ad Phalar. 251. 376. ad Lucian. 2, 299. Markl. Iph. p. 361. Ubi signif. Quot, ubi Qui, Suppl. 594. I. q. οἱ, Fischer. ad Palæph. 43. Cum admiratione dictum, θαυμαστὸν ὅσοι, πλείστοι ὅσοι, Markl. Suppl. 898. De sede, Heind. ad Plat. Phædr. 331. "Ὅσοι γε, non ὅσοι τε, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. "Ὅσοι δὲ, Aliquot, de numero quem definire non licet, Herod. 347. et n. "Ὅσοι περ, Brunck. Aristoph. 2, 167. "Ὅσαι ἡμέραι, Thom. M. 658. Koen. ad Greg. Cor. 26. "Ὅσας χεῖρας, Markl. Iph. p. 272. Jacobs. Anth. 6, 406. Wakef. S. Cr. 4, 166. "Ὅσα, Eur. Ion. 1324. Lucian. 2, 90. Ὑπότα, Fischer. Ind. Palæph. v. Βασιλεύς. Conf. c. ὁπόσα, Toup. Opusc. 1, 11. Cum inf., Diod. S. 2, 526. Πάνθ' ὅσα, Markl. Iph. p. 156.: Aristoph. Eupr. 1198. ὅς ἡμᾶς τὰγαθὰ δέδρακας, v. Brunck. "Εγγραφὴν ὅς ἔγραψεν, Jacobs. Anth. 6, 386. "Ὅσα καὶ οἷα, Heind. ad Plat. Gorg. 34. "Ὅσα ἄλλα, ad Phædr. 356. Villos. ad Long. 284. "Ὅς ἔτη, Brunck. Aristoph. 1, 118. Πολλὰ ὅσα, Xen. Eph. 74. Πλείστα ὅσα, ad Herod. p. 7. Πάντα ὅσα ἐβούλετο, Toup. ad Longin. 374. "Ὅσα περ, Xen. K. Π. 91. "Ὅσα et ὡς, ad H. Δ. 380. "Ὅσος, Musgr. Trø. 764. Lobeck. Aj. p. 327. Koen. ad Greg. Cor. 88. 136. 218. Schæf. Mss. "Ὅσος δὴ κοτε, Herod. 1, 157. "Ὅσος περ, 4, 50. "Ὅσονοῦν, Theophr. H. Pl. 6, 7. Dio Cass. 316. "Ὅσον οὐπω et ὅσον οὐδέπω, Socr. H. E. 6, 11. Dorv. ad Charit. 603.]

"Ὅσαπλάσιος, [s. *Ὅσαπλάσιον,] exp. Quantuplex? Significat tamen fortasse potius Quotuplex, indefinite, ut ποσαπλάσιος interrogative. [Lobeck. Phryn. 663. Archimedes p. 106. Basil. *Ὅσαπλους, Quot pedum, Schneidero susp.]

"Ὅσάκις, et "Ὅσάκι, magis Poëtice, Quoties. ["Cum optat., Heyn. Hom. 7, 187." Schæf. Mss.] "Ὅσαχῶς, Quibuscunque in locis, Ubicunque. Item pro Quotiescunque, ex Aristide. ["Abresch. Æsch. 2, 3." Schæf. Mss.] "Ὅσαχῶς περ ἂν ἦν δυνατὸν, Qua maxime ratione fieri poterat, Pro viribus, Plato. Quo sensu et ὅση δύναμις γε παρῆν ap. Hom. et ὅσον σθένος ap. Theocr. "Ὅσαχῶς, Quot modis, Quotiescunque modis, Quoties.

"Ὅσάκι, metri causa, pro ὁσάκις, Quoties, Epigr. [Callimachi 2. "Ὅσάκι, Hymn. in Del. 254.]

"Ὅσάτις, Quantus. Et "Ὅσάτιον ap. Apoll. Rh. (1, 372. 468.) Quantum, Quatenus. Hes. quoque exp. ὅσον: ap. quem legitur et "Ὅσάτιον, ὅσον.

"Ὅσσίχος, Quantulus, Quantus. Hes. "Ὅσσίχον exp. ὅσον, ἡλίκον. ["Koen. ad Greg. Cor. 133. 134." Schæf. Mss.]

ΤΟΣΟΣ, pro quo Poëtæ metri gratia interdum USURPANT Τόσος, Tantus, τηλικούτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ δυνάμει: quo sensu usurpavit Hom. Il. B. (528.): P. (410.) οὐ οἱ εἴπετε τόσον κακὸν ὅσον ἐπύχθη. Et Od. E. (400.) Ἀλλ' ὅτε τόσον ἰπὴν ὅσ-

σον τε γέγωνε βοήσας. Ubi etiam nota κατὰ συμπλο-
πῆν posita πόσον ὅσον. Subaudiri autem posteriore
loco potest διάστημα: sicut cum dicitur ἐκ τόσον,
subaudiunt χρόνον, exponuntque E tanto tempore,
Tamdiu: quemadmodum ἐξ ὅσον, E quanto tempore,
E quo tempore. Ex Herod. autem, 'Εκ τόσον κατ'
ἔργον τῶν Ἀθηναίων, pro E tanta cum Atheniensibus
contentione, ut et Od. I. (491.) 'Ἄλλ' ὅτε δι' οὖν τόσ-
σον ἄλλα πρήσαντες ἀπῆμεν. Alias illud τόσον adver-
bialiter quoque ponitur pro Tam, Usqueadeo, Adeo:
O. (404.) de insula quadam, Οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον,
Neque usqueadeo magna. Sic Il. K. 142. ὅ, τι δὴ χρειώ
τόσον 'κει; Quænam tantopere necessitas urget? Eust.
exp., τί δὴ ποτε τοσοῦτον χρεία κατέλαβε; Necnon pro
Tanto, Il. B. (129.) Τόσον ἐγὼ φημί πλέας ἔμμεναι νῆας
Ἀχαιῶν Τρώων, Tanto plures Trojanis. Pro quo fre-
quentius USURPATUR Τόσῳ, Xen. K. Π. 5. "Ὅσῳ κυν-
φάρον, τόσῳ ἡδίων. Sic τόσῳ μᾶλλον τι, Tanto magis.
¶ At plur. Τόσοι, Τόσαι, Τόσα, non significant solum
Tanti, Tantæ, Tanta; sed etiam Tot: interdum
etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque.
Il. L. (379.) Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα
δοίη "Ὅσα τέ οἱ νῦν ἐστί, Vicies tot tantaque, quot
quantaque jam habet. Item Totidem, Od. Ξ. 100.
Δώδεκ' ἐν Ἑπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἶων, Τόσσα συνῶν
σφόδρα, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν: X. (144.) "Ενθεν
δάδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα, Καὶ τόσσας
κνέας χαλκήρεας. Interdum additur δέ, et DICITUR
Τόσῳ δέ. In Axiocho (365.) Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ,
Vir tantæ ætatis, tam grandis natu, Tam grandævus:
quomodo et τηλικός ac τηλικούτος usurpatur. Item
ap. Soph. (Ced. T. 1212.) ἐς τοσόνδε, In tantum,
Usque adeo. ¶ Alicubi vero τοσόνδε non tam com-
mode redditur Tantum, quam hoc, Thuc. 2. Τοσόνδε
ἐμῶν ἐπορεύετο, Hæc locutus: vel etiam Tantum.
Plato Apol. Ἀλλὰ μοι ἐπὶ τοσόνδε εἰπέ, τί μέγιστον
οἶσι ἀγαθόν; Et ex Herod. 'Ες τοσόνδε τοῦ λόγου,
Ad hunc usque narrationis locum. Item plurali
num. ap. Thuc. 1, (97.) Τοσάδε ἐπῆλθαν, Ista obie-
runt, ut nonnulli interpr. At Schol. Τοσαῦτα διεπρά-
ξαντο. ¶ Τοσοῖδε, Τοσαῖδε, Τοσάδε, non modo signifi-
cat Tanti, Tantæ, Tanta, sed etiam Tot, interdum
etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque:
Item, Tam multi, multæ, multa. Thuc. Τοσαῖδε πό-
λεως, Aristot. de Mundo, Διαφοράς ἔχει τοσάσδε ὄσας
κ. τ. λ. Lucian. (2, 43.) Τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν
ἐπῆλθε, sc. βιβλία, Tot libri, Xen. Ξενοφῶντος Κύρου
Ἀπαβάσεως βιβλία 2. et Θουκυδίδου Ἑννεαγῶντος βιβλία
7. ITEM ET Τοσαδὶ affertur pro τοσάσδε, ut οὐδὲ pro
ὅδε dicitur Atticis. [Plato Menone p. 83. "Τόσας
ad Charit. 722. Musgr. Rhæ. 281. Ion. 374. Jacobs.
Anth. 6, 355. 7. 9. Heyn. Hom. 5, 655. Valck.
Phæn. p. 491. Diatr. 159. Pro ὅσος, ad Callim. 1.
p. 61. 'Ο π., Jacobs. Anth. 6, 435. Philipp. 62. 74.
Τόσος γε, Heyn. Hom. 6, 601. Τόσον, E parte, Hac-
tenus, 7, 491. 8, 306. Cum gen., Jacobs. Anth. 9,
362. Τόσον et τὸ σὸν conf., Brunck. Andr. 256. Τί
γὰρ τόσον, εἶγε —, Julian. Ægypt. 22. "Ἄλλο τόσον,
Il. X. 322. Ψ. 454. Heyn. Hom. 8, 306. 448. Δις
τόσον, Eur. Med. 1131. Porson. ad v. 1191. 'Εκ τό-
σον, ad Herod. 476. 606. Plato de LL. p. 33. Ast.
Τόσοι, Paus. 3, 91. 102. Totidem, Epigr. adesp. 454.
Tam pauci, Valck. ad Theocr. p. 232. Τόσα καὶ τόσα,
Meurs. ad Lyc. p. 1314. Τόσος, Lobeek. Aj. p.
246. Greg. Cor. 88. 218. Τόσσον cum gen., Ilgen.
ad Hymn. 295. Τόσσον πολλόν, Il. Υ. 178. Τοσόσδε,
Phryn. Ecl. 55. Eur. Tro. 1165. Heracl. 649. 716.
Hel. 614. Musgr. Herc. F. 629. Crinag. 17. Antiphil.
38. Porson. Phæn. 1526. Med. p. 40. Timon Philias.
25. Valck. Phæn. p. 491. ad Il. Υ. 357. Heyn. Hom.
8, 87. 243. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. Τοσόσγε,
τοσάσδε, Porson. Med. p. 57. Τοσόνδε, ad Charit. 373.
cum gen., Eur. El. 57. Tam diu, Wakef. Herc. F.
261. Τοσόνδε, τοσάσδε, Porson. Med. p. 33. Τοσόνδ'
εἰς ἡβης, Soph. El. 14. cf. 961. Τόγε τοσόνδε, Heind.
ad Plat. Lys. p. 17. * Τοσσηνός, Theocr. 1, 53.
Valck. p. 76. Wakef. ad Bion. 1, 61." Schæf. Mss.
* "Τασαπλοῦς, Planud. Arithm. Indica Ms." Boiss.
Mss.] Τοσάτιος, VEL POTIUS Τοσσάτιος, Poëtice
pro Τόσος, unde et derivatum, i. e. Tantus, Epigr.

ἀπὸ τοσσατίον κάλλεος. Item plur. Τοσσάτιοι, Tot
tantique: ut τοσσατίων βιβλίων, ibid. ["Wakef. S.
Cr. 4, 248. Toup. Opusc. 1, 356. * Τόσως, Eur. El.
1092. Brunck. Med. 1194. Musgr. Rhæ. 160. Valck.
Diatr. 102." Schæf. Mss.] Τοσάκις, Toties, Epigr.
Τοσαχῶς, Tot modis.

Τοσούτος, Tantus: FEM. Τοσαύτη, Tanta: NEUTR.
Τοσοῦτον, SIVE Τοσοῦτο, Tantum: i. q. τόσος, τόση,
τόσον: unde et ortum traxere: ut τοσοῦτος θεός, το-
σαύτη στρατιά, τοσοῦτον πλῆθος, ἀξίωμα. Plato Symp.
Οὕτως ἡμέλῃται τοσοῦτος θεός, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 18.)
Τὸ θεῖον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστι, Thuc. 6, (37.)
Εἰ δις τοσαύτη ἔλθοι στρατιά, Plut. Phocione (27.)
Τοσοῦτον ἦν ἀξίωμα τῆς ἀρετῆς τοῦ Ξενοκράτους καὶ δόξα
καὶ λόγος παρὰ πᾶσι. Sic τοσοῦτος τόπος, χρόνος dici-
tur, Tantum loci interstitium, Tantum intervallum
spatiumque temporis. Aristot. H. A. 4. 'Εκ τοσοῦτον
τόπον τεκμαιρόμενοι, ubi reddunt etiam E certo inter-
vallo. Plato Apol. (31.) Παραμείναντέ μοι τοσοῦτον
χρόνον, Tautum temporis spatium, s. Tamdiu, Tan-
tisiper. Dicitur et τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr.
Qui tantæ magnitudinis est. Alii, Tantus magnitu-
dine, sicut dicitur Tantus natus, Tot numero. Sic,
Τοσοῦτων ὄντων τὸ πλῆθος, Cum tanta eorum multi-
tudo sit, Cum tam multi sint. Item cum articulo,
Τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ, Tantum Dei opus. Philo de
Mundo, Τῶν χειροκμητῶν οὐδὲν ὥθησαν διαφέρειν τὰ
τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ. Præterea sicut emtor vendito-
rem rogat πόσον ἐστὶ, Quanti venit, sic Idem dicit se
τοσοῦτον λαμβάνειν, Tanto pretio auferre, quantum
venditor indicarat, vel Tantidem auferre: aut etiam
Accipere tanti, ut Terent. Do tanti pro Vendo tanti.
Apud Lucian. (1, 546.) cum ἀγοραῖος e Mercurio
quævisisset, Πόσον τοῦτον ἀποκηρύττεις; isque respon-
disset, δέκα μνῶν, subjicit, ἔχω λαβὼν τοσοῦτον. Item
ἔτερον τοσοῦτον, quod vulgo dicunt Alterum tantum,
sicut Plaut. Sexcenta reddam tanta, si vivo, tibi, i. e.
Sexcenties tantum numorum, Sexcenties tot nu-
mos. Isocr. Paneg. Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαν-
τας, ἑτέρον τοσοῦτον χρόνον τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν.
C. Item τοσαῦτος, pro Tantus natus, ut Plaut. Qui tantus
natus, deorum nescis nomina, Il. I. (481.) Καὶ σε το-
σοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ: verba Phœni-
cis, qui Achillem educarat. Schol. exp. τηλικούτων
ἐπὶ αἰῶνα, addens, eum ποσότητα posuisse ἀντὶ τηλικό-
τητος. Idem tamen alio in loco etiam τοσοῦτος usur-
pavit pro τοσοῦτος τὸ μέγεθος, qui tantæ s. æque tan-
tæ magnitudinis est. ¶ Plur. Τοσοῦτοι, Τοσαῦται, Το-
σαῦτα, signif. non solum Tanti, Tantæ, Tanta, verum
etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæ-
que, Tot tantaque, Athen. 13. Τοσοῦτοι ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσαντες τὰ οφειλόμενα ἔρχονται,
ὥστε οἰεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκφόρᾳ αὐτοὺς ἔκειν
τούτων τεθνεϊῶτος. Matth. 15, (33.) Τοσοῦτοι ἄρτοι.
At Dem. τοσοῦτοι ἄνθρωποι, pro Tam frequentes. Item
τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, Tot numero, Tam multi: ut et
Isocr. Symm. Τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραί. Præterea
ἔτεροι τοσοῦτοι, Alii tot, i. e. Totidem, Æschin. c.
Ctes. 'Εξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέροις τοσοῦτους: paulo
ante, 'Εκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους
ὀπλίτας. Sic Dem. (573.) Σμίκρωνι δέκα ταλάντων
ἐτιμήσατε, καὶ Σκίτωνι τοσοῦτων ἑτέρων.

Τοσοῦτον, Tantum: Τοσοῦτον δέ, Tautum abest.
Isocr. Areop. (18.) Τοσοῦτον γὰρ ἐδέοντο αὐτοὺς λαν-
θάνειν οἱ κακὸν τι δεδρακότες, ὥστε καὶ τοὺς ἐπιδόξους
ἀμαρτήσεσθαι προήσθοντο. Item, Τοσοῦτον διαφέρειν
ταῦτον, Tantum differo ab hoc, Tantum discriminis
est inter me et illum. Sequentem autem ὅσον reddi
etiam potest Id discriminis est inter me et illum,
quod: Isocr. Symm. (17.) Τοσοῦτον δὲ διαφέρωμεν
τῶν προγόνων, ὅσον ἐκείνοι μὲν τοὺς αὐτοὺς προστάτας
τῆς πόλεως ἐποιούνο καὶ στρατηγούς, — ἡμεῖς δὲ τοῦ-
ναντίον. Et ap. Strab. Διαφέρει τοσοῦτον, ὅτι, Εὐ
differt quod. Sic etiam τοσοῦτον pro Id accipi potest
ap. Herodian. 6, (5, 8.) Τοσοῦτον ἀποκερδήσας ὅσα
ἐξ ἀρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται, Ea præmia belli refe-
rens, quæ cuique e rapina superfuerant, Polit. Et
Plut. de Def. Orac. Τοσοῦτον διεπραξάμην ὅσον ἀπελ-
θεῖν διὰ θυρῶν σιωπῇ τὸν Πλανητιάδην, Eatenus pro-
feci, ut Planetiades foribus egrederetur tacitus, Turn.

Cui loco similis hic Thuc. 7, (81.) p. 262. *Τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται*. Pro Hoc vel Id accipitur et in alio loquendi genere, ut ap Dem. pro Cor. 'Ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, τοσοῦτον αὐτὸν ἐρωτήσας, Si hoc prius rogaro. Sic Isocr. Paneg. Πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω κατὰ πάντων. Similia sunt, quæ Suid. e Soph. affert, τοσοῦτον et ipse exponens τούτο : sc. ex Ajace (44.) Καὶ τοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Item (748.) Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγγανον. Cui adde quod ap. Thuc. et Plut. sæpe legitur, *Τοσαῦτ' εἰπὼν, ἐπέσχεν*, Hæc locutus, Quæ locutus : quomodo et τοσάδε εἰπὼν usurpatur. Sic rursum ap. Thuc. (3, 62.) Καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν Μηδισμόν, τοσαῦτα ἀπολογούμεθα, Ista afferimus pro defensione nostræ causæ. Pro Id ponitur etiam, cum dicitur μέχρι τοσοῦτον, et ἐπὶ τοσοῦτο, et εἰς τοσοῦτο : quæ significant Eousque. Thuc. 1, (90.) Ἐπισχεῖν μέχρι τοσοῦτον, ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, Expectare eousque, dum ; s. Tantisper dum, Tandiu donec. Sic ἐπὶ τοσοῦτο pro Eousque s. Usqueadeo, dixit tum idem Thuc., tum Aristot. Polit. Rursum Thuc. Eἰς τοσοῦτον καταστήσονται ὥστε, Eo redigentur ut. Sed huic εἰς τοσοῦτο additur interdum gen. Isocr. Eἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, Usqueadeo odiosum reddidit, Tantum ei odium conciliavit. Aristoph. (N. 832.) εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Eousque insanix devenisti. Pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν, ut Isocr. Symm. Eἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, i. e. Ad tantas redacti angustias. Item ἐκ τοσοῦτον ap. Plat. de LL. Ex illo tempore : sicut ἐν τοσοῦτῳ, Interea, Interim, ap. Aristoph. et Xen. At διὰ τοσοῦτον ap. Thuc. 2. significat potius Tanto loci intervallo, ubi subaudiri potest διαστήματος. Præterea παρὰ τοσοῦτον, Usqueadeo, Eousque, Thuc. 7, (2.) p. 234. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκοσαι ἦλθον κινδύνου, Usqueadeo periclitabatur, Usqueadeo periculo vicinæ erant, Tam parum aberat quin in periculum inciderent, aut Eo periculi devenerant. At Herodian. 5, (4, 23.) Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, Tantum abfuit ut effugeret. Παρὰ τοσοῦτον quidam conjunctim scribunt pro παρὰ τοσοῦτον, quod est In tantum, Usqueadeo, Greg. Naz. Παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν, Thuc. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eo periculi venerunt. At e Luciano, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugeret. Τοσοῦτο alibi pro Eousque, 7, (11, 19.) Τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολὺ τι τοῦ στρατοπέδου ἀποστήναι. Cui adde hoc Hom. Od. Θ. (203.) τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἥσειν ἢ τοσοῦτον ὀϊομαι ἢ ἐτι μάσσον, Sperō me æque longe aut etiam longius missurum esse alium discum. Ubi etiam ΝΟΤΑ Τοσοῦτον metri causa positum pro τοσοῦτον, geminato σ. Τοσοῦτον etiam pro Usqueadeo, Tam, In tantum ; vel Sic ut, Ita ut, Non aliter ac, sequente sc. ὅσον. Isocr. ad Phil. Νικήσαι μαχομένους ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν τοσοῦτον, ὅσον περ ἂν εἰ ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν συνέβαλον. Cui adde ex Ejusd. Paneg. Οὕτω τοσοῦτον πόρρω τῶν πολιτικῶν ἦν πραγμάτων, Usque adeo procul. Cum vero Τοσοῦτον ET Τοσοῦτω comparativis adduntur, significant Tanto, Isocr. Panath. Οἱ τοσοῦτον βελτίους ἐγένοντο τῶν τὰς δυναστείας ἐχόντων ὅσον περ ἄνδρες οἱ πρῶτατοι. Sic Dem. Epitaph. Τοσοῦτον ἀμείνους τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσομένων νομίζοντ' ἂν εἰκότως, ὅσον οἱ μὲν κ. τ. λ. Frequentius usurpatur τοσοῦτῳ, præcedente aut sequente ὅσῳ, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 4.) p. 313. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμῶν, τοσοῦτῳ ὄντως ἢ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανεῖται ἂν. At τόγε τοσοῦτον, Quantum ad hoc pertinet, Hac quidem in re, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certe in parte, Duntaxat in h. l. Bud.

Attice autem DICITUR Τοσοντοσί, ut Ἐκεινοσί et Οὔτοσί, pro τοσοῦτος et ἐκεῖνος et οὗτος. Unde τοσοντονὶ ap. Aristoph. Πλ. (427.) et ap. Dem. (319.) Τοσοντονοῖ λόγους ἀνηλωκέναι.

[“ Τοσοῦτος, Musgr. Ion. 374. Heyn. Hom. 5, 638. ad Xen. Eph. 147. Valck. Phæn. p. 443. T. H. ad Lucian. Dial. 100. A librariis omissum, ad

Charit. 448. Conf. c. οὗτος, Boiss. Philostr. 582. : cum τοσάδε, Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. : cum τοιοῦτος, Wakef. Trach. 1117. ad Herod. 503. ad Lucian. 1, 870. 2, 183. Epiphonemati serviens, Heind. ad Plat. Gorg. 278. Tantillus, Xen. Mem. 1, 3, 5. ad 2, 4, 4. Valck. Phæn. p. 49. Seq. artic., Lennep. ad Phal. p. 4. Τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, Tantula ætate, Plut. 6, 344. Hutt. Τοσοῦτο, τοσοῦτον, Thom. M. 327. ad Diod. S. 1, 55. 422. 701. ad Dionys. H. 1, 393. Valck. Hipp. p. 299. ad Herod. 678. ad Charit. 374. Τοσοῦτο, τοσοῦτον—, ὅσον—, ad Diod. S. 1, 563. Τοσοῦτον cum gen., Eur. Tro. 972. Paus. 371. Fac. 1, 143. Duker. Præf. Thuc. 6. Koehler Obs. 120. Τοσοῦτον θράσους, non θράσος, Herod. 518. Eur. Med. 373. Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. ad Diod. S. 1, 298. 315. 358. Tourp. Opusc. 1, 434. 531. Παρὰ τοσοῦτον ἐρχεσθαι κινδύνου, Lennep. ad Phal. 65. Τοσοντο pro τ. μόνον, Lobeck. Aj. p. 334. Abresch. Æsch. 2, 23. ad Cattier. 85. Villos. ad Long. 227. Xen. K. 'A. p. 27. Schn., ad Xen. Eph. 56. 188. Valck. Hipp. p. 250. 299. Lucian. 1, 113. cf. Wytttenb. Select. 175. Τοσοῦτον, i. q. κατὰ τ., ad Charit. 373. Cum compar., Lennep. ad Phal. 118. Τοσοῦτο τὸ πλῆθος, non τοσοῦτό τι πλῆθος, ad Herod. 612. Οὐ τοσοῦτον, ὅσον, cum compar., Non tam, quam, Xen. K. Π. 7, 5, 70. Τοσοῦτον, ὅτι, ad Phalar. 239. Τοσοῦτω, τοσοῦτον, ad Diod. S. 1, 319. 568. Τοσοῦτω, Herod. 725. Τοσοῦτω ὅσῳ, 625. Ἐν τοσοῦτῳ, ad Diod. S. 1, 707. 2, 311. Lucian. 1, 469. 510. 2, 256. Huschk. Anal. 177. Jacobs. Anth. Proleg. 37. Paus. 336. Villos. ad Long. 137. Ἐπὶ τοσοῦτῳ, Tantopere, Plut. Mor. 1, 568. Παρὰ τοσοῦτον, Thom. M. 688. Villos. ad Long. 117. Eἰς τοσοῦτον ἐρχεσθαι, Bast Lettre 205. Ἐπὶ τοσοῦτῳ, ad Diod. S. 1, 678. 679. ad Paus. 355. Ἐπὶ τοσοῦτο προβῆναι τῇ δόξῃ, Diod. S. 1, 315. Ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, 343. 352. Τοσοῦτοι, Totidem, Longus p. 9. Pass. = 7. Vill., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 417. Tot, Lucian. 1, 41. 43. De numero exiguo, ad Charit. 119. Τοσοῦτοί γε, Schneid. ad Xen. K. 'A. 91. Τοσαῦτα, Diod. S. 2, 579. Fischer. ad Rhet. Sel. 232. Τούτοις τοῖς τοσοῦτοις ὀνόμασι, Matth. Anecd. 1, 42. Τοσοντονὶ μόνον, Brunck. Aristoph. 3, 24. Dionys. H. 3, 1323. Τοσοῦτος, Tourp. Emendd. 4, 447. Τοσαῦτ', Heyn. Hom. 4, 259. Schæf. Mss. Τοσοῦτον εἶναι, Lobeck. Phryn. 275.]

Τοσανταπλάσος, Tantuplus. Ex Aristot. Probl. (19, 1.) Nisi potius dicendum Totiplex, sicut ποσαπλάσιος signif. Quotiplex. [Lobeck. Phryn. 663.]

Τοσαντάκις, Toties, i. q. τοσάκις, Alex. Aphr. [“ Diod. S. 1, 696. Fabric. B. Gr. 1, 330.” Schæf. Mss.] Τοσανταχῶς, Tot modis, Aristot. de Part. Anim. 2. In VV. LL. Τοσανταχῶς quoque exp. Tot modis, in Theophr. H. Pl. 8, 7. in fine, Τῶν δὲ χερῶν πῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιανταχῶς, sed perperam ; signif. enim Itidem, Eod. modo, Similiter, ὡσαύτως, ut paulo ante dicit. Estque hoc Τοιανταχῶς a Τοιοῦτος ita derivatum, ut τοσανταχῶς a τοσοῦτος. [Schneid. autem reposuit τοσανταχῶς in Theophr. l. c., quod legitur etiam in H. Pl. 9, 8, 3. “ Planud. Dial. Ms. de Gramm.” Boiss. Mss.]

[* “ Τοσανταῖος, Opusc. Mathem. ined. Cod. Par. no. 854. fol. 196.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

ΠΟΤΕΡΟΣ, Uter. Fem. Ποτέρα, Utra. Neutr. Πότερον, Utrum. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) Πότερος δικαῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ubi indirecta interrogatio est ; præcedit enim, ἐρωτώσης αὐτὸν τῆς μητρὸς. Alias interrogative quoque ponitur, ut πόσους. Item πότερος ἄρα, et πότερος ποτὲ, Uter tandem : quorum illud e Xen., hoc e Dem. affert Bud. ἸΤΕΜ Πότερον ET Πότερα, adv. Utrum, An, Dem. (16.) Αἴρεσις ἐστὶν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκείνον. Sic Plut. Pericle, Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, πυνθανόμενος, Rogatus ipsene an Pericles in lucta præstantior. Rursum Dem. c. Mid. Πότερα μὴ δὲ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη : quod πότερα Atticum esse tradunt. Item πό-

“νης αὐτῆς, Obsecrantis et obtestantis. Philo cum accus., V. M. 1. “Αμα καὶ τὸν Θεὸν ποτνιώμενος, “ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσῃται συμφορῶν. Interdum ponitur et pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæs. “Τοῦτο ὄναρ ἢ Καλποურκία θεασαμένη καταρρήγνυμενον, ἐδόκει ποτνιάσθαι καὶ δακρύειν. [Cf. Ælian. V. “H. 12, 1.] Sic Lucian. (3, 226.) de Isocrate. “Nonnunquam Ægre fero, Indignor, σχετλιάζω, et “Quiritor, Hes. δυσφορῶ, Hes.” [“Præ dolore, Eunap. 59.” Wakef. Mss.] “Rarior usus activæ vocis, cuius tamen Hes. meminit, ποτνιᾶ afferens pro ἵκε-“τενεῖ, παρακαλεῖ. Meminit Idem et posterioris verbi “ποτνιάζω s. ποτνιάζομαι, sc. ποτνιάζον exponens “εὐχον, παρακάλει. Sed activo ποτνιάζειν tribuit et “aliā longe diversā signif., ut qui esse dicat “παίδικοις χρῆσθαι: nam ποτνιον vocari τὸν δακτύ-“λιον, Podicem.” [“Ποτνιάομαι, Thom. M. 731. ad Lucian. 2, 124. Alciph. 258. ad Mær. 327. 328. Abresch. Lectt. Aristæn. 245. Mitscherl. ad Achill. Tat. 266. Timæi Lex. 221. et n.” Schæf. Mss.] “A “ποτνιάζομαι s. ποτνιώμαι significante Obscuro, Sup-“pliciter oro et obtestor, Imploro, est VERBALE “Ποτνιασις, Supplex obtestatio, Imploratio, Precat-“tio cum lacrymis. J. Poll. esse dicit vocab. τραχύ.” [* Ποτνιασμός, Strabo 7. p. 456. * Αναποτνιάζω, unde] “Αναποτνιασμός, Suspirium cum implora-“tione divini auxilii; vel simpliciter Divini numinis “imploratio. Greg. Naz. de Homine, Τὸ δὲ τοιοῦτον “ἄσθμα, σύμπτωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ “καὶ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες.” “At Ποτνιαδες, “αἱ, Hesychio sunt αἱ βάχαι, quæ et μαινάδες et “λυσσάδες.” [“Valck. Phœn. p. 17. (1131.) Musgr. Bacch. 663. Or. 318. Πότνια, Πότνιαι, Valck. Phœn. p. 738. Hipp. p. 169. * Ποτνιεύς, Wakef. Trach. 783.” Schæf. Mss.]

ΠΟΥΣ, gen. ποδός, ὁ, Pes, Od. A. (149.) Κεῖνον γὰρ τοιοῦδε πόδες, τοιοῦτε τε χεῖρες: pro quo T. (359.) τοῖσδε ἐστὶ πόδας, τοῖος δὲ τε χεῖρας. Itidemque ap. Hesiod. “Εργ. (1, 114.) αἱ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὅμοιοι. Et Il. B. (217.) de Thersite, χωλὸς δ’ ἕτερον πόδα. Od. Y. (145.) κύνες πόδας ἄργοι: ut et A. (164.) ἐλαφρότεροι πόδας. Item Il. X. (24.) λαίψηρα πόδας καὶ γούνατ’ ἐνώμα. Od. P. (27.) Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς: Θ. (247.) ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, ubi dat. ποσὶ abundat, ut et Il. Φ. 600. ἐπέσσοντο ποσὶ διώκειν: et paulo ante, Καὶ με μεταίξας μάφῃ ταχέεσσι πόδεσσι. Et Ψ. (636.) Ἰφικλὸν δὲ πόδεσσι παρέδραμον: K. (346.) εἰ δ’ ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι. Non itidem cum Y. (410.) dicit, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα: Od. N. (261.) νικᾷ ταχέεσσι πόδεσσι, Pedum perucitate: Il. (X. 138.) ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς. Item ap. Eund. πόδες dicuntur aliquem φέρειν, necnon σώζειν, ut Il. Σ. (148.) Τὴν μὲν ἄρ’ Οὐλύμπονδε πόδες φέρον: quo loquendi genere alibi quoque utitur, ut Il. P. 700. O. 405. Sic et Lucian. (1, 767.) “Ἐνθα ἂν ἡμῶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκείσε ἄπιμεν. Simili loquendi genere dictum fuit a Virg. Quo te, Mæri, pedes? sub. Ferunt. Item Il. Φ. v. ult., ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνατ’ ἔσωσαν. Sunt frequentia ap. Eund. λαβεῖν, ἔχειν, ἔλκειν ποδός, ποδοῖν, ποδῶν, ut tum alibi, tum Od. Σ. (100.) “Ἐλκε δὲ ἐκ προθύροιο, λαβὼν πόδος. Il. Π. 762. ἔχεν ποδός, Od. II. (276.) διὰ δῶμα ποδῶν ἐλκωσι θύραζε, P. (479.) διὰ δώματ’ ἐρύσσωσ’ “H ποδός, ἢ καὶ χειρός. Item Il. Σ. (537.) τε-“θνεῖωτα κατὰ μῦθον εἶλκε ποδοῖν. Sic Latine dicitur Trahere pede, pedibus, Præterea ἵχνια ποδῶν, Il. N. 71. Y. (411.) ποδῶν ἄρετὴν ἀναφαίνων. Od. II. (6.) περί τε κτύπος ἤλθε ποδοῖν. At Hesiod. Θ. (70.) ποδῶν ὑπο δοῦπον ὁράει: quo genere loquendi utitur et Hom. Od. II. 10. Item ap. Xen. K. II. 2, (3, 3.) Οὔτε ποσὶν ταχὺς, οὔτε χερσὶν ισχυρός: 4, (3, 3.) Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι: quod Lat. dicunt Iter facere pedibus. Sunt et alia quædam loquendi genera Proverbialia a ποῦς. Dicitur enim aliquis ἀμφοῖν ποδοῖν s. ἀμφοτέροις ποσὶ currere s. festinare, qui propere et ὅσῃν τάχος accelerat iter. Il. N. (78.) προσὶν “Ἔσσυμαι ἀμφοτέροις, Aristid. Panath. Καταφεύγειν ἐπὶ πη-“πόλιν ὥσπερ ἐκ δνοῖν ποδοῖν, Aristoph. “Ορν. (35.) “Ἀεπτόμεσθ’ ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. Sic ali-

quis dicitur χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, pro Totis viribus, omnique conatu: quo modo et Latine Manibus pedibusque. Æschin. (69.) “Ορκὸν ἄμωσαν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Quibus adde Plat. Gorgia, “Ἀκω-“λασίαν δὲ φευκτέον ὥς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, pro Quantum quisque pedibus valet. Similiter δλφ ποδὶ, Toto pede, pro Totis viribus, Omni conatu, δλφ δυνάμει, Suid. Quomodo et Quintil. 10. Itaque in his actionibus omni, ut agricolæ dicunt, pede standum est. At τολμᾶν ποσὶ in fugacem et timidum. Æschin. (75.) “Ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελο-“πόσι τὴν τάξιν. Item τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, sumpta metaph. ab iis qui unum tantum e limine pedem efferunt. Lucian. (1, 773.) Οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθόν. Sic (2, 38.) Οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς. Et ἐ-“τὸς ἔχειν πόδα, Habere pedem extra, pro Exortem aut Expertem esse, boni sc. alicujus malive. Pind. II. 4, (512.) φαντὶ δ’ ἔμμεν Τούτ’ ἀνιρότατον, Καλὰ γινώσκοντ’ ἀνάγκη “Ἐκτὸς ἔχειν πόδα, pro Necessitate excludi. Soph. Phil. (1260.) κἂν τὰ λοιφ’ οὕτω φρονῇς, “Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα, Lacrymarum calamitatumque expers fueris, ubi gen. nota ut et in alio Prov. “Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, pro Extra alio jactum constitutum esse. Possit fortasse dici etiam in Eum qui sceleris purus est, Item, “Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν, vel versa vice, “Ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας, ut Latine A capite ad calcem, Il. Ψ. 169. “Ἐς ποδᾶς ἐκ κεφαλῆς: Π. (640.) αἵματι καὶ κανήνῃ. “Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρως: ut ap. Horat. talos a vertice pulcer ad imos, Theocr. 20, (12.) itidem, Καὶ μ’ ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ ποδε συνεχὲς εἶδεν. Inverso autem et præpostero ordine Aristoph. Πλ. (650.) τὰ πράγματα “Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοὶ πάντ’ ἐρῶ. Sunt et alia loquendi genera ut ἀνὰ πόδα, ἐκ ποδός, s. ἐκ ποδῶν, ἐν ποσὶ, ἐπὶ πόδα, et hujusmodi alia, quæ ordine recensebo. “Ἀνὰ πόδα igitur significat Retro. UNDE “Ἀναποδίσσω, Referre pedem, Retro pedem referre, Retrocedere, ἐμπαλεῖν, ὀπίσω, Hes. “Ἐκ ποδός, E vestigio, i. fere q. κατὰ πόδας, de quo infra, Dionys. H. 1, 3. “Ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδός, Polyb. 5, (47, 7.) “Ὡς ἐκ ποδός ἀκολουθήσαντων πρῶτ’ τοῖς πολεμίοις, Ut summo mane hostes e vestigio insecuturus. Sic ap. Suid. “Ἐκ ποδός εἶπετα: quod exp. κατόπιν, σύνεγγυς: ut rursum Polyb. 3, (68, 2.) Τούτοις ἐκ ποδός τὴν δύναμιν ἔχων αὐτοὺς εἴπετο κατόπιν, E vestigio ipsos a tergo cum copiis iusequebatur. Sic ἐκ ποδῶν quoque, ut Dionys. H. “Ὁ δ’ ἐκ ποδῶν συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισιπύπει τοῖς φεύγοντι-“σιν εἰς τὸ τεῖχος. Rursum sing. num. ap. Theocr. ὁ δ’ ἐκ ποδός ἄννε κράνας, E vestigio s. Illico. Accipimus etiam ἐκ ποδός pro Presso s. Collato pede, ap. Aristid. “Ἐκ ποδός ἵππομαχήσαντες. Et Polyb. 2. Λοιπὸν δσον ἐκ ποδός ἐπιέσθησαν. Item ap. Suid. “Ἐκ ποδῶν ἔστησαν, et “Ἐκ ποδῶν γενέσθαι, Proripere se e medio: qua signif. potius SCRIBITUR “Ἐκποδῶν, de quo infra. “Ἐν ποσὶ, Inter s. Ante pedes: ut i. sicut q. πρὸ ποδῶν, seu, ut Hom. loquitur, προπάροισθε ποδῶν, s. πᾶρ ποδός, ut Pindarus. Herod. 2. Αἱ ἐν ποσὶ αὐ-“τέων ἐφαίνοντο ἐοῦσαι: quibus verbis significatur, He-“rodotus, manus statuarum ad suum usque tempus visas fuisse jacentes ad pedes. Unde τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes, Quæ occurrunt, Obvia quæ-“que. Thuc. 3. Τὴν ἐν ποσὶν αἰεὶ αἰρεῖν κάμυν, Ob-“vium quemque vicum, Qui sese primus offerret. Item aliquis dicitur transire s. transilire τὰ ἐν ποσὶ, ut Cic. Transilire ante pedes positæ. Et Poëta qui-“dam ap. eum 2 de Divin. Quod est ante pedes nemo spectat: cœli scrutatur plagas. Et in Ætna, Tan-“tum opus ante pedes transire. Philostr. Phœnice, Βαδίζει δὲ τοῖ μετέωρος τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσὶ: Præterea τὰ ἐν ποσὶ dicuntur Instantia, Præsentia: ut et ap. Terent. Istuc est sapere, non quod ante pe-“des modo est Videre, sed etiam illa quæ futura sunt Prospicere. Lucian. (1, 45.) Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθόντων, σχολὴν οὐκ ἀγορεύειν τῶν ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, Adeo animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, ut amorum præ-“senti desiderio non magnopere afficiantur, Bud. Ubi

nota sibi apponi τὰ παρεληλυθότα et τὰ ἐν ποσὶ, sicut in loco Terentii, Quod ante pedes est et illa quæ futura sunt. Sic Phalar. Τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθη, Præsentibus negotiis præpeditus fui. Itidem et Eur. Andr. (898.) τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογιζομαι, Mala præsentia et quæ ante pedes sunt. Et Pind. H. 8, (45.) τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι Ἴτω τρέχον. Ubi Lat. dixeris fortasse, Quod est in manibus. Interdum τὰ ἐν ποσὶν, Vulgaria, Quæ passim obvia sunt, nusquam non se offerunt et occurrunt; vel Vulgaria, Trivialia. Plato Theæt. Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ὁμοίων, Hæc protrita et vulgaria. Aristot. Pol. 2. Ἐπὶ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλους. Aliquando item poni tradunt ἐν ποσὶ pro Oblata occasione. Ἐπὶ πόδα, Cessim, Pedem referendo: ut ἀνὰ πόδα, s. Pedem retro reprimendo, ut Virg. loquitur. Aristid. Ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 23.) Ἐπειδὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐπιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, Cum admodum premerebantur, referre pedem et recipere se cœperunt. Et Polyb. 2, (33, 7.) Οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχωρήσιν, Non relinquens locum cohortibus ad receptum. Lucian. (3, 175.) Εἰδὼς ἐξῶν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, E vestigio revertitur; quippe cum dies esset τῶν ἀποφράδων, qua nefas erat aliquid aggredi. Sic etiam ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, Xen. K. Π. 3, (3, 30.) Παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. At ἐπὶ ποδῶν signif. Pedibus insistendo atque innitendo: ut ap. Plut. Symp. 1. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἐστῶτα πίνειν: et ap. Hom. στήθεσσι ποσὶ, quod vide in Στηρίδω. Aristot. H. A. 5. Ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Pedibus insistendo coit. Κατὰ ποδὸς ἵστασιν, Pedetentim: quod, teste Suida, Proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πράττοντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως. Κατὰ πόδα, E vestigio insequendo, Herod. 5. Ἐόντων δὲ ἡδὴ ἐν Χίῳ, κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ἵππος πολλὴ δῶκουσα τοὺς Ἕλληνας, Vestigiis persequens, Thuc. 3, (98.) Πολυλὺν ἐν τῇ τροπῇ κατὰ πόδας αἰρούντες ἄνθρωποι ποδώκεσσι καὶ ψιλοῖ, διέφθειρον: 8, (17.) p. 269. Κατὰ πόδας εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες: (5, 64.) Κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, Vestigiis eorum insistere, E vestigio eos persequi. Sicut vero in præcedenti loco Idem dicit κατὰ πόδας αἰρούντες, sic etiam Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Κύνas ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἰρεῖν, Canes instructas ad capiendum e vestigio. Idem (Ap. 2, 6, 9.) Ὀρηαῖος οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγός. Itidem et κατὰ πόδας ἐπεσθαι, ut Plin. E vestigio persequi; Cic. Vestigiis consequi. Ovid. Signa pedum sequi. Metaphorice Plato de LL. 11. Κυβδήλου δ' ἐπιτεδευμασιν ἔπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα, Subsequantur velut e vestigio, i. e. Proxime sequuntur, et q. d. immediate. Proximum est ut de iis tractemus. Sic etiam Herod. 3. Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, Proxime insequente die: pro quo et τῇ ἐχομένῃ. Metaphorice item Aristid. Κατὰ πόδας τῆς μάχης προήλθον. Vicinum illi κατὰ πόδα est superius ἐκ ποδός. Hes. et Suid. κατὰ πόδα exp. παρ' αὐτὰ, κατὰ τὰ πόδας, ὁπίσω. Sunt qui et conjunctim SCRIBANT Καταπόδας, SICUT Παραπόδας itidem: pro quo alias disjunctim legitur Παρὰ πόδας, ut infra docebo. ["Toup. Opusc. 2, 228." Schæf. Mss. * "Υποπόδας, Orig. in Jo. 28, 17." Routh. Mss.] Παρὰ ποδός idem cum ἐν ποσὶ, Ante pedes. Et τὸ παρὰ ποδός, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes: i. e. Præsentis rerum status, Id quod præsens est. Pind. Π. 3, (107.) Χρὴ τὰ εὐκότα παρὰ Δαιμόνων μασθενέμεν θνατοῖς φρεσὶ, Γνόντα τὸ παρὰ ποδός, οἷας εἰμὲν αἴσας, Id quod præsens est. Item παρὰ ποδὶ, ut παρὰ ποδός: si Erasmo credimus; nam in Prov. Ante pedes, τὸ παρὰ ποδὶ dici tradit quod jam instat imminetque. Nisi potius παρὰ ποδὶ interpretandum putes Juxta pedes: quod et Hes. exp. παρὰ τοῖς ποσὶ. Sic et παρὰ ποσὶ ap. Pind. O. 1, (118.) ὁ δ' αὐτῷ Παρὰ ποσὶ σχεδὸν Ἐφάνη, Ipse juxta pedes apparuit. Et Il. O. (280.) Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραποσὶν κάππεσε θυμὸς, Juxta pedes. Sed et in hisce Il. nulla sensus diversitate reddere possumus, Ante pedes. Itidemque παρὰ πόδας dici-
tur pro Ante pedes, ἐν ποσὶ, ut supra habuimus: Plato Theæt. Τὰ δὲ ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας.

A Ibid. Περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, De iis quæ ante pedes oculosque posita sunt. Itidem Lucian. de Calumn. init. Τὸ πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, Id quod ante pedes est, s. Ea quæ ante pedes sunt posita: quibus opp. ibid. τὰ πόρρω καὶ πάμπωλον διεσθηκότα. Et Synes. Ep. 4. Ὁ ἐπὶ πόδα παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον, Quod præsens periculum afferebat: sic τὸ ἐν ποσὶ κακὸν supra, Malum quod ante pedes et præsens est. Alicubi autem παρὰ πόδα et παρὰ πόδας idem significant cum κατὰ πόδα, i. e. E vestigio, Illico. Soph. Phil. (838.) Πολὺν παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται, Magnam e vestigio potentiam obtinet. Sic παρὰ πόδας, Polyb. 5, (26, 13.) Οἷτε περὶ τὰς αἰλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλέεινοι γίνονται, E vestigio: pro quo παρὰ πόδας in præcedenti comparationis membro dixerat παραντίκα. Hes. quoque παρὰ πόδας exp. εὐθέως, ἐγγύθεν: sicut et Suid. ἐγγύς, πλησίον: necnon μετὰ ταῦτα, sed malim Statim post, Illico, E vestigio, subjungens hæc exempla, [e Polyb. 8, 11, 2.] Παραπόδας ἀκρατέστατον μὲν αὐτὸν δείκνυσιν πρὸς γυναῖκας. Item, Παραπόδας οὐ σύμμαχικῶς, ἀλλὰ δεσποτικῶς χράνται. Sic enim ap. eum scriptum est, conjunctim scilicet παραπόδας, non παρὰ πόδας. ["Παρὰ πόδα, Statim, Plato Soph. 242." Routh. Mss.] Præterea παρὰ πόδας signif. In promptu, et quod alia metaph. Latine dicitur Ad manum: quod pertinet ad eam exp. Hes. et Suidæ, qua παρὰ πόδας capiunt pro πλησίον, ἐγγύς: E Luciano (2, 17.) Ὡς παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοί, pro Quæ redarguere in promptu est. Ex Eod. Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, In promptu est historia. Affinia autem hæc sunt præcedenti παρὰ πόδας significanti Ante pedes, et alteri παρὰ ποσὶ, Juxta s. Ad pedes. Περὶ πόδα, Convenienter, Congruenter: metaphorice a calceis qui pedibus bene quadrant. Plato Comicus, Ὡς ἐστὶ μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Idem, Καὶ τοῖς τρόποις ἀρμόττον ὡς περὶ πόδα, ubi Suidas, ea citans, σφόδρα ἀρμόττον ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσὶ. Utitur et Lucian., sed omissio verbo ἀρμόζει: ut in l. ad Indoctum quendam multos libros sibi comparantem, (3, 109.) C Περὶ πόδα δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, In te apte quadrat: (179.) Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ ὑποφράδα ὀνομάζεσθαι; Annon ei convenit et apte quadrat ut ἀποφράς nominetur? Itidem ap. Hes. Τὸ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, sumta metaph. ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Πρὸ ποδός et πρὸ ποδῶν, Ante pedes, Aristoph. (Σφ. 1236.) πρὸ ποδῶν κατακείμενος, Ante pedes positus s. jacens: pro quo Hom. dicit προπάροιθε ποδῶν, Il. N. 205. et Ω. 510. Plato de Rep. 4. Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἐρωμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε δ' ἐχουσί, Ante pedes volvi, Pedibus obversari. Quibuscum confer quædam supra allata, ubi de ἐν ποσὶ et παρὰ πόδας. Item τὰ πρὸ ποδός, ut τὰ ἐν ποσὶ s. τὰ παρὰ πόδας, Ante pedes posita et præsentia, s. Quæ in promptu et ad manum sunt. Pind. I. 8, (26.) Τὸ δὲ πρὸ ποδός ἄρειον αἰετὶ Χρῆμα πᾶν, Id quod ante pedes est et præsens semper præstabilius: cui opp. τὰ παρωχημένα. Xen. τὰ πρὸ ποδῶν simpliciter pro Ante pedes posita, A. (3, 5.) Περιβλέπειν μηδαμῶι, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ ποδῶν ὄραν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, quod Cic. Proterere et conculcare aliquem: metaphorice pro εὐτελίζειν, et Vili pendere dignumque judicare, quod pedibus proculcet. Plut. (10, 514.) Τὰς Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδων πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένων καὶ κατευελίζοντος. Referunt huc, quod Virg. Georg. 3. dicit, Felix qui — metus omnes et inexorable fatum Subjecit pedibus. Item quod Lucr. 5. Et capitis summi præclarum insigne cruentum Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem: se. Vulgi pedibus proculcatum. Apud Philon. vero V. M. 1. Ὑπὸ πόδας ἐχώρει, Turn. vertit, Succiduis pedibus recellebatur, de asinæ Balaami, quæ conspecto angelo ἀνεχαιρίζετο. Signif. igitur ὑπὸ πόδας χωρεῖν, idem cum ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Referre pedem, Retro remeare, quod et ἀναποδίζειν. Item in pugna ποὺς ἐπαλλάσσεσθαι ποδὶ dicitur, Cum pede collato et cominus pugnatur. Eur. (Heracl. 836.), ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς: Virg. Æn. hæret pede pes, densusque viro vir. || At

Ἀσκού προῦχων πούς tecte dicitur Penis in Oraculo : quod ap. Herod. 2. legitur, et Plut. in Thes. (3.) necnon Eur. Med. (679.) || Πούς, Pes, mensura sedecim digitorum, secundum Suid. : i. e. quatuor palmi ; nam palmus quatuor digitos continet : unde ὀκταπόδης ap. Hesiod. et ἑξαπόδης ap. Herod. Vide Στάδιον. Gorr. quoque tradit esse Mensuram quæ constet sedecim digitis, s. palmis quatuor, s. duodecim unciiis. Sed quamvis, inquit, tam Romani quam Græci pedem in totidem partes diviserint, attamen pedem Græcum Romano semuncia, sive, ut Gallico more loquamur, semipollice, majorem fuisse Georg. Agricola ostendit, qui mensuras omnes doctissime explicavit.

Transfertur et ad alia ; nam et mensa suos πόδας habet. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν : unde et τράπεζαι ἐλεφαντόποδες et τρισκελεῖς, ut ap. Horat. Tripes mensa. Sic Latine quoque tum ap. Plin., tum Ovid. et Propert., Decidit inque suos mensa supina pedes. || Item litera aliqua pedes habet, ut ap. Athen. (454.) de Ω, Ἐπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο. || Item πόδες ὄρους dicitur Im pars s. Radix, ut κορυφή, Ipse vertex et cacumen : πλευραὶ autem et κνημοί, Quæ inter ista duo interjecta sunt. Il. B. (824.) ὑπαὶ πόδα νεύατον Ἰδης, Υ. (59.) πόδες πολυπίδακος Ἰδης καὶ κορυφαί. Sic et Philo V. M. 1. Ὡς ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίους συνυφάνθαι, A verticibus ad primores pedes, Turn. : qui tamen videtur legisse προπόδων, a πρόπους. Vide et Ὑπάρεια. || Habent etiam versus suos πόδας, qui dicuntur πόδες μετρικοί : quorum ἄρσις et θέσις, Sublatio et depositio, ῥυθμὸν efficit. Utitur Athen. l. 10. et Gramm. || Est et νεὺς πούς, Navis pes, Od. E. (260.) Ἐν δ' ὑπέρas τε κάλους τε πόδας ῥ' ἐνέδησαν ἐν αὐτῇ, Apoll. Rh. 2, (931.) κάδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους, Eur. Or. (706.) Καὶ ναὺς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἐβαψεν ἔσση δ' αὐτὴ ἦν χαλᾶ πόδα. Schol. Apoll. Rh. funes veli, qui sunt κάλῳ, in tria genera dividit : aut enim detrahitur iūs velum, et vocatur μεσουρία : aut intenditur utrimque ad proram, et sunt πρότοννοι : aut convertitur et laxatur, qui sunt κατὰ τὰς γωνίας, i. e. ad angulos : et dicuntur πόδες, et ante hoc πρόποδες. Itidem Virg. Æn. 5. Una omnes fecere pedem. Ubi Serv. exp. Funem quo tenditur velum. Plautus vero cum in Menæchm. dicit, Asservatote navales pedes, pro Remis usurpasse existimatur. Catullus autem pro Velo, ubi ait, utcunque Jupiter Simul secundus incidisset in pedem. Hæc inter alia e Camerario. Sunt qui dicant esse Funem in navi quo velum tenditur atque laxatur, inde sic uominatum, quod ad mali pedem, i. e. imam partem, alligetur. Plin. quoque Pedes appellat, 2, 47. Iisdem autem ventis in contrarium navigatur prolatis pedibus, ut noctu plerumque vela concurrant. Item πούς νεὺς pro Temone s. Clavo ap. Pind. (N. 6, 96.) Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἐλισσόμενον Αἰεὶ κυμάτων λέγεται Παντὶ μάλιστα δονεῖν Θυμὸν, Circum temonem commoti fluctus, maxime navigantium animos commovere dicuntur. Sic accipiunt etiam quod Od. K. (32.) legitur, αἰ γὰρ πόδα νηὸς ἐνῶμων : quoniam sc. Schol. exp. nou solum τὸν * μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, verum etiam τὸ πηδάλιον. || Πούς putatur etiam fuisse Edictum quodpiam longis periodis constans, quod contenta continuataque voce et uno quasi spiritu a præcone recitaretur, cum Gal. Epidem. 6. dicat, Καθάπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφράζουσι.

“Ποδοῦν, Poëtice pro ποδοῖν, Hesiod. (A. 158.) “ἔλκε ποδοῦν, Trahebat pedibus. Est dual. a “πούς.”

[“Πούς s. Πούς, Phryn. Ecl. 200. Markl. Suppl. p. 224. 237. Musgr. Iph. T. 1144. Med. 1287. Heracl. 110. Wakef. S. Cr. 1, 31. 115. Alc. 1175. Jacobs. Anth. 7, 60. 8, 188. 9, 39. Monthly Review Febr. 1799. p. 192. Aristoph. Fr. 223. Herodian. 456. Pierson., ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Canticum quoddam, Kuster. Aristoph. 74. Funis nauticus, Brunck. ad Hec. 1010. Musgr.

ad 1020. Med. 278. Valck. Hipp. p. 190. Diatr. 235. Toup. Emendd. 4, 428. ad Lucian. 1. p. xxxv. 493. Mensura sedecim digitorum, Herod. 177. Pes metricus, Wyttenb. Select. 426. Quid ap. Tragicos, Markl. Suppl. 90. Πούς navis, Musgr. Iph. T. 1136. 1380. Or. 705. Markl. Iph. p. 404. Brunck. Aristoph. 1, 18. 3, 20. Apoll. Rh. 87. ad Lucian. 2, 138. Eur. Hec. 1010. Musgr. 940. Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Π. montis, Wakef. Ion. 726. Here. F. 1307. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Sine articulo, ad Æsop. p. 72. Fur. Lips. Periphrasi inservit, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Hipp. 1145. De comp. e πούς, Lobeck. Aj. p. 271. Π. ἄθλιος, Wakef. Phil. 291. : χρόνον, Brunck. Aristoph. 1, 154. Musgr. Bacch. 887. Ἦσυχος πούς, ad Eur. Med. 215. 299. Π. ἄρσος, Voss Myth. Br. 1, 162. Ἐκ ποδός, Diod. S. 2, 207. 282. et var. l. 329. 2, 448. Anton. Lib. 186. Verh., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 34. Ἐκ ποδῶν, Wakef. Eum. 456. ad Lucian. 1, 238. Ὀλῶ, παρὶ ποδὶ, Ruhnk. Ep. Cr. 225. Ἐτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνων, ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνειν, etc. Toup. Add. in Theocr. 403. Σὺν πατρὸς ποδὶ, Valck. Phæn. p. 236. De acus., Thom. M. 644. Schneid. ad Æsop. p. 104. Πούν, Fab. Æsop. p. 34. Lips. Πόδα βῆσαι, στήσαι, ad Eur. El. 999. : πέμπειν, Musgr. Iph. T. 123. : τέγγει, phrasis nautica, 1380. Markl. Iph. p. 404. : ἔχειν ἐν, Musgr. Hel. 75. Bacch. 89. : ἐκτός. ἔχειν, Wakef. Alc. 645. Phil. 1260. : τιθέναι, Abrsch. Æsch. 2, 44. Kuster. Aristoph. 224. : ἰσάνας, ibid. : ἰέναι, ἐφίεναι, Musgr. Hec. 164. : φέρειν, Valck. Callim. 263. Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, ad Xen. K. II. 324. 671. Wyttenb. Select. 222. Ὑποχωρεῖν ἐπὶ πόδα, Duker. Præf. Thuc. 7. Dionys. H. 2, 1061. Κατὰ πόδα, 5, 105. Villos. ad Long. 14. Παρὰ πόδα, Wakef. Phil. 837. Παρὰ πόδα βαίνειν, Jacobs. Auth. 9, 345. Περὶ πόδα, ad Lucian. 1, 711. 2, 19. 3, 109. 179. ad Mær. 22. Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν, τὸν ἕτερον πόδα, Herodian. Philet. 477. et n. Τὸ πόδε τέγγειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 16. Ἐκ δυοῖν ποδοῖν, Hoo- gen. Part. 649. Sch. 1. Πόδες, Lectorum fulcræ, ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Ἐκ τριχῶς ἄχρι ποδῶν, Posidipp. 7. Ἐκ δέκα ποδῶν αἰρεῖν τινα, Jacobs. Anth. 9, 345. Ὡς ποδῶν —, Wessel. Diss. Herod. 129. ad p. 492. 720. 722. ad Charit. 364. Ὡς ἔχω ποδῶν, Heind. ad Plat. Gorg. 209. Ὅπως, ἡ ποδῶν, ad Diod. S. 2, 628. Ἐν ποσὶ, Musgr. El. 641. Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 288. Phalar. 358. Villos. ad Long. 34. Τὰ ἐν ποσὶ, ad Charit. 451. ad Lucian. 2, 356. Boiss. Philostr. 280. Παρὰ ποσὶν, Jacobs. Anth. 11, 68. De Homerica, ποσὶ βαίνειν, Ilgen. Hymn. 225. Wakef. S. Cr. 2, 136. Μετὰ ποσὶ γυναικὸς πίπτειν, Heyn. Hom. 7, 629. Κατὰ πόδας, Dionys. H. 2, 1046. Schneid. ad Xen. K. A. 59. Παρὰ πόδας, ad Lucian. 1, 714. 2, 241. Dionys. H. 1, 384. Heind. ad Plat. Gorg. 69. Toup. Opusc. 1, 581. Brunck. Phil. 838. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Staul. Eum. 165. Huschk. Anal. 206. Jacobs. Anth. 8, 218. Bianor 14. Ἀλλεσθαι πόδας μαλακοῦς, Jacobs. Anth. 9, 180. Πρὸς πόδας, de servo ad pedes domini stante, 454. Πούς pro ποδεῶν, Musgr. Med. 679. Schæf. Mss. Τὰ ἐν ποσὶ, Helioc. 6, 1. p. 224. Cor. Vide Schn. Lex. Πούς, πούς, Lobeck. Phryn. Add. ad p. 453.]

Ποδοκάκη, ἡ, dicitur ξύλον eis ὃ ἐν εἰρκῇ τοῖς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, Latine Cippus, Græce alio nomine ποδοστράβη, ut Suid. tradit : Hesychio, autem est ὃ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακούργοι δεσμεύονται : quæ exp. e Lysia desumpta videtur ; is enim 115(=356.) cum citasset hæc verba legis, Δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πύδα, subjungit μοχ, explicans ea verba, Ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι : paulo post tamen dicit, Οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ : ita ut videatur inter ξύλον et ποδοκάκην distinguere, licet et Harpocr. scribit ita vocari τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμητηρίῳ. Itidem in Lege quadam, Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ πενδεκα ἡ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, ubi Bud. vertit Compede : alii sic e Cic., Lignæ solæ in pedes inducantur : quæ verba respondent potius τῷ, δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ. Apud Suid. Ἐν εἰρκῇ τε καὶ ποδοκάκῃ στρεβλούμενοι καὶ τάλαιπωροῦμενοι ἔμενον. Ceterum sciendum est

scribi et Ποδοκάκη ET Ποδοκάκη, quod videtur esse frequentius; tradunt enim Harpocr. et Suid. atque Hes. ποδοκάκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto altero κ, vel quasi *ποδοκατόχη, facta syncope, et χ in κ mutato. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 200. ad Lucian. 2, 336. ad Timæi Lex. 134. Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss. *Ποδόκοιλον, Gl. Aquale gello. Signif. Vola pedis. *Ποδοκόπος, unde *Ποδοκοπέω, Anna C. 111. 311." Elberling. Mss. *Ποδόκρουστος, unde] Ποδοκρουστία, Pedom plausus s. complusus, Strabo [10. p. 721. *Ποδοκτύπη, Saltatrix, Lucian. 2, 333. *Ποδοκτυπέω, ad Hesych. 271093, 15." Dahler. Mss.] Ποδονιπτήρ, ἦρος, ὁ, Pelvis in qua pedes abluuntur, Pelluvium. Legitur ap. Athen. [168. 451. 467. "Jacobs. Anth. 8, 335." Schæf. Mss.] AT VERO Ποδόνιπτρον dicitur Ipsa aqua qua pedes abluuntur, [Gl. Pelluvium. Jambl. Protr. 312. K.] Vide Νίπτρον. Sed dicitur et Ποδανιπτήρ et ποδάνιπτρον. [*Ποδονίπτῃς, Gl. Pelluvium. *Ποδοπέδη, Nicet. Annal. 3, 3. 4, 2. "Tzetz. Ch. 1, 891." Boiss. Mss. *Ποδόπομπον, ad B. Mær. 333." Schæf. Mss. *Ποδόστημα, Schn. Lex.] Ποδοστράβη, ἡ, dicitur βασανιστήριον ὄργανον, ἐν ᾧ ἀρεβλαύται τις δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Sic appellatum διὰ τὸ στρέφειν πόδα, ut Schol. Dem. tradit. Hesychioque itidem τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν: i. q. ποδοκάκη ut Aristoph. Schol. tradit et Suid., ap. quem legitur h. l. Ἐν ποδοστράβῃσι τισὶ τοῖς βόθροις ἐνεργόμενοι ἐκτείνοντο. Vide et Δακτυλήθρα. || Instrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur: Polluci τὸ τὰ στρέμματα κατευθύνον: dicit autem a Comicis sic usurpari. || Tendicula qua cervi capiuntur, ἡ τοῖς ἐλάφοις ἱσταμένη πάγη, ut Hes. tradit, Xen. K. (9, 11.) p. 578. meæ Ed. Ἰστανται δὲ καὶ ποδοστράβῃσι ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι περὶ τοὺς λειμῶνας. De structura autem ejusmodi tendicularum vide ibid. et ap. J. Poll. 5, 4. ubi et ποδαγρείας appellat. [Lucian. 2, 336. Xen. K. 12, 14. "Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss. *Ποδόστροφον, Compes, Pedica, Chrys. in Act. Apost. Serm. 35. T. 4. p. 805, 29. Πηδᾶ καὶ λακτίζει — καὶ οὐδεὶς αὐτῇ φαλίδας περιτίθεισιν οὐδὲ ποδόστροφα, οὐδὲ χαλινούς; οὐδ' ἐπικαθίζει τὸν ἔμπειρον ἐπιβάτην." Seager. Mss. *Ποδοσφαλῆς, unde *Ποδοσφαλῆω, Tzetz. Hom. 443.] Ποδοτρόχαλος, Pede rotam circumagens, i. e. Figulus, ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν, Hes. *Ποδόψελον, Gl. Pediculum. *Ποδόψητρον, Mantile ad pedes abstergendos, Æsch. Ag. 935. *Ποδόψοφος, Gl. Ποδόψοφοι Podari (sic) *Ποδόψοφον Crepitaculum. *Ποδόψοφία, Schol. Apoll. Rh. 4, 86. Fab. Æsop. August. 137.] Πόδοκρος, Pedibus plaudens, Pedes complodens, Epigr. [Anal. 2, 238. "Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. Mss.] Ποδανιπτήρ, ἦρος, ὁ, Pelluvium, i. q. ποδονιπτήρ, Aristot. Polit. 1, 8. [Herod. 2, 172. "Aristoph. Fr. 247. Bentl. Ep. ad Hemst. 98. Toup. Opusc. 2, 226. *Ποδανίπτρα, Kuster. Aristoph. 22." Schæf. Mss.] AT Ποδάνιπτρον, ut ποδόνιπτρον, Ipsa aqua dicitur qua pedes abluuntur, i. q. πλῦμα, νίμμα, ἀπόνιμμα, νίπτρον, Od. (T. 504.) Οἰσομένη ποδάνιπτρα. Porro sicut dicitur βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, et οἰνοχοῶν οἶνον, sicut Od. T. 343. ποδόνιπτρα ποδῶν, ubi tamen Eust. exp. non solum τὸ ὕδωρ ποδῶν νίπτονται, sed etiam νίψις ποδῶν. [Aristoph. Fr. 2. J. Poll. 10, 78. "Aristoph. Fr. 247. 285. Heyn. Hom. 5, 632." Schæf. Mss.] Ποδαωμάς, i. q. λαίψηρὰ πόδας νωμάω, Velociter agilerque pedes inter currendum moveo, i. e. Citato pede curro. [Cf. Soph. Œd. T. 468. φυγᾶ πόδα νωμᾶν, unde orta videtur hæc vox, alioqui auctoritate destituta. Lexx. dant *Ποδονομέω, Salto, cujus quidem exemplum desideratur, sed analogiæ magis convenit. Cf. Χειρονομέω.] Ποδαβρός, Qui mollibus delicatisque pedibus est, ὁ τοὺς πόδας ἀβρός. E Themist. (226.) Sed leg. putant ποδαγρός. [Orac. ap. Herod. 1, 55.] Ποδάγρα, ἡ, Pedica s. Tendicula qua ferarum pedes illaqueantur: quæ ET Ποδάγρεια nominatur et

ποδοστράβη. J. Poll. 5, c. 4. ubi ejus descriptionem vide. Xen. K. II. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ἱς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους δὲ ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Et ap. Plut. (9, 35.) Θήρεσσιν ἐπήξε ποδάγρας. Et ap. Suid. Τάφρους ὥρυξε καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις, τοῖς πολεμίοις. || Ποδάγρα dicitur etiam Arthritis pedum, cum pedum articulos noxius humor infestat: sicut si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. Athen. 12. Κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας: ut ap. Cic. Dolorebus podagræ complures annos cruciari, et Ardere podagræ doloribus. Plut. Ποδάγρας ἀπαλλάττει: Ovid. Solvere nodosam podagram. UNDE Ποδαγρός ET Ποδαγρικός, Qui podagra tentatur, laborat; Podagricus, Plin.: Podager, Claudiano. Plautus vero dicit Podagrosi pedes. Ποδαγρός ex Epigr. [Nicarchi 7.] affertur: ποδαγρικός autem passim ap. Medicos occurrit, Diosc. præsertim. Item τὰ ποδαγρικά, sub. πάθη, Podagrici dolores, s. Morbus podagricus, Podagra: ut Theophr. H. Pl. 9, 10. dicit mandragoræ radicem utilem esse πρὸς τὰ ποδαγρικά: quam Diosc. generaliter dicit τῶν ἀρθρων πόνοισιν παύειν. Idem vero Diosc. 5, 138. ποδαγρικάς δυνάμεις vocat Medicamenta quæ podagram si non solvere, at saltem lenire possunt: ut ap. Horat. fomenta juvant podagram, ap. Ovid. autem Solvere nodosam nescit medicina podagram. ["Ποδαγρός, ad Charit. 265." Schæf. Mss. "Ποδαγρικός, Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ποδάγρης, itidem pro Podager s. Podagricus, Qui podagra laborat. Sed non nominatur Auctor, nec affertur exemplum. Ποδαγράω, SIVE Ποδαγρίάω, Podagra laboro, Podagricus sum. Utrumque legitur ap. Plat. Alcib. minore (4.) p. 310. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμῶν; Et paulo post, Οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγρίωσιν, οὐδέ γε ὀφθαλμῶσιν. Et ap. Dion. Δεινῶς ποδαγρῶν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (559.) metrum exigit ut legamus, παρ' αὐτῷ γὰρ (sc. Pluto) ποδαγρῶντες—εἰσιν: quam scripturam Schol. quoque agnoscit, afferens tamen et aliam metro repugnantem, sc. ποδαλοῦντες: notum autem est ditiores præsertim et τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἀβροδιαίτους, hoc morbo tentari: unde et Locuples podagra ab Juven. dicitur Sat. 13. Posteriori verbo ποδαγρίῳ utitur et Diosc. 2, 39. de pulmone marino, Ποδαγρίωντας καὶ χιμερλιώντας ὠφελεῖ καταπλασσομένους. [Alex. Trall. 9. p. 199. "Ποδαγράω, Clem. Alex. 307. Ælian. H. A. 217." Wakef. Mss. *Ποδαγρίζομαι, Strabo 14. p. 990=700. sed v. nott. et var. lectt.]

"Ποδάκη, Polluci (7, 157.) ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός, "Vinculum in arcu." [*Ποδάκης, ὁ, Schn. Lex.]

Ποδαλγῆς, Dolore pedum laborans, Quem pedum dolores cruciant, Qui e pedibus dolet: ut κεφαλαλγῆς. ["Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] ET Ποδαλγὸς pro eod., ut κεφαλαλγὸς, Greg. Naz. (Ep. 57.) Δύο ποδαλγοὶ περιφερόμενοι. [Manetho 4, 501.] Ποδαλγικός, i. q. ποδαλγὸς, Diosc. 3, 150. de androsarce, Καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως. Unde Plin. 27, 4. Datur et podagricis illiniturque. Idem igitur significant ποδαλγῆς s. ποδαλγὸς et ποδαλγικός, cum ποδαγρὸς s. ποδαγρικός. SIC Ποδαλγία, ἡ, Pedom dolor, Podagra, Chrys. Ἡ ποδαλγία ἢ φθόη τινὶ ἢ ἐτέρᾳ νόσῳ κατειλημμένος. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss. *Ποδαλγία, Schol. Pind. II. 3, 111." Wakef. Mss. "Cocchii Chirug. Vett. p. 35." Boiss. Mss.] Ποδαλγέω, Pedom dolore s. Podagra laboro, i. q. ποδαγράω s. ποδαγρίάω, quod vide.

Πόδαργος, Celer pedibus, Virg. πόδας ἀργός, s. πόδας ὠκὺς, Homero. Apud Eund. est Nomen proprium equi Hectoris: ET Ποδάργη, ἡ, Equæ itidem nomen, a pedum pernecitate appellata: illud, II. Θ. 185. hoc vero II. 150. AT Ποδαργία non signif. Pedom pernecitas, verum Pedom dolor, Podagra: Attice usurpatum pro ποδαλγία: sicut γλωσσαργία et γλωσσαλγία idem significant, sc. Loquacitas, Lingua loquax. Vide Schol. Aristoph. Πλ. init. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss.] ITEM Ποδάργης ap. Hes. *Λευκόπους, ταχύς: nam ἀργὸς capitur et pro

Albus et pro Celer. ["Steph. Dial. 56." Schæf. Mss.]

Ποδάρκης, Pedibus valens, Celer, Il. A. (121.) ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς: pro quo alibi πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς. [Neutr. ποδαρκές, Arcad. 117.]

Πόδαυρος: unde ap. Hes. Ποδαύρου, ἐρρωμένον τοὺς πόδας: pro quo fortasse scr. ποδάρκον: sicut Idem ποδάρκης exp. ὠκύς τοῖς ποσὶν ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος. Alias ποδαυρος significaret Qui pedum celeritate auras s. ventos æquat: quomodo ἀελλόπους dicitur et πνοή-πους, necnon ποδήνεμος s. ποδάνεμος.

[* Ποδένδυτον, Æsch. Choeph. 988. νεκροῦ, i. q. ποδιστῆρ πέπλος, quod mox sequitur.]

Ποδηγός, ὁ, pro quo DORICE Ποδαγός, Pedom ductor, h. e. Qui pedibus viam monstrat præeundo, i. q. ὁδηγός, Dux. Suid. exp. παιδαγωγός. In Epigr. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα, Alæ amorum duces. Pro ὁπαδός, Assecla, Cam. e Soph. Ant. (1196.) Ἐγὼ δὲ σὺ ποδαγός εἰπόμην πόσει. Apud eund. Suid. ΗΑΒΕΤΟΥΡ Ποδηγέστερον compar. gradu, quod exp. * ὁδηγητικώτερον: qui compar. a ποδηγός irregularis est, ut ἀφνειότερος ab ἀφνειός, Eust. ["Ποδηγός, Jacobs. Anth. 6, 68. Heraclid. Siuop. Ep. 1. Porson. Or. 26. Valck. Phæn. p. 570. Ποδαγός, Markl. Suppl. 420. Porson. l. c. Phæn. 1728. Valck. p. 8." Schæf. Mss.] Ποδηγέω, i. q. ὁδηγέω, Viam pedibus monstro, eos veluti deducendo. Unde ap. Hes. Ποδηγῶν, ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν: nisi forte est gen. plur. a ποδηγός. Plato Ep. 7. Αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, Se absque viæ indice dirigere, Gressum suum dirigere absque indice viæ et duce, ut ii qui norunt qua eundum sit, nec duce egent. Gal. Ἡ τῶν εὐρεθέντων ἐνδείξις ἐποδήγει με. Pass. Ποδηγέομαι, Deducor et dirigor, viam faciens, Ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, i. e. Via mihi monstratur, Ducor. Gal. Ἐγὼ μὲν ἐμαντῷ ἐξενρον αὐτὰ τῷ λόγῳ ποδηγούμενος, Ratiocinatione me ducente. Et in Eccles. Hist. Τοῦτον μὲν οὖν τὸν τρόπον οὗτοι πρὸς τὴν σωτηρίαν ποδηγηθέντες τῆς σωτηρίας μετέλαχον. Et Athen. (522.) Ὑπὸ τῆς τροφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες. ["Ad Phalar. 257. Jacobs. Anth. 6, 68. Fischer. ad Palæph. 139. Koen. ad Greg. Cor. 173." Schæf. Mss. * "Ποδηγία, Monstratio viæ pedibus, Pedom ductio, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 1004, 39. Ὡστε αὐτὰ (μέλη) νεκρὰ τῇ ἀμαρτίᾳ γενόμενα τῇ τῆς ψυχῆς ἀκολουθεῖν ποδηγία." Seager. Mss. Lycophr. 11. 846. * Ποδηγητικός et * Ποδηγικός, Sciens s. Peritus viæ, Schn. Lex. Prior vox affertur e Suida.] Συμποδηγέω, Una duco s. deduco, et viam commonstro, ["Demetr. Phal. §. 5." Schæf. Mss.] Apud Lys. legitur ETIAM Ποδηγῆς, p. 88(=29.) "Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγῆς [πληγῆς, Reisk.] κατέπεσεν εὐθύς, de adultero loquens: nisi sit ποδήρης: vel ποδηγῆς, Pedibus e lecto detractus. Bud. ["Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 436." Schæf. Mss.] Ποδηγέτης, i. q. ποδηγός, Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ, Fax deductrix pedum in tenebris, [Dio Cass. 132. * Ποδηγεσία, Greg. Naz. 2, 173.] Ποδηγετέω, i. q. ποδηγῶ, Synes. Ep. 141. Φιλοσοφία χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούση, Philosophia ad Deum ducente, Philo V. M. 3. Εἰ μὴ καὶ θεῖον ἦν πνεῦμα τὸ ποδηγετοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Nisi eum divinus spiritus ad veritatem deduxisset. Idem 1. Οἷς ποδηγετούμενος, Quibus deductus. [Lycophr. 12. Philo 1. p. 306. P., Opp. K. 4, 360. "Toup. Emendd. 1, 136. ad Herod. 717." Schæf. Mss. * "Προποδηγός, Phantias 2. (* Προποδηγέω, * Προποδηγέτης, fem. *) Προποδηγέτης, Ruhnck. Ep. Cr. 241. Wakef. S. Cr. 2, 132." Schæf. Mss. Orph. Arg. 340.]

Ποδηγεῖς, Ad ipsos usque pedes dependens: δέρμα, ἀσπίς: i. e. ἡ ποδήρης, ἡ ἀνδρομήκης, τῶν ἢ ἀπὸ αὐῶ μέχρι τῶν ποδῶν ἐνεχθεῖς τῷ φοροῦντι, ut Eust. exp. quemadmodum et Hes. ποδηνεκέα dicit esse βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι αἰνέχενος δίκνευσθαι. Il. O. (646.) Τὴν (ἀσπίδα) αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων: quibus verbis indicat, clypeum tantæ fuisse altitudinis ut totum corpus a vertice ad imos usque pedes tueretur contra immissas sagittas. [Herod. 1, 195. "Heyn. Hom. 6, 13. 7, 108. 271. Gesner. Orph. p. 390. Τὸ π., Heyn. Hom. 7, 107." Schæf. Mss.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, Pedom pernecitate ventos æquans,

A i. q. ἀελλόπους et πνοήπους, Il. E. (368.) Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις: AT Ποδάνεμος, Nomen proprium ap. Xen. Ἑλλ. (4, 8, 11.) p. 329. [Athen. 117.]

Ποδήρης, i. q. ποδηγεῖς, Ad ipsos usque pedes promissus, Ad ipsos pedes pertingens, s. dependens, Xen. K. Il. 6, (2, 5.) Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι: quas Hom. ποδηνεκέας vocat. Plut. (6, 191.) Ποδήρης πύγων καθεῖται, Barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτῶν rursum ap. Xen. quemadmodum et Paus. Attic. (24, 7.) Ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athen. 12. Χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι: aliquanto post, Χιτωνίσκον ἐνδεδικώς ποδήρη. Hieron. in Comm. in Ezech. c. 9. Ποδήρη autem, quod LXX, transtulerunt, una ex octo vestium est pontificis, quæ Latine dicitur Talaris: et ex eo, quod ad pedes usque descendat, hoc sortita vocabulum est. Affertur et ex Apul. Poderem tunica sumens. || At ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. e. κώπαις, Eust. et Hes. Ubi etiam ΝΟΤΑ Πούς ab eis pro Remo accipi, ut nonnullos ap. Plautum per navales pedes intelligere Remos testatur Cam. [Blomf. ad Æsch. Ag. 871. 1584. "Jacobs. Anth. 7, 59. Cattier. Gazoph. 47. Toup. Opusc. 2, 185." Schæf. Mss. * Ποδηροφόρεω, i. e. ποδήρη χιτῶνα φέρω, Schneidero susp. "Ad Hesych. 2, 986, 24." Dahler. Mss. "Clem. Alex. 250=214." Wakef. Mss.]

Ποδορῶρη, Epith. Atalantes, quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὀρμῶσα: comp. e ποὺς et ὀρούω: ut in Lex. meo vet. traditur. Apud Callim. autem Hymno in Dian. 215. legitur, ποδορῶρην Ἀταλάντην, ubi et Schol. exp. τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὀρμῶσαν: a NOM. Ποδορῶρη. Sed fortasse scr. ποδορῶρην.

[* Ποδότηριον s. * Ποδότηριον, τὸ, i. q. ποδήρης ἐσθῆς, Schneidero susp.]

Ποδοχέω, Clavum teneo, Ad gubernaculum navis sedeo: unde ποδοχῶν ap. J. Poll. 1. i. e. ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ ἐπὶ ταῖς οἰάζειν ἐστηκώς, qui et ἡνιοχος τῆς νεώς, et ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς: frequentius κυβερνήτης. Affert vero hoc ποδοχῶν ex Antiphonte, sed addens, se malle DICERE Ποδηγῶν: cui ποδηγῶν respondet magis ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς, Qui navem ducit, navis veluti pedes dirigit. Illud autem ποδοχῶν est ab ea signif. NOMINIS Πούς, qua ponitur pro Clavo s. Temone et gubernaculo navis, τὸ πηδάλιον, ὁ οἰαξ. [Anecd. Bekkeri 297.]

Ποδώκης, Pedibus celer, Virg. πόδας ὠκύς, Il. B. (764.) Τὰς Εὐμηλὸς ἔλαυνε ποδώκεας, K. (316.) Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης. Utitur et Plut. Fabio, Τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων, ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεες. Item Thuc. supra in Πούς, Col. 503. SUPERL. Ποδωκέεστας, Pedibus celerissimus, Pernicissimus: ex Apoll. Rh. (1, 180.) Sed annotant ibid. SCRIBI ET Ποδωκέεστας in quibusdam exempl. [Ποδώκης, Æsch. S. c. Th. 629. Ch. 574. "Heyn. Hom. 4, 394. Lobeck. Aj. p. 372. Fischer. ad Palæph. 50. 52. Ποδωκέεστας, Brunck. Apoll. Rh. 13. 210." Schæf. Mss.] Apud Suid. habetur ETIAM Ποδώκεια, ἡ ταχέια, quod est a Ποδάκυσ aut Πόδωκυσ, ut ἀδριμύς, ἀτραχύς. [Lobeck. Phryn. 534. 537. Ποδωκίαστας, Ποδωκέεστας, ibid. "Thom. M. 379. Heyn. Hom. 6, 67. Fischer. ad Palæph. p. 50. 52." Schæf. Mss.] || Alias Ποδώκεια, sive Ποδωκείη Ionice, substantivum est, et signif. Pedom pernecitas, agilitas, mobilitas. Il. B. (792.) Ὅς Τρώων σκοπὸς ἴδε ποδωκείησι πεποιθὺς. Et ap. Hes. Ποδωκείη, τῇ τῶν ποδῶν ταχυτήτι. ["Simonid. 67. ad Anacr. p. 8. Fisch." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST Ποδωκία. Bud. e Xen. (K. 5, 27.) Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυπωπεῖν συμβάλλεται. [Æsch. Eum. 37. "Anacr. p. 7. Fischer." Schæf. Mss.]

Ποδώνυχον, τὸ, Vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, VV. LL. [J. Poll. 10, 191.] Apud Hes. vero hæc LEGUNTUR, Ποδώνυμος, ἐσθῆς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου.

[* Ποσσίκλυτος, Ob pedes clarus, Steph. B. v. Κάσπερος. * Ποσσίκροτος, Qui pedibus pulsat s. puleatur, Orph. H. 30, 2. Herod. 1, 66. "Ind. Thuc. v. Ἀπέκροτος, ad Diod. S. 1, 382." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλόπους δίφρος, inquit Cam., ab operis, ut vi-

detur, et figuræ expressione ap. Plut. Mario (5.) A Sella curulis, Δύο γὰρ εἰσι τάξεις ἀγορανόμων, ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν δέφρων τῶν ἀγκυλοπόδων, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι χορηγίζουσι, ἔχουσα πούνομα τῆς ἀρχῆς· τὴν δὲ ὑποδεεστέραν δημοτικὴν καλοῦσι. Loquitur autem de ea ædilitate, quæ a Cic. et Livio vocatur Curulis ædilitas. ["Munck. ad Anton. Lib. 73. Verh." Schæf. Mss.] Ἀκαμαντόπους, Indefessis pedibus currens, Pind. O. (5, 6.) ἀκαμαντόπους ἀπήνη, Currus indefessi cursus, Cam. Ἀντίπους, Oppositos pedes habens, Adversa vestigia ferens. Ἀντίποδες, qui ET Ἀντίθρονες, q. d. Adversipedes, vocantur qui pedibus nostris oppositos s. adversos pedes habent. Cic. Acad. Nonne etiam dicitis esse e regione nobis e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos ἀντίποδας vocatis? Plin. 2, 45. Ingens hic pugna literarum, contraque vulgi, circumfundi terræ undique homines, conversisque inter se pedibus stare, et cunctis similem esse cœli verticem, ac simili modo e quacunque parte mediam calcari: illo quærente cur non decidant contra siti. L. 6. c. 22. Antichthonas appellat. ["Thom. M. 644. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] "Ἀνύπους, Qui pedibus celeriter conficit iter; dicuntur enim ἀνύποδες, οἱ ταχύποδες, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν, Hes. "Ab Aristoph. philosophi dicuntur ἀνύποδες, quod "Interpr. Nudipedes, quasi Nihil habentes sub pedibus, ἀνυπόδητοι." [Cf. N. 103. 363. * Ἀπειρόπους, Innumeros pedes habens, Dionys. Areop. 51." Kall. Mss.]

Ἄπους, Pedes non habens, Cui pedes nulli sunt. Est autem prima, inquit Cam., hac in consideratione animalium distinctio, aliud esse ἄπουν, ut serpentum genus: aliud ὑπόπουν, ut gradientium: quæ et in primo θεραπευτικῆς nomina leguntur, Ἄπαν ζῶων ἢ ὑπόπουν ἐστίν, ἢ ἄπουν. Rursus τὰ ὑπόποδα aut sunt ἄποδα, quemadmodum homines scimus bipedes esse et aves: aut πολύποδα, ut τὰ τετράποδα, Quadrupedes animantes, et cancos, ac vermes, et quæ ἐντομα vocantur. Idem alibi, Et ἄποδες aves, vel omnino sine pedibus, vel cum brevissimis. Philo V. M. 1. ἄποδων nomine intelligit Serpentium s. τῶν ἐρπετῶν omne genus, quorum ἡγεμονικώτατον ait esse draconem. Lucian. Apem quoque ζῶων ἄπουν vocat: quemadmodum, Probo Priscianoque testibus, a Latinis quoque Apes dicuntur, quod sine pedibus nascantur: innuente id et Virg. G. 4. Trunca pedum primo, mox et stridentia pinnis. Est et Hirundinum genus ἄπουν, Aristot. H. A. 9, 30. Plin. 10, 39. Plurimum volant quæ apodes, quia careant usu pedum: ab aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. Et mox, His quies nisi in nido nulla: aut pendent, aut jacent. Et 11, 47. Qui negant voluminem ullani sine pedibus esse, confirmant et Apodas habere. Visæ jam etiam serpentes anserinis pedibus. Item statuæ ἄποδες, quarum pedes temporis longinquitas aut vis absumsit. Plut. in L. An Seni administr. Resp. Τῶν ἐρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἀχειρας καὶ ἄποδας. "Ἄποδα, Pedibus carentia, Nullis pedibus innitentia." ["Wakef. Phil. 632. 691. 856. Cattier. Gazoph. 96." Schæf. Mss.] UNDE Ἀποδία, ἡ, Defectio pedum, Cam. ex Aristot. de Part. Anim. 4. Idem alibi, Εὐποδία, Integritas pedum: ἀποδία, vel pedes nulli vel eorum usus ademptus.

Ἀργίπους, Qui vel albis vel velocibus pedibus est, i. q. Ποδάργης s. πόδαργος. Soph. (Aj. 237.) ἀργίπους κριὸς ἀνελών, i. e. λευκοπόδας s. ταχύποδας. Phœcyl. (136.) ἀργίποσιν δὲ Δελφῶνα λείπε κυσίν. ["Ruhnk. Ep. Cr. 58. Brunck. ad Anacr. p. 121. Ilgen. ad Hymn. 493. Jacobs. Anth. 8, 168. Heyn. Hom. 8, 632. * Ἀργιπόδης, ibid. * Ἀρσιπούς, 12, 227. Ruhnk. l. c. Ilgen. l. c." Schæf. Mss.] Ἀρτίπους, Qui integris pedibus est, ὁ οὐ χωλὸς ἢ πηρὸς τὸν ἕτερον πόδα, s. ὁ ἄριος τοὺς πόδας, Lucian. (1, 139.) Ὁυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φύγῃς, Plato de LL. 7. p. 277. morem improbens eorum qui dextris sinistisque partibus non æque utuntur, ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνονται. Videtur igitur ἀρτιπόδων et ἀρτιχειρῶν nomine accipere, qui utroque pede et utraque

manu æque agiler utuntur, quales sunt οἱ ἀμφιδέξιοι, Ambidextri: quippe in quibus neutrum membrum per desuetudinem debilitatum sit. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Wakef. S. Cr. 1, 25. Trach. 58. 474. ad Herod. 352. Jacobs. Anth. 11, 65. Thom. M. 644. Musgr. El. 251." Schæf. Mss.] Αὐτόπους, Qui suis ipsius pedibus iter facit. Item, Qui non indiget ποδηγού nec ὁχούντος, Suis ipsius pedibus absque duce incedens. Lucian. (1, 137.) Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεῖς τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὗ σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ; verba Mercurii ad Plutum: Cum tuis pedibus incedis, s. propriis pedibus, et ducente nemine. Cam. ["Ad Lucian. 1, 387." Schæf. Mss.] "Ἀνταπόδια, ap. J. Poll. 7. c. 22. inter ὑποδήματα, "Calceamenta, numerantur." Αὐτοποδία, ἡ, Cum quis suis ipsius pedibus iter facit, nec equo vel curru vehitur aut navi: ut Latine, Pedibus ire, proficisci, pervenire, transire s. transmittere: unde ap. Dion. (36. p. 26.) αὐτοποδίᾳ iter facere s. ingredi, quod Cic. et Liv. atque alii dicunt, Pedibus: quo sensu accipitur et adv. αὐτοποδηρῇ, ejus mentio fiet infra. [* "Αὐτοποδῖ, Const. Porphy. de Imag. Edess. p. 99." Boiss. Mss. Dio Cass. 607, 44. Αὐτοποδῖ, Αὐτοποδία, Lobeck. Phryn. 514.] "Ἀντόποδον, Hesychio τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν: s. Suis ipsius pedibus incedens aut iter faciens." [Apud Anecd. Bekkeri p. 467. est * Αὐτόπεδον, τὸ πεζῇ ὁδεύειν. Vide Schn. Lex. Suppl.]

* Βαρύπους, Anal. 2, 226. "Jacobs. Anth. 9, 185." Schæf. Mss.] Βλαισόπους, i. q. βλαισὸς, Qui distortis tibiis ac pedibus est, [Hes. Etym. M.] "Βραδύπους, Tardipes, Catullo, Tardigradus, Ciceroni, "i. e. Tardo et lento pede progrediens: ut βραδύπους βουλή in Epigr." ["Jacobs. Anth. 12, 104." Schæf. Mss.] "Affertur et βραδύπουν σπείσω ex "Eur. (Hee. 66.) pro Tardum accelerabo pedem. "Sed ibi substantivum aliquod desideratur, ut πόδα, "βάσιν, ἡλυσιν, aut aliud simile." [Imo suppletur; locus enim ita extat: σπείσω βραδύπουν ἡλυσιν ἀρθρων προτιθεῖσα.]

Γυμνόπους, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens s. iter faciens, ἀνυπόδητος. Γυμνοποδία, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδία tradunt fuisse Choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canerent, in honorem Spartanorum qui pro patria in Theræis ceciderant: ET Γυμνοπόδιον, Saltationis genus, a nuditate pedum. ITEM Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, γυμνὸς βαίνω, Suid., pro quo et ἀνυποδοτέω. Greg. p. 205. de discipulis Domini. Quidam annotant γυμνοποδεῖν esse quod Hier. l. 1 in Jovin. dicit Nudipedalia exercere. Sic ap. Tertull. Apol. c. 40. Nudipedalia denuntiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδία, ut χαμενία, cum humi cubabatur: quod in clade aliqua publica aut solemnī supplicatione fieri solebat: ejusmodi erat et mos cineribus conspergendi caput, et saccos induendi.

Δασύπους, Cuniculus, ab hirtis pedibus, Plin. 9, 57. de leporibus et cuniculis, Lepus solus, præter dasypodem, superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic et alibi inter Leporem et Dasypodem discrimen statuit. Aristot. H. A. 4. dicit ἔχειν τρίχας ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐντὸς τῶν γνάθων hoc animal solum. Ceterum et pro Lepore accipi colligunt ex hoc Prov. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, pro quo Terent. Tute lepus es et pulpamentum quæris. Dicitur autem id ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῃ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἐαυτῷ, ut Suid. tradit, exponens et ipse λαγώς. Δίπους, Bipes, Binis incedens pedibus: ut ζῶα δίποδα ap. Aristot. de Gen. Anim. 2. et de Part. Anim. 4. Et παιδίσκη δίπους ap. Athen. 13. [Herod. 4, 192.] "Ænigma 15. Δίπουν neutr., Valck. Phœn. p. xxiv." Schæf. Mss.] Διποδία, ἡ, Bipedem esse, s. Duo pedes. || Διποδία, a duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio, Cam. ex J. Poll. Itidem ap. Hes. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος· οἱ δὲ * διποδιαμός. ["Toup. Opusc. 2, 190. Brunck. Aristoph. 1, 74. (A. 1245.) * Διποδιάζω, (Salto more Laconum,) ibid.]

Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67." Schæf. Mss. Δικοδιασμός, Schol. Aristoph. l. c. Leg. * Δικοδιασμός. Cf. J. Poll. 4, 101.] "Δισποδία, Saltationis species. "Suid. ex Aristoph." ΑΤ Δισποδία, Socci lanei, qui pedibus hyeme inducuntur, J. Poll. 7, (92.) c. 22. "Α δισποδία Κριτίας καλεῖ, εἴτε πέλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος, Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις: ubi ΕΤΙΑΜ Αὐταποδία dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi forte αὐτοποδία potius scr. est: [Codd. dant αὐτὰ πόδεα.] Sed et pro διποδία leg. putarem δὲ ποδεῖα, ut Idem l. 2. c. ult. Καὶ ποδεῖα δὲ, τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πέλους, Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυντρα καλεῖ, nisi paulo post e Cratete subjungeret, καὶ διποδία τριμίτινα, Soccus trilices. Notandum vero ΕΤ Πέλυντρα scribi uno in loco, in altero LEGI Πέλυντρα. "Πέλυνται, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκτραπῆναι: pro quo infra πελλασταί. Apud "Eund. legitur Πελλύτα, et Πελλύτευμα, exposita "itidem δεσμός, Vinculum." "Πελλασται, Eod. auctore dicta fuerunt ὑποδήματα quædam, quæ περιέθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρὰ, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται.

Δεκάπους, Decem pedes habens, longus, Qui decem pedum est, Aristoph. (Ἐκκλ. 652.) σοὶ δὲ μελήσει "Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν εἰς δέπνον, Cum umbra solis fuerit δέκα ποδῶν, Decem pedum, s. ὅτε γίνεται ὄψινον, aut περὶ ἡλίον τροπῆς, Schol. Antiquitus enim, invitati ad convivium, horam observabant e ratione umbrarum, de qua vide Colum. E Plat. autem J. Poll. 3, c. 21. affert ΕΤΙΑΜ Δεκαποδός, itidem fortasse pro δεκάπους. [*Ἐνδεκάπους, Undecim pedum.] Δολιχόπους sive Δολιχήπους, Longos pedes habens, [Athen. 305. Eust. Il. γ. 1294, 16.]

"Ἐκατόμπος, Centum pedes patens, Qui habet "centum pedes, Centipes, [Soph. Œd. C. 750. *Ἐκατόμπος, Il. γ. 164. Thuc. 3, 68. sed —πέδος in var. lectt.] Ἐξάπους, Qui sex pedum est, h. e. Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes longus est. Attice vero ΔΙCΙ Ἐξπους, sicut Ἐξκλινος, tradit Etym. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Oshanu. Philem. p. xxxiv. *Ἐκπους, Inscr. Attica Chandleri p. 37.] Ἐρυθρόπους, Cui pedes rubent, Nomen avis ap. Aristoph. (Ὀρν. 303.) a rubeis pedibus: sicut Plin. dicit porphyrii crura rubere. ["Callim. 1. p. 469." Schæf. Mss. *Ἐτερόπους, Alciph. 3, 27. Philostr. 515. Lobeck. Phryn. 137. *Ἐτεροποδέω, Hippiatr. ἔτεροποδοῦντες ἵπποι, s. *ἔτεροχῆλοι, Uno pede curti." Schn. Lex.] Εὐπους, Bonis pedibus præditus; seu, ut alii, Validis solidisque pedibus: ἵππος, κύνας, Xen. [K. 3, 2. 4, 6. 10. "Valck. Adonias. p. 393. Musgr. Or. 1468. Thom. M. 505. Huschk. Anal. 96. Callim. 1, 432. Jacobs. Anth. 11, 160." Schæf. Mss.] Εὐποδία, ἡ, Xen. (Ἴππ. 1, 3.) Boni pedes, Pedum integritas, ut Cam. interpr. [cf. J. Poll. 1, 194. 9, 161. *Εὐπόδητα πέδιλα, Schol. Lyc. 858. male pro εὐπόδ.]

[*Ἡμίπους, Gl. Semipes.] "Ἡμιπόδιον, Semi-pes, Dimidius pes, Theophr. H. Pl. (7, 2, 7.) "Ὁ κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων, [Geop. 4, 12, 2.] "Πενθημιπόδιον, τὸ, Quinque semipedes, h. e. Duo "pedes cum dimidio, Mensura duorum pedum cum "semisse, [Xen. Œc. 19, 3. 5. sed leg. *Πενθημιποδιαῖος. Vide Lex. Xen., Schn. Lex. et Suppl.]

Κακόπους, Qui malos pedes habet, pravis pedibus est: ut ἵππος, Xen. Ἴππ. [1, 2. Ἀπ. 3, 3, 4.] Καλόπους, i. q. εὐπους, Pulcros pedes habens, ["ad Xen. Mem. 3, 3, 4." Schæf. Mss.] Καλόπους, inquit Cam., erit Pedibus bonis aut pulcris: sicut e contrario κακόπους, Vitiosis. Sed et καλόπους Ligneæ pedis figura, ad quam calcei consuuntur. De quo vide supra post Κἄλον. Κοινόπους, Communi socioque pede iter faciens: κοινόπον παρουσίαν, Soph. El. (1104.) Adventum consortem s. socium dixit, Cam. s. Adventum eorum qui κοινῇ, s. ὁμοῦ, ὁδοιποροῦσιν aliquo appulerunt. [Lobeck. Aj. p. 366." Schæf. Mss.] Κολοβόπους, Truncus pedum, Virg.

s. Truncatus pedes. [*"Κουφόπους, Hes. v. Ψαυκρόποδα." Boiss. Mss.] Κραταίπους, Qui validis pedibus est, Firmos solidosque pedes habens: ἵππος ap. Hom. οἱ στερρόοι καὶ ισχυροί, quos et χαλκόποδας appellat, a ferreo pedum robore. [Pind. Ὀ. 3, 114.]

[*Λαμπρόπους, Schol. Il. A. 538.] Λειόπους, Qui lævibus pedibus est, vel planis: a λείος, quod Hes. exp. ὁμαλός: ita λειόποδες a plantæ planitie dicuntur, qui Latinis Planci, teste Cam. ut in quibus concavum s. convexum pedis non est. [*Μακρόπους, Porson. Phœn. 1551.] Μεγαλόπους, Magnos habens pedes, [Schol. Aristoph. Ὀρν. 877. *Μελάμπος, Nicet. Eugen. 9, 154." Boiss. Mss. Μελάμπος, Nomen Ægyptiorum, Apollod. Bibl. "Wassenb. ad Hom. 148. *Μελαμποδία, Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss.] "Μελαμπόδιον, τὸ, dicitur Elleborum "nigrum, a Melampode, qui primus ejus usum invenit: ut fusius cognosces e. Theophr. H. Pl. 9, "11. Plin. 25, 5." ["Bergler. ad Alciph. 276." Schæf. Mss.] "Λαμπόδιον, Elleborum nigrum, VV. "LL. perperam pro μελαμπόδιον." [*"Μελανόπους, Schol. Il. A. 628. Hes." Wakef. Mss. *Μικρόπους, Philes p. 242. v. 117. "Ῥαγὶ σταφυλῆς ἐμφερῆς καὶ μ." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 60. Eust. Od. Δ. 404. p. 1502, 34. *Μονόπους, Gl. Unipes, "ad Charit. 723. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. *Μονόπους, Manetho 1, 137. *Μονοποδία, Schol. Soph. Œd. T. 151." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. N. 274. "Enchirid. Hephæst. in Aristoph. Triclin. ibid. Schol. Eur. Hec. 1088." Kall. Mss.]

[*Νεόπους, unde Νεόποδες, οἱ, Novi palmites, Geop. 5, 8, 2.] Νέπους, Pedibus carens, Cui pedes nulli sunt, i. q. ἄπους: quale est genus τῶν ἐρπετῶν καὶ νηκτῶν: ut φῶκαι νέποδες ap. Hom. Et Epigr. Ὅστέα δ' αὐ νεπόδων, Piscium; nam piscibus pedes non sunt, verum pinnæ potius et cirri, quæ brachiorum vicem gerunt. Hes. vero νέποδες exp. Νηέποδες, Qui natando gradiuntur, quemadmodum et Schol. Homeri νέποδες φῶκαι exp. non solum ἄποδες, verum etiam αἱ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιοῦμεναι. Tunc autem derivatum fuerit a νέω idem significante cum νήχομαι, No, Nato. Verum νέποδες ἀλοσύνης φῶκαι nonnulli exp., teste Eust., θαλάσσης τέκνα: eo quod νέπους dicatur κατὰ τινὰ γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος: quemadmodum Lascaris quoque in Epigr. quodam dixit, Καῖσαρι καὶ νέποσι, Cæsari et nepotibus. Sed hæc exp. parum consentanea videtur: Eustathioque potius sic dici videntur, quod sint quoddam veluti κτῆμα θαλάσσης. Verba Hom. extant Od. Δ. (404.) Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἀλοσύνης Ἀθροαὶ εὐδουσι, πολὺς ἄλδ' ἔξαναδύσαι. [Vide Kiessl. ad Theocr. 17, 25. "Warton. 2. p. 210. Ruhnk. Ep. Cr. 10. Ilgen. ad Hymn. 219. Wakef. Trach. 831. Cattier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 303. Callim. 1. p. 456. 532. Brunck. Apoll. Rh. 204. Valck. ad Röv. p. xxxix. ad Callim. 2. p. 5." Schæf. Mss.]

Ὀκτάπους, Octo pedes habens, Octipes, ut Octipes cancer Ovidio. Item Polypus piscis κοινότερον dicitur ὀκτάπους, ab octo pedibus: ut πολυγλώχινα vocatur ἡ τρίαῖνα, Eust. Itidem brevium Scholiorum Auctor πολυπόδος exp. per ὀκτάποδος veluti notius. In Scythia vero ὀκτάποδες dicebantur Qui duos boves possiderent et currum; duobus enim bobus octo pedes sunt. Lucian. (1, 859.) Οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοί, ὀκτάποδες: τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι καὶ ἀμάξης μίας. ["Jacobs. Anth. 9, 271." Schæf. Mss.] ITEM Ὀκτώπους, Cui octo pedes sunt, Octipes. Sic vocatur et Scorpius ab octo pedibus: unde Prov. ap. Cratinum, Ὀκτώπων ἀνεγείρεις, i. e. σκορπίον, Suid. Apud Hes. vero perperam SCRIPTUM Ὀκτώπας, σκορπίος, pro Ὀκτώπους. [*"Ὀμοῖδης, Draco Ms. fol. 98. sect. π. Στίχων." Bast. in Ind. Scap. Oxon. *Ὀξύπους, vide c. 6802. *Ὀξυποδέω, Citato pede feror, Chrys. Hom. 120. T. 6. p. 869, 38. Ὀξυποδήσωμεν μικρὸν αἰσχυρῶμεν." Seager. Mss.] Ὀρθόπους, Rectos pedes habens, Quem pedes recta ferunt, [Celsus, Acclivis, Soph. Ant. 985.] Ὀρθοποδέω, Pedes me recta ferunt, Recto pede s. cursu progredior, aut tendo, i. q. εὐθυπορέω, Cam. in-

terpr. Recte ingredior, ap. Paul. ad Galat. 2, (14.)

Οὐκ ἀρθοποδοῦσι πρὸς ἀληθειαν.

Παλίμπους, Pedem reflectens, Repedans, Retro pedem referens, Retrogradus: παλίντροπος et ὀπίσθρομος Homero a quo sicut Ἀρης dicitur ἄλλοπράσालλος, quod mutabilis et inconstans modo his, modo illis victoriam concedat, ita et τύχη παλίμπους, Quæ eum, quem evexerat, destituit et retro relabi sinit. Joseph. de Capt. Jud. Οὐδαμοῦ τὸ νικᾶν ἀναιμῶς περιγίγνεται· ἡ γὰρ παλίμπους τύχη περιῖσταται. Item ap. Virg. Multa dies variusque labor mutabilis ævi Rettulit in melius: multos alterna revisens Lusit et in solio rursus fortuna locavit. ["Meleager 108." Schæf. Mss.] Ηερίπους, Pedem circumdans. Item Qui apte pedem circumdat, Qui pedi bene quadrat et convenit. Hes. vero περίποδος generalius etiam exp. ἀρμόζοντας: sic aliquid alicui περί πόδα ἀρμόζειν dicitur, quod tam apte quadrat et convenit quam pedi calceus. J. Poll. 7, c. 21. Ηερίποδα δέ, ὑποδήματα ἀρμόζοντα. ΑΤ Περίποδι, Ionice pro Περίποδια, dicitur esse Orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. vero in Lex. Hippocr. περιποδῖν exp. τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδα οὔσαν καὶ κάτω. Ubi ambiguum est, substantivumne sit an adj. [*"Περίποδος, Bekk. Anecd. 354." Boiss. Mss. * Περίποδιον, Gl. Limbus.]

Πόλυπους, Multos pedes habens, Multipes: ut Πόλυποδα ῥῶα ap. Plat. Animalia multorum pedum: ut ἄποδα, Nullorum. Sic Plut. Symp. 2, 3. de ovo, Καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία, καὶ χερσαῖα, σαύρας καὶ ἀμφίβια, κροκοδείλους καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν καὶ πόλυποδα, τὸν ἀπτελέθρον. Vide Ἄπους etiam. Sic et Aristot. Polit. 3. "Ἐνα ἄνθρωπον πόλυποδα καὶ πόλυχειρα, καὶ πολλὰς ἔχοντα αἰσθήσεις. Ubi etiam nota accus. πόλυποδα, pro quo et πόλυπον. UNDE Πόλυποδια, ἡ, Pedum multitudo, Multi pedes, [Aristot.]

Item πόλυποδες dicuntur Bestiæ quædam multipedes; Cutiones nonnulli, alii Porcelliones appellant. Vide Ὀκος. Item πόλυπους, sive Πουλύπους, metri gratia, Piscis quoddam genus, quod κοινότερον vocatur ὀκτάπους, ab octo pedibus, ut dixi supra. Est autem e genere τῶν μαλακίων, i. e. Mollium: et pedes illi pinnarum vicem præstant; nam non omnia pinnatilia pinnae habent, sed quædam eorum loco πόδας οἷς νεῖ, ut mollia: at plana, cum et ἄποδα et ἄπτερα sint, ipsa latitudine natant. Plin. tamen 9, 29. scribit polypos brachiis ut pedibus ac manibus uti, et per brachia velut acetabulis dispersis haustu quodam adhærescere, tenereque supinos, ut avelli non queant. De solertia autem qua conchas et pisciculos venatur, vide ibid. et cap. seq., ubi etiam ait luctari complexu et sorbere acetabulis ac numeroso suctu detrahare, cum in naufragos urinantesque impetum cepit. Sic ap. Plaut. Ego istos novi polypos, qui ubi quid attigerint, tenent. Et πετροφυῆς πόλυπους ap. Phocyl. (44.): quod confer cum loco quodam Theophrasti in Πόλυπόδιον. Præterea colorem mutat ad similitudinem loci, et maxime in metu, ut ibid. docet Plin. et Theognis (215.) Πουλύποδος νόον [Πουλύπου ὀργὴν] ἴσχε πόλυφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ περ ὀμίλησει [Τῇ προσομιλήσει], τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sic Plut. Τοῦ πόλυποδος αἱ μεταβολαὶ, et πόλυποδος τροπαί. Itidem Xenarchus ap. Athen. (64.) τροπωτὴρ πουλύπους. Et Ion Tragicus (318.) Καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναιμοσι Στυγῶ * μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός. Et Eupolis aliquanto ante, Ἄνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους. Et paulo ante ex Alcæo, ροὺν πόλυποδος ἔχειν. Ipsum etiam brachia sua rodere opinio est, quam tamen Plin. falsam esse dicit l. c. Alcæus ap. Athen. ἔδωδ' ἐμαντὸν ὡς πόλυπους. Meminit ejusd. rei Orus Apollo in Hieroglyph. dicens eum, Ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίειν. Vide de eadem re, quæ ipse Athen. scribit, citans et Pherocratis quendam locum, (316.) ubi etiam ex Aristotele docet eum habere octo pedes, Ὡν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω, ἐλαχίστους, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, μεγίστους· τὸ δὲ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν. UNDE Πόλυπόδιον, τὸ,

A Parvus polypus. Athen. (317.) cum docuisset polypum ὠτοκεῖν et ἐπώζειν, ὅταν τέκῃ, subjungit paulo post, Καὶ μεθ' ἡμέρας πενήκοντα ἐκ τῶν ὠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὥσπερ τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος. [Item * Πόλυποδάριον, ap. Eund. 403.] || Est item Herbæ nomen, Plin. 26, 8. Polypodion nostri Filiculam vocant; similis enim est filici: radix acetabulis cavernosa, ceu polyporum cirri, in petris nascens. Sic et Diosc. 4, 188. Πλεκτάνας ὥσπερ ἐὶ πόλυπους ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις. De eodem sic Theophr. H. Pl. 9, 14. cum de scorpio locutus esset, Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνas, ὥσπερ αἱ τοῦ πόλυποδος πλεκτάναι· καὶ περιάψηται τις, φασὶν ἐμφύεσθαι ὡς πόλυπον. UNDE Πόλυποδιος οἶνος, Vinum e polypodio factum: cujus compositio habetur ap. Aetium 3, 60. et 61. Et Πόλυποδίνη, ἡ, Genus quoddam polypi, Aristot. Vide Ὀσμυλος Ὀσμύλη. Et Πόλυποδώδης, Polypis abundans, Polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, Quæ e polyporum genere sunt. [Aristot. de Part. Anim. 4, 9. * Πόλυπόδειος, J. Poll. 6, 33. 47.]

B Præterea πόλυπους Tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasque habens radices, ut polypus multos pedes, et nares obstruens: ita ut difficulter spirent et ægre loqui possint, qui eo laborant vitio: quemadmodum et polypus ea, quæ invadit, brachiis suis stringit. Cels. 6, 8. Polypus in naribus est caruncula modo alba, modo subrubra, quæ narium ossi inhæret, et modo ad labra pendens narem implet, modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descendit, adeo increscit ut post uvam conspici possit: strangulatque hominem, maxime austro et euro flante: fereque mollis est, raro dura; eaque magis spiritum impedit et nares dilatat, quæ fere καρκινώδης est. Quibus verbis polypum graphice depingit, omnes ejus differentias complectens, quas Hippocr. περὶ Παθ. quinque constituit. Horat. quoque hoc vocabulo utitur, Polypus an gravis hirsutis cubet hircus in alis. Unde Polyposus ap. Mart. Nasutum volo, nolo polyposum: ["Πόλυπους, Jacobs. Anim. 321. Anth. 8, 324. Brunck. Soph. 3, 418. Aristoph. Fr. 234. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Scrib. Larg. p. 35. (ὄνοι κατοικίδιοι et πόλυποδες, Lat. Millepedes.) Piscis, Toup. ad Longin. 372. Wessel. Probab. 203. Valck. Diatr. 218. ad Lucian. 1, 299. Dial. 88. T. H. p. 80. Plut. Mor. 1, 377. Græv. Lectt. Hes. 569. Lennep. Phal. 196. Casaub. Athen. 1. p. 24. Lex. Herod. 176. Πουλύπους, Toup. l. c. Opusc. 2, 160. Aristoph. Fr. 234. 241. 248. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. * Πούλυπος, Antip. Th. 44. Isidor. Æg. 1." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 310. 2, 260. 267. 391. 455. 3, 345. 4, 280. 304. K. 4, 223. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. Passow de Fine et Ratione condendorum Lexx. * Πόλυποξύστης, P. Ægin. 6, 25. * Πόλυπικὸς, ibid. σπαθίον. * Πόλυπιον, Aristot. H. A. 5, 18.] "Πώλυψ; i. q. "πόλυπους, Polypus, Piscis, ap. Athen. 8. Ὁ πώλυψ "συνεργεῖ μὲν ἀφροδίσις, σκληρὸς δὲ ἐστὶ καὶ δύσπεπτος. Polluci Πώλυψ est etiam σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυρομένη, "μυζῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν: "quod idem πόλυπους quoque, ut supra docui." ["Toup. ad Longin. 372." Schæf. Mss. * Πώλυπος, Æolice, Athen. 316. Koen. ad Greg. Cor. 634. "Eust. Od. 232, 19." Wakef. Mss. * Πωλύπιον, Hippocr. 1056.]

Πρόπους, Cui grandes pedes. Suidæ enim πρόποδες sunt οἱ μεγάλους πόδας ἔχοντες. || Propus vocatur etiam alter Geminorum, ut discimus e Comm. in Arat. Ph. Germanici: in quo tamen et stella quædam πρόπους. In sinistro pede, inquit, ultimæ distantiae unam, quæ vocatur Propus. Proclus, Ὁ δὲ προηγούμενος τῶν ποδῶν τῶν διδύμων ἀστήρ προσαγορεύεται πρόπους. Ubi πρόπους signif. ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, Ante pedes situs. || Alioqui πρόποδες subst. dicuntur Anteriores s. Primores pedes: ut πρόποδες ὄρους Hesychio τῶν ὄρων τὰ προῦχοντα, qualia sunt Procurrentia saxa ap. Virg. Vide locum quendam Philonis in Πούς circa finem, ubi de πούς ὄρους. Sic Strabo 9. p. 188. Οἱ τῆς Ὀθύνος πρόποδες. || Πρόποδες dicuntur etiam αἱ προκείμεναι τῆς Αἰγύπτου

νήσοι, Hes. [Polyb. 3, 17, 2. 8, 15, 4. "Jacobs. Anth. 9, 429. Πρόποδες, Radices montis, 10, 89. Samius 2. ad Anton. Lib. 142. Verh., ubi i. q. ὑπώ-
ρεια, Anacr. p. LXVII. Fisch., ad Lucian. 1, 289. ad Timæi Lex. 66. * Πρόσπους, 65." Schæf. Mss. * Πρόσποδα, τὰ, vox dubia, Niceph. Blemm. n. 97.]

Σαράπους, Qui magnis pedibus est, et eos veluti trahit, ut sit ὁ σύρων τοὺς πόδας, -Cam. Sic Diog. L. (1, 81.) p. 39. tradit Pittacum ab Alcæo vocari σα-
ράποδα καὶ σάραπον, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύ-
ρειν τὴν πόδε: [Codd. exhibent etiam * Συρόπους.] Ubi etiam ΝΟΤΑ Πλατύπους, Latos pedes habens. Galeno autem Lex. Hippocr. σάραπους est ἡ * δια-
σεσπρότας καὶ διεσπώτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. ["Græv. Lectt. Hes. 573." Schæf. Mss. * Σιδηρόπους, Nonn. D. 29. p. 792. * Σκληρόπους, Gl. Dapipes.] Στεγανόπους, Palmipes, Aristot. H. A. 2, 12. Πολυνύχχοι δὲ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες ἐπὶ δὲ πολυ-
σχιδεῖς τρόπον τινὰ πάντες τῶν μὲν γὰρ πλείω δὴ δι-
ρηγνῶνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι. Plin. 11, 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes: B
aliæ inter utrumque, divisis digitis adjecta latitudi-
ne. Hesychio στεγανόποδες ὄρνιθες sunt οἱ ἐν ὕδατι
τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες
στεγανούς, ἥτοι δέρματι ἐνεκλιμένους: ut cypnus,
anser, platea, anates. Vide in Παρακαθίμῃ locum
Aristot., item Athenæi et Plinii. Vide et Σχιζόπους.
[Alcman. ap. Strab. 7. p. 458. * Στενόπους, de ho-
minibus, Ptolem. Phys. 2, 27. p. 309. At ibid. 2,
25. p. 308. ut et Aristot. Phys. p. 92. ubi sermo est
de avibus aquatilibus, leg. est στεγανόπους. * Στεφα-
νόπους, Gl. Palmipes, videtur esse mendosum pro
στεγανόπους. * Στικτόπους, Opp. K. 1, 306. Schneid.
Anal. Cr. p. 38. * Στρεβλόπους, Gl. Scaurus. * "Σύμ-
πους, Aristoph. ap. Polluc. 6, 159." Kall. Mss. * Συμ-
ποδέω, Schleusn. Lex. V. T.] Σχιζόπους SIVE
Σχιδανόπους, Cujus pedes in digitos fissi sunt, Digi-
tatus, ut Plin. in præced. Στεγανόπους. Cam. Avium
alia est σχιζόπους, Digitata, diviso sc. pede: aha,
στεγανόπους, Palmipes, ut Plin. Utitur autem Ari-
stot. H. A. 8, 3. Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν αὐτῷ C
τῷ ὕδατι ποιοῦμενοι τὴν πλείστην διατρίβην ὅσοι δὲ
σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Posteriore autem uti-
tur Athen. (388.) ex Aristot. tradeus porphyryonem
esse σχιδανόποδα. ["Σχιδανόπους, Callim. 1: p.
458. Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Σχιζόπους,
Ælian. H. A. 5, 50.] Σχιζοποδία, ἡ, Fissi pedes, s.
Fissura pedum in digitos, Aristot. de Part. Anim. 1,
(3.)

Ταναύπους, SIVE Τανύπους, Pedibus in rectum
tendens. Ταναύποδα Hes. exp. ὀρθόποδα, τεταμένους
τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοποιάν. Idem τανύποδας Ἐριν-
νυς, a Soph. Aj. (837.), dictas scribit ταχύποδας, ἐν
τάχει τιμωρουμένας. Schol. exp. τὰς ἀκοπιάστως ἐπι-
ούσας, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας: p. 50. meæ
Ed. ["Ταναύπους, Jacobs. Anth. 7, 58. Heyn. Hom.
5, 708. 6, 314. Ilgen. ad Hymn. p. 305. 422. Τανύ-
πους, 305. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 69.
Lobeck. Aj. p. 354. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
p. 17. Voss Myth. Br. 1, 190." Schæf. Mss. * Ταν-
ρόπους, Eur. Iph. A. 275. * Τανρόπους, unde * Ταν-
τοποδία, Ejusdem pedis repetitio, Schol. Aristoph.
B. 350.] Ταχύπους, Pedibus celer, ποδώκης, Xen.
[Vide Τανύπους. "Thom. M. 644. Meleager 128.
Jacobs. Anth. 9, 6. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf.
Mss.] Τετράπους, Quadrupes: ut τετράποδα ζῶα, et
sine adjectione τετράποδα. Vide et Ἄπους. Item
τετράπους mensa, quæ proprie τράπεζα, a quatuor
pedibus: ad differentiam τῆς τετρασκελοῦς, Tripedis.
["Philippus 13. Jacobs. Anth. 10, 40. Exerc. 1, 129.
Diod. S. 1, 154. 654. 2, 467. ad Charit. 766. Valck.
Diatr. 101. De Zodiaci signis, ad Charit. 294. Acc.,
Dionys. H. 1, 141." Schæf. Mss. Polyb. 1, 29, 7. 4,
75, 7. * "Τετράποδος, Jo. Monachus Hist. Barlaami
Cod. Reg. 903. p. 32." Boiss. Mss. Τετράποδος, Τε-
τράπεδος, Lobeck. Phryn. 546. * "Τετράποδον, i. q.
τετράπους, Lev. 18, 23. Compl. Adde Etym. Gud.
205, 12. Philox. Gloss. τετράποδον, Quadrupes." Schleusn. Lex. V. T. "Reiff. ad Artem. p. 252.
* Τετραπόδιον, Jacobs. Anth. 6, 250. Bentr. ad Cal-

lim. 318." Schæf. Mss.] Τετραποδῆδον, Aristoph. (Eir. 896.) In morem quadrupedum, Ritu et more quadrupedum: ut Plut. Βαίνειν νόμῳ τετράποδος καὶ παιδός. ["Brunck. Aristoph. 1, 22. 3, 144. ad Lu-
cian. 1, 307." Schæf. Mss.] Τετραποδίζω, Incedo ut quadrupes, Quaternis pedibus gradior, Aristot. H. A. 2. de homine, Τὸ πρῶτον παιδίον ἂν ἔρπει τετρα-
ποδίζων, In modum quadrupedum, Quadrupedans, Bud. [Gl. Quadrupedo.] Τετραποδιστής, Quadru-
pedum more gradiens aut viveas: τετραποδιστά, Ærumnosi et laboriosi instar quadrupedum, VV. LL. [Etym. M.] Τετραποδιστή, Ritu s. More quadru-
pedantum, [Plut. 6, 897. "Schol. Nicandri 'A. 541." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 307. Toup. Opusc. 1, 471. Num recte habet hæc forma? An leg. Τετραποδητή;" Schæf. Mss. * Τριακοντάπους Dionys. H. 1, 596.] Τρίπους, Tripes, Tripus. Erant autem τριπόδων duo genera: ἐμπυρβήτης, qui et λοετραχός, in quo aqua calefiebat: et ἄπυρος, in quo vinum diluebatur, quem Eust. ἀναθηρναῖον quoque vocatum scribit, qui ad ornatum ædium templorum-
que servatus ignem non experiebatur. Vide plura ap. Athen. (37.) Vide et Κρατήρ, supra, ubi habes et Prov. Ἐκ τρίποδος λέγειν. Od. (O. 84.) δῶπει δὲ τι ἐν γε φέρεσθαι, Ἥε τινα τρεπόδων εὐχάκων ἡε λεβή-
των. Unde Horat. Donarem tripodas, præmia fortium Graiorum. Item Δελφικὸς τρίπους, cui vates insidens responsa consulentibus reddebat: de quo plura ap. Schol. Aristoph. et J. Poll. Greg. Naz. Τρίποδος Δελ-
φικὸν σοφίσματα. Aristoph. Ἰππ. (1016.) λαγίων ὁδόν, ἦν σοι Ἀπόλλων ἔαχεν ἐξ αὐτοῦτο διὰ τριπόδων ἐρωτι-
μων. Item τρίποδες dicebantur ἐφ' ἃν ἐκείντο αἱ τρά-
πεζαι. Vide Μαγίς, Τράπεζα. Item ipsa mensa τρίπους, ut Tripes mensa Horatio. Aristoph. Καὶ πό-
θεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; ["Jacobs. Anth. 6, 170. 7, 201. Aristoph. Fr. 271. 278. ad Phalar. 317. ad Diod. S. 2, 102. Casaub. ad Athen. 100. Toup. Ind. ad Longin., ad Herod. 71. Heyn. Hom. 7, 483. Mensa tripes, Kuster Aristoph. 213. Adj., Plato Theæt. 300. Nom. propr., it. Τριποδίσκος, Char-
don Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 104. De tripodum consecratione, Casaub. ad Suet. 233." Schæf. Mss. * "Τριποδοειδής, Gramm. ap. Cang. Gloss. in Ἐπὶ ἀστέρες." Boiss. Mss. Eust. 1312, 28. * Τριποδοφόρος, unde * Τριποδοφορέω, Schol. Pind. Π. 11, 5. "Valck. Anim. ad Ammon. 98. * Τριποδοφορικός, ibid." Schæf. Mss. * Τριποδοφορέω, Strabo 9. p. 617. Lobeck. Pliny. 685. * Τριποδοφορικός, Phot. Bibl. 525. * "Τραπο-
λάλος, Christod. Ecclir. 72. Jacobs. ad v. 319. * Πολυτρίπους, Anth. 7, 236." Schæf. Mss.] UNDE Τριπόδιον, τὸ, ["Diosc. Notha 470." Boiss. Mss.] ET Τριποδίσκος SIVE Τριποδίσκιον. Parvus tripes. Τριπόδιον pro Parvo tripode, cui imponitur mensa, J. Poll. e Xen. K. Ἄ. Τριποδίσκιον, Suid. ex Antiph. Ἀνθράκιον βραχὺ, τριποδίσκιον. At Τριποδίσκος dici-
tur etiam Vicus in agro Megarico: qui ET Τριποδί-
σκη: UNDE Τριποδίσκιος, Qui inde oriundus est. Steph. B. ["Τριποδίσκος, Huschk. Anal. 194. Brunck. Aristoph. 1, 68. * Τριποδήσιος, ad Callim. 1. p. 163. (H. in Del. 90.)" Schæf. Mss. * Τριποδήτης, Nonn. D. 9, 256. ἔδρα. * Τριποδίζω, Gl. Tripedo. * Τυφλόπους, Eur. Phœn. 1562.]

Υπόπους, Pedes habens, Pedibus subnixus. Vide Ἄπους. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 197." Schæf. Mss. * "Υπόποδος, Aristot. H. A." Schn. Lex.] AT Υποπόδιον, τὸ, Scabellum, quod sc. pedi-
bus subjicitur, Homero θρήνυς. Usi sunt LXX. In-
terpr. cum alibi, tum Ps. (109, 2.) Υποπόδιον τῶν ποδῶν συν. Utitur et Athen. itemque Eust. et Schol. Aristoph. in Θρήνυς et Θράνος. ["Ad Lucian. 2, 36. T. H. ad Plutum p. 61. ad Diod. S. 2, 210." Schæf. Mss.] Sicubi vero LEGATUR Υποπόδιος, significabitur Padi suppositus. [* Υψηλόπους, Antyllus Oribasii p. 235. Matth.]

[* Χιλιόπους, Gl. Millepeda.]

Ἰκύπους, Pedibus celer, Virg. πόδας ὠκύς, et ὠκύ-
πους, Homero. Hesiod. (Hæm. 52.) Ἰπποῖς ὠκυπόδεσσιν, ["Thom. M. 644." Schæf. Mss. * Ἰκυποδέω, Cæsar. Dial. 1. Interr. 99.]

Ἀρτίπους, i. q. ἀρτίπους, per systolen, Od. Θ. (310.)

καλὸς τε καὶ ἄριστος. SIC 'Αέλλοπος pro 'Αελλόπους: A
ET "Πρόπος pro πρόπους. Unde πρόπον in Epigr.
"Pedem s. Imam partem montis." Σάραπος pro Σα-
ράπους, quod vide. ET Τέτραπος pro τετράπους:
["Ænigma 15. Τέτραπον, Eur. Phœn. p. xxiv. Valck."
Schæf. Mss.] ITEM Τρίπος pro Τρίπους, ap. Hes. et
Suid. Sic Hesiod. ('A. 312.) προῦκειτο μέγας τρίπος.
["Musgr. El. 251. Ænigma 15. Eur. Phœn. l. c.
Toup. Opusc. 1, 496. Jacobs. Exerc. 2, 167. Char-
don Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. *Ὀκυ-
πος, Hymn. in Apoll." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκαμαντοπόδης, Synes. H. 9, 52." Kall. Mss.]
Γυμνοπόδης, i. q. γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, Suid. SIC
βλαιοπόδης, i. q. βλαισόπους, ut βάτραχος, Suid.
Διπόδης, Qui duorum pedum est, Bipedalis, Bipeda-
nus, Bipedaneus, Xen. Cc. [19, 3. 4. Vide omnino
Schn. Lex. Suppl.] SIC 'Εξαπόδης, Qui sex pedum
est, pro quo ET 'Εξάποδος, ὁ, ἡ, vide Στάδιον. ITEM
'Οκταπόδης, Octo pedes habens, Octipes, i. q. ὀκτά-
πους s. ὀκτώπους: ut ὀκταπόδης καρκίνος, Nicand. Θ.
605. nam ὀκτὼ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. Sic Ovid. B
Octipedis brachia cancri. 'Οκταπόδης, Octo pedes
longus: ἄξων, Hesiod. "Εργ. (2.) 43. Virg. Temo
protentus in octo pedes. SIC 'Επταπόδης PRO 'Επτά-
πους, Septempedalis, Plaut.; Hesiod. "Εργ. (2.) 42.
'Αξονά θ' ἐπταπόδην. Ambo ap. Hesych. [* "Ὀρθο-
πόδης, Nonn. D. 28, 72." Wakef. Mss. * "Πλατυ-
πόδης, Const. Manass. Chron. p. 211." Boiss. Mss.
* Πολυπόδης, Poët. Πουλοπόδης, Bianor 2. Antiphil.
23. "Manetho 6, 748." Kall. Mss. * Στραβοπόδης,
Herodian. Epimer. Mss. * Τετραπόδης, Etym. M. Ar-
rian. Anab. 6, 29, 6. Manetho 4, 26.] Τριπόδης,
Tripedalis s. Tripedaneus, Hesiod. "Εργ. (2, 41.) "Ὀλ-
μον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν, Xen.
Cc. (19, 3.) Βαθύτερον τριπόδου: ut Altitudo tripe-
danea ap. Colum. [* "Υψιπόδης, Nonn. D. 20, 81.]
ITEM 'Οκνυπόδης pro ὀκνύπους, Epigr. ["adesp. 417."
Schæf. Mss.]

"Ἐκατόμπεδον, τὸ, Templum Athenis, centum
"pedes patens ab omni parte. Plut. Pericle (13.)
"Ἐκατόμπεδον παρθενῶνα vocat, VV. LL. Hesychius C
"Ἐκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν."
* "Ἐκατόμπεδος, Centum pedes longus aut latus,
H. Ψ. 164. ubi vide Heynii Obs., Pind. 'I. 6, 32."
Schw. Mss. Polyb. 6, 29, 7. 'Εκατόμ. οἶκημα, Pedes
centum quaquaversum patens, Athen. 529. "Valck.
Diatr. 303. 'Εκατόμπεδον, Musgr. Ion. 1138. Cattier.
Gazoph. 100." Schæf. Mss. De hac forma adjj. in
pedes exeuntium vide Schn. Lex. Suppl. Fortasse re-
ferenda est ad vetus vocab. Æolicum πῆς pro πούς,
unde Pes, et Πέδη. * 'Εκατοντάπεδος, Julian. Ep. 24.
p. 395. * "Ἐξάπεδος, i. q. ἐξάπους, Sex pedes lon-
gus vel latus, Herod. 2, 149. 'Εξαπέδον μὲν τῆς ὀρ-
γυῆς μετρεσμένης, ubi vitiose olim ἐξαπόδον edebatur,
pro quo ἐξάποδος conjectare potueras, nisi probati
plures libri ἐξαπέδον dedissent." Schw. Mss. * "Ὀ-
κτάπεδος, Dorice pro *ὀκτώποδος s. ὀκτώπους, Tab.
Heracl." Schn. Lex. Suppl. "Koen. ad Greg. Cor.
125." Schæf. Mss. * Τρίπεδος, Tripedalis, Polyb. 6,
22, 2. Cf. Τετράπεδος.]

Ἐμπόδιος, Qui impedimento et obstaculo est, Plato D
de LL. Ἐμπόδιος γίνεται, Aristot. Pol. 5. Ἐμπόδιοι
πρὸς τὴν ἀρχὴν, de Mundo, "Ὅπερ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμπό-
διον οὔτε ἐκείνη πρὸς τὸ δρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι,
Nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum.
[Plut. Rom. 21.] Et Herod. (2, 158.) Ἐμπόδιον γινο-
μένου τοιοῦδε. Sed sunt qui substantive ibi Ἐμπό-
διον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum,
["Thom. M. 304. ad Charit. 266. 274." Schæf. Mss.
"Suid. v. Ἀντιπερίσπασμα, Athan. 1. p. 2. Clem.
Alex. 94. Ἐμπόδια, M. Anton. 5, 20." Kall. Mss.
* Ἐμπόδια, Orell. Epicuri Frr. * Ἐπιπόδιος, Pedem
irretiens, Epith. pedicæ, Soph. CEd. T. 1350. Vide
Schn. Lex. * Παραπόδιος, ποῖτις Παρπόδιος, Præ-
sens, Imminens, Pind. N. 9, 90.]

"Ἐκαστοπόδιον, J. Poll. 1. c. 9. tit. de Partibus
"Navis, inquit vocari τὴν δευτέραν τρόπιν, Secundam
"carinam." Μονοπόδιον, Mensa quæ uno tantum
pede sustinetur, Plin.

[* Προποδίας, Eriphan. Hæc. 42. p. 326.]

'Εκποδῶν pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se sum-
movendo e pedibus, Aristoph. B. (853.) "Ἀπαγε σεαν-
τὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς: (Eip. 1264.) χωρῶμεν ἐκπο-
δῶν, Abscedamus et procul nos e pedibus summove-
amus. Sic Eur. (Hec. 52.) ἐκποδῶν χωρήσομαι 'Εκάβῃ.
Sic Greg. Naz. 'Εκποδῶν οἴχεται, Plut. Solone, ἀπελ-
θεῖν, Longe secedere et se summovere, ut et ἐκποδῶν
ἀπαλλάσσεσθαι. Itidem, ἐκποδῶν ἵστασθαι, et ἐκποδῶν
γίνεσθαι, vel εἶναι. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) 'Εκποδῶν γε-
γένηται ἡμῖν τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι, A nobis
summovimus, Plut. 'Εκποδῶν εἶναι νέοις, Ab juvenum
conspectu abesse, vel summotum esse aut se sub-
duxisse. Item ἐκποδῶν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, Summo-
vere, ne impedimento sit, Amoliri. E Xen. K. Π. 3,
(1, 2.) Βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδῶν ποιεῖσθαι, Res suas
amovere. E Plut. Numa, 'Εκποδῶν ποιησάμενος τὴν
πλευροξίαν, Cum habendi cupiditatem a se summo-
visset. Rursum e Xen. Cc. 'Εκποδῶν ποιεῖσθαι pro
Exportare, Auferre: ut in Eodem (8, 20.) Ἐμποδῶν
κειμένον ἐκάστον, Amota et loco suo reposita re qua-
libet. Item cum gen. K. Π. 5, (4, 16.) Τούτων ἐκπο-
δῶν ἤμεν, Ab his longe aberamus. At in hoc versu,
'Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδῶν φίλοι, gen. jungere
necesse non est. Aristoph. sine verbo posuit, dicens,
ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν, sub. χωρεῖται, vel quid simile.
Notandum vero, ἐκποδῶν commodissime reddi etiam
posse, E medio: ut Cic. Recede de medio: per
alium transigam. Et Suet. Ut etiam discedere e me-
dio et commutare latebras cogeretur. Verum pro E
medio accipitur et ea signif. qua ponitur pro E vita:
ut Cic. E medio tollere; et Terent. E medio excedere.
Isocr. Evag. (11.) Ἐκεῖνον ἐκποδῶν ποιήσεις, Plut.
Galba, 'Εκποδῶν ἵστασθαι τὸν ιδιώτην, E medio tolli;
Lycurgo, 'Εκποδῶν ἔσται, E medio tolletur. Alicubi
reperitur ET Ἐκ ποδῶν. [Jambl. V. P. 400. 402. K.
"Wakef. Del. 1, 208. Herc. F. 935. 1036. 1192.
Phil. 1260. Eum. 456. Abresch. Æsch. 2, 68. Ernesti
Opusc. Phil. 173. 176. Dionys. H. 1, 348. Thom.
M. 288. Eur. Suppl. 1113. Phœn. 985. Beck. ad
Hec. 52. Jacobs. Exerc. 1, 46. Musgr. Bacch. 1146.
De constr., Porson. Phœn. 40. Cum gen. et dat.,
Brunck. ad Bacch. 1137. Ἐκ ποδῶν, Diod. S. 2, 276.
397. * Ἐκποδός, Dionys. H. 1, 460. 531." Schæf. Mss.]

'Εμποδῶν, Ante pedes, In via, i. q. ἐν ποσὶ, Aristot.
Eth. 5, (5.) Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδῶν ποιοῦνται, In via,
media urbe, et loco patenti. Item Impedimento,
Thuc. (1, 53.) Ἐμποδῶν ἵστασθε ἡμῖν, Nobis estis im-
pedimento, Plut. Rom. Τούτοις ἐμποδῶν γίνομαι,
Themist. Ἐμποδῶν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως,
Camillo, Οὐδὲν ἐμποδῶν τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρου
παντὶ τάχει, Amoto omni impedimento. At Dem.
(548.) Ἐμποδῶν ἐποιησάμην θεοὺς τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ.
Item ὁ ἐμποδῶν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσὶ, Obvius, Herod.
Τὸ ἐμποδῶν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, Omnes gentes,
ut in quamque incidebat, subigens. Vel etiam, Quæ
impedimento ipsi essent: ut τὸ μὴ ἐμποδῶν dicitur τὸ
μὴ ἐναντιον. Item τὰ ἐμποδῶν, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt
ante pedes, i. e. Præsentia. Plut. Rom. Τοὺς ἐμποδῶν
ἄθλους, Certamina præsentia. ["Thom. M. 288. 304.
Markl. Suppl. 1193. Ernesti Opusc. Phil. 176. Duker.
Præf. Thuc. 13. ad Diod. S. 2, 236. ad Xen. Eph. 242.
Fac. ad Paus. 1, 346. Kuhn. 81. Beck. ad Eurip.
p. 206. Τὰ ἐμποδῶν, Brunck. CEd. T. 445. Ἐμποδῶν
εἶναι τινὲς τινος, Plut. Anton. 33." Schæf. Mss. Lo-
beck. Phryn. 414. * "Παρεμποδῶν, Alex. Trall. 2.
p. 157., 7. p. 371., 11. p. 619. Sic etiam leg. 1, 26.
ubi vulgo, Μετὰ γὰρ τοῦ μηδὲν ὠφελεῖν τὰ προσφερό-
μενα καὶ * παρεμποδεῖν, τῇ φύσει πολλάκις ἐγγίνονται:
interponendum est comma post προσφερόμενα, et
corrigendum, καὶ παρεμποδῶν τ. φ. π. γίνονται." Schn.
Lex. Suppl.] Ἐμποδοστάτης, Qui obstat et impedi-
mento est, ὁ ἐμποδίζων, Suid. [* Ἐμποδοστατέω,
Epicurus Diogenis L. 95. LXX. Judic. 11, 35. "E-
picurus p. 32. Schn., Matth. Anecd. 1. p. 6." Schæf.
Mss. "Ad Hesych. 1, 1190, 18." Dahler. Mss. "Ἐμ-
ποδοστάτης, Just. M. Apol. 1, 76. Ἐμποδοστατέω,
Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14, 25. Sic Ms.
Coll. D. Joann. Oxon." Routh. Mss.]

Προποδῶν, Ante pedes, ἐμπροσθεν, Hes. Frequen-
tius πρὸ ποδῶν. ["Jacobs. Anth. 7, 60." Schæf. Mss.]

'Ακροποδιτῖ, Summis pedibus insistendo, Leviter pedibus insistendo, Lucian. (1, 441.) "Ὡς περ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἂ. μόλις βαδίζουσι: (324.) 'Α. κατιούσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρὰς οὐσης: (186.) Καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτῖ μόλις ἐστάναι. Quibus in ll. quidam exp. Suspenso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, En pas de larron. Suid. ἀκροποδιτῖ exp. ἄκροις ποσὶ, Summis pedibus; alii, Summis s. Extremis pedum digitis: quod Luciani locis non convenit. Sed notandum, alicubi SCRIBI 'Ακροποδητῖ, SICUT Αὐτοποδητῖ ap. Hes. Suis ipsius pedibus, non utendo equo, nec curru, nec navi: quod et αὐτοποδιῶ. Sic et ap. Lucian. (2, 322.) Αὐτοποδητῖ βαδίζειν, cui ibid. opp. ἐπ' ἀστράβης ὀχεῖσθαι. ITIDEM Τετραποδητῖ ap. Suid. Quatuor pedibus, s. ποσὶ καὶ χερσὶ, ut ipse exp. Atque ita fuerit quod Gallice dicimus A quatre pattes. [Polyb. 5, 60, 7.]

Ποδότης, ου, ὁ, Pedatus, Pedibus præditus, VV. LL. [Schneid. autem affert *Ποδότης, ητος, ἡ, ex Aristot. Cf. Περέρτης.] ΑΤ Ποδωτὸς, Pedibus intentus; intellige autem Pedes navis: unde ποδωτὰ λῖνα Lycophr. (1015.) vocavit τὰ ἱστία, Vela: a VERBO Ποδῶ, Pedibus intendo. ["Ποδωτὸς, Wakef. S. Cr. 5, 101. ad Lucian. 1, 493." Schæf. Mss.] Verum DICEBANTUR Πόδες, a NOM. Πούς, Pes, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πῶραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον: inde nomen sortita, quod essent κάτω. Aliis autem Gramm. πόδες sunt σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, vel οἱ *μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, aut οἷς συνέχεται ἀπὸ πῶρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός: aut τὰ ἐκατέρωθεν προσδεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία. Hæc Eust. Latini quoque Pedes vocant, ut supra docui. [Ab isto autem verbo Ποδῶ proflexit *Πόδωμα, Gl. Pulpitum. Vertitur Gressus in Mathem. Vett. 42.] "Ἐμποδοῦσθαι, ap. Hes. legitur, expositum βεβαιούσθαι, ἀσφαλιζεσθαι: sed uto scr. potius ἔμπεδοῦσθαι: nisi forte ἔμποδον quoque reperiatur eadem "usurpatum signif. qua ἔμπεδον." ["Ἐμποδοῦν legitur in Apollonii Exc. p. m. 40." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ποδιαῖος, Pedalis, Pedaneus: διάστημα, Intervalum spatio pedali, Cam. Et τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον, Triangulus pedaneus, ap. Theophr. C. Pl. 6, 2. Apud Aristot. vero in Mechan. Quæst. 5. Διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πῶραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐπιάσι; Bud. putat respici ad illud πούς, quo signif. Pes navis, i. e. Rudens, quo velum intenditur. ["Schneid. Scr. R. R. 3, 2. p. 25. Plato Theæt. 300." Schæf. Mss.] Διποδιαῖος, Bipedalis, Bipedanus s. Bipedaneus, i. q. διπόδης, Xen. [Cec. 19, 4. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ποδίον, ET Ποδάριον, τὸ, Pediculus s. Pediolus: ut Afran. Nudo pediolo. Aristot. Ἀστακοὶ τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, Parvos pedes. At Plin. Cancris pedes octoni. Idem Plin. diminutivo utitur, de mollibus, His caput inter pedes et ventrem, pediculi octoni omnibus. Quibuscum confer locum quendam Aristot. in Πολύπους. Athen. 3. Ποδάρια, ῥύγχη, ὠτάρια: quos Celsus Petiolos passim appellat. Citat idem ποδάριον Pollux e Plat. Comico. Latini autem Podium dicebant Menianum, s. Locum extra domus parietem propendentem, mutulis marmoreis suffutum, e quo spectare solebant: ut tum ap. Juv. et Plin., tum Suet. Podio adaperto spectare. [Πόδιον, Barker. ad Etym. M. 1095. "Brunck. Aristoph. 3, 30. Casaub. ad Athen. 133. Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss. Athen. 105. *Ποδίσκος, Parvus pes, Anacreon Od. 44. v. 711." Kall. Mss.]

Ποδεῖον, τὸ, Soccus qui pedi inducitur, i. q. πῖλος s. πῖλημα. Vide Διπόδια. Scribitur et proparoxyt. πόδειον: ut ap. Athen. (64.) de bulbi quodam genere ἐρωφόρῳ, e Theophr. Ὑφαίνεσθαι δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδεια καὶ ἄλλα ἱμάτια: itidemque ap. Hes. proparoxytonως, sed sine diphthongo, LEGITUR, Πόδια, ἐνειλήματα ποδῶν, ἡγουν φασκίας. Ubi puto per diphthongum esse scr., quia non ordine literario ponitur, verum ante πόδες: licet ap. ipsum etiam The-

A ophr. sine diphthongo scriptum sit πόδια, H. Pl. 7, 13. Unde desumsit Plin. quod 19, 2. scribit, E qua mapalia vestesque quædam conficiuntur. Verum cum mapalia eadem sint quæ Magalia, teste tum Servio, tum eod. Plin. 16, 37. quæ e lino potius conficiuntur, nonnulli ibi reponunt Impilia, quod ap. Ulpian. legitur in l. 25. par. 1. D. de aur. arg. Fasciæ crurales pedalesque, et impilia, vestis loco sunt. Ac Impilia pro Soccis dici existimant, quod sine pilis e lana coacta fierent: quæ ET Πῖλοι dicuntur, ET Διπόδια, quod utrique pedi essent idonea. At Sculponeæ lignæ sunt, a sculpendo nomen sortitæ. Notandum porro J. Poll. dubitare an διπόδια sint πῖλοι, an vero περιελήματα ποδῶν, quas Ulp. Fascias pedales appellat. Hes. quidem certe πόδια exp. Fascias, et ἐνειλήματα ποδῶν. [* "Καμηλοπόδιον, Marrubium, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss.]

Ποδεῶν, ὦνος, ὁ, Pes, ea signif. qua dicitur de Pede navis, Lucian. (2, 138.) Ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες. Sic ET Πούς ab Eod. usurpatur, (1, 493.) Τὴν ὀθόνην στείλαι ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός. Et Plut. (6, 360.) Καθάπερ πόδα νεῶς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρεταῖς τὴν φιλίαν: respiciens ad hæc verba Eur. Or. (705.) Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, ἔβαλεν ἔσση δ' αὐτῆς, ἥν χαλᾷ πόδα: quo et Cic. respexisse putatur, cum nimias amicitias fugiendas scribens, ait, Commodissimum esse quam laxissimas habenas habere amicitiae, quas vel adducas, cum velis, vel remittas, Bayf. Podiam appellat Serv.; nam exponens Virgilii illud Æn. 5. Una omnes fecere pedem, Podiam, inquit, i. e. Funem quo tenditur velum. || Petiolus dicitur in utre pendulus qua liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est, Herod. 2, (121, 4.) Ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύνειν ἀπαμμένους, Duos aut tres utrium petiolos pendulos resolvisse. Pro quo Eur. Med. (679.) dicit ἀσκού τὸν προῦχοντα πόδα: quod et ap. Plut. Theseo legitur, fere initio, ubi per ἀσκού προῦχοντα πόδα tecte innuitur Penis, propendens e ventre imo, ut ποδεῶν ex utre. Quod vero idem Herod. 8, (31.) dicit, Τῆς γὰρ Δωρίδος χώρας ποδεῶν στενὸς τῷ τῇ κατατείνει ὡς τρήκοντα σταδίων μάλιστα κη εἶρος, nonnulli ποδεῶν accipi dicentes translate pro Figurâ ἢ angustum desinente, sic interpr. Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor. Aristoph. Schol. Σφ. (670.) Ἀργέλοφοι, τῆς μελωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Ubi itidem pro Petiolis. Item ποδεῶνες ap. Theocr. (22, 52.) Calceamenti rustici genus, Perones. Sic Epigr. Καὶ τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἄνθετο Διοῦ, ap. Suid. ["Jacobs. Anth. 9, 39. 11, 391. Musgr. Med. 679. Harles. Ind. Theocr. Wessel. ad Herod. 160. 633. *Ποδάων, Apollod. (3, 15, 6.) 278. Heyn. 876." Schæf. Mss. "Tzetz. ad Lyc. 494. Elmsl. ad Eur. Med. 662. p. 182. Ed. Oxon." Kall. Mss.]

[* Ποδίτης, Pedes, Viator, Aqu. 2 Sam. 12, 4.] Ποδίω, Metior pede, μετρώ, Hes. in Ἀναποδίω. || Pedes ligo, Pedicis obligo, Bud., Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάρναις, Pedibus alligatos, Cam. Opponit mox ei, λυταὶ ἵπποι. || Podo, Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἐμπονσαν dictam ait παρὰ τὸ ἐνὶ ποδί ζειν: quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait μονόποδα: διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρησθαι. ["Brunck. Soph. 3, 390. Aristoph. 3, 130. Tricha p. 14. Toup. Opusc. 1, 339." Schæf. Mss.] Ποδισμὸς, Dimensio pedibus facta. Itidem Podismus ap. Veget. 3. legitur pro Ratio mensurandi pedibus. Polit. Pedaturam vocat. Est et Saltationis cujusdam genus ap. J. Poll. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 338. Suidas ante Hephæst., Misc. Obs. Nov. viii. p. 939." Schæf. Mss. *Ποδιστῆρ, i. q. ποδῆρης, Æsch. Ch. 1000. πέπλος.] ΑΤ Ποδιστῆρες ab Josepho A. J. (8, 3.) et 3 Reg. 7. in supellectile templi Solomonis numerantur, ubi alii exp. Lebetes, alii Cacabi: [Jerem. 52, 18. Cf. Drusium in Fragm. Vett. Intt. GG. p. 563. "Ad Herod. 545. *Ποδίστρα, Jacobs. Anth. 9, 148. 12, 111." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM

Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, ["Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss.]

'Αναποδίζω, ad verbum Repedo: accipiendo pro Retrocedo, Retroagor, Refero pedem, Quintil. Reflecto, Catull. Reporto, Revoco, Virg. Verto, Ovid. Dionysius loquens de solis deliquio in Christi morte, Σελήνη δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἴτ' ἀναποδίσασα. Greg. Naz. Κατὰ τὴν τοῦ Λουκᾶ γενεαλογίαν ἀναποδίζουσαν, Juxta Lucæ genealogiam retroactam; nam ἀναποδίζουσαν hic exp. Bud. Retroactam. Herod. et Lucian. addiderunt eis τοῦπίσω: ita enim ille 5, (6, 17.) "Ἐθεε πρὸ τοῦ ἄρματος, ἀναποδίζων eis τοῦπίσω. Lucian. autem (1, 677.) Πρᾶγμα eis τοῦπίσω ἀναποδίζον dixit, ut docet Bud., Rem male cedentem, quotidie minus ac minus progredientem, quasi retroageretur. Apud Philostr. (Icon. 5.) de Alcmena, 'Αναποδίσασα τῆς εὐνῆς, Refugiens, Retrocedens, Bud. 'Αναποδίζω, in signif. activa, cum accus., Revoco, et quasi Retroago, Æschin. (81.) Καὶ πολλάκις ἀναποδίζον τὸν γραμματέα, Revocabant scribam, i. e. Jubebant scribam repetere jam recitata, Jubebant iterare recitationem. Quem autem repetere rogimus jam dicta, eum veluti retroagimus et retrogredi facinus. Herod. 5, (92, 6.) 'Ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα, Percunctans identidem et revocans caduceatorem, ut sæpius mandata exponeret, Bud. Idem 2, (116.) 'Αναπόδισε ἐωυτόν, Seipsum revocavit, pro Iterum idem dixit. 'Αναποδίζω, Diligenter expendo, Exacte perpendo: ἀναποδίζειν, inquit Hes., τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Suid. habet tantum τὸ ἐξετάζειν. Est ἀναποδίζω, inquit Bud., τὸ ταυτὰ πολλάκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω: id quod faciunt, qui diligenter rem quærunt; sæpius enim sciscitantur et revocant eum quem interrogarunt. Quod ETIAM 'Επαναποδίζειν dicitur. Aristot. de Gen. et Corr. 1, (3.) Πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium revocandum est. || 'Αναποδίζομαι, Revocor, quod ET 'Επαναποδίζομαι dicitur: vide in proxime citato Aristot. loco ἐπαναποδιστέον. Suid. ἀναποδίζόμενα dicit accipi pro ἐξεταζόμενα, vel ἄνωθι πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. ["'Αναποδίζω, Valck. Phœn. p. 768. Jacobs. Exerc. 2, 127. Lucian. 1, 466. ad Herod. 422. Larcher 2, 391. Brunck. Soph. 3, 498. Dawes. M. Cr. 362. Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 4, 756. 15, 249." Boiss. Mss.] 'Αναποδισμός, Repeditio, Retrocessus s. Retrocessio, Retrogressio, Retrogradatio, vulgo. Hes. *ἐπανάλυσιν exp. Apud Alex. Aphr., Κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἄ. εἰπεῖν, interpr. Vicissim et inverso ordine dicere: malle Retrogrado ordine. 'Αναποδισμός, Revocatio: ut ἀναποδισμός τοῦ γραμματέως, Revocatio scribæ, iuter recitandum sc. ["Wakef. S. Cr. 4, 183. "'Αναπόδισις, 182. 211." Schæf. Mss.] "'Αναπόδισος, Notarius, Scriba, VV. LL. nescio unde."

'Αναποδίζω, Pedibus dimetior, Examino. Hes. enim ἀναποδίζων exp. βασιάνίζων, ἐπιμελῶς ἐξετάζων: quomodo et ἀναποδίζω. [Etym. M.] AT Διαποδισμός eid. Hesychio est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἀλμοῦ, ut ποδισμός, J. Poll. [2, 196.]

* Εἰσποδίζω, i. q. εἰσβαίνω, Suid. in Εἰσεπ.] * Ἐμποδίζω, Pedes implico, Impedio, Impedimento et obstaculo sum, Xen. K. II. 2, (3, 5.) 'Ἐνεπόδιζον, ὅτι ἡδυνάμην, τὸν παίοντα. Magis proprie Herodian. 4, (11, 10.) 'Ἐμποδίζουσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαίνου ἐσθῆτος, Impediente cursum fluxa veste. Et Lucian. (3, 142.) Τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν ἢ ἐμποδίσας. Et rursus Herodian. 3, (14, 16.) 'Ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ἀρμήν. Idem pass. (3, 10.) 'Ἐμποδισθέντος αὐτοῦ τοῦ ἀννήθους δρόμου, Cursu impedito: de torrente. 'Ἐμποδίζω cum dat. quoque jungitur. Aristot. de Gen. Anim. 3. "Ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, Quibus cauda impedimento est. Sic Idem Polit. 4. 'Ἐμποδίζουσι ἀλλήλους, Eth. 7. Οὐκ ἐμποδίζει φρονήσει. || Apud Aristoph. autem 'Ἰππ. (755.) Κέχρηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exp. μασσόμενος, ἢ ἐμφορούμενος, ut Schol. ann., quem vide. Hes. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solum μασσᾶσθαι ταῖς μελίσσαις ἐπὶ μισθῷ, quod fuisse lusus quoddam genus, verum etiam θλίβειν τοῖς ποσὶ.

PARS XXIV.

["Xen. Mem. 1, 2, 4. ad Herod. 312. Thom. M. 304. Wakef. Phil. 432. Diod. S. 2, 236. Brunck. Aristoph. 3, 29. Kuster. 111. Cum gen., Diod. S. 1, 663. Cum dat., Heyn. Hom. 7, 616. 'Ἐμπ. μὴ, Bast. ad Plat. p. 114.: πρὸς, Heyn. Hom. 7, 566. * 'Ἐμποδίζομένως, Impedite, Fischer. Descr. Lectt. 1797—8." Schæf. Mss. Plato Cratylo 29. p. 415.] 'Ἐμπόδισμα, τὸ, i. q. ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum, Dem. (30.) "Ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδιμά τι τῷ Φιλίππῳ. ["Liban. 21." Wakef. Mss.] 'Ἐμποδισμός, Impeditio, Præpeditio, ["Thom. M. 372." Schæf. Mss. "Secund. 23. Joseph. 724, 8." Wakef. Mss. * 'Ἐμποδιστής, Qui impedimento est, Schn. Lex.] 'Ἐμποδιστικός, Impediendi vim habens, Impediens, Qui impedimento est, ἐμπόδιος, [Aristot. Eth. 7, 13. LXX. 4 Macc. 1, 4. * 'Ἐμπόδιστος, unde] 'Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ, Cui nil impedimento est, Liber ab omni obstaculo, Expeditus, Aristot. Eth. 7, 13. Εἴπερ ἐκάστης ἐξέως εἰσιν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιοι: sic et cap. præcedenti. Et Philo V. M. 3. "Ὅπως ἀνεμπόδιοι καὶ ἐτοιμότεροι πρὸς τὰς ἱερὰς ὑποουρίας ὦσι, Expediti et paratiores ad sacrorum administrationem. ["Clem. Alex. 94. 483. Cyrill. Hieros. 32. 77. M. Anton. 7, 16. 8, 7." Kall. Mss.] 'Ἀνεμπόδιστως, Sine impedimento et obstaculo, Nulla re impediende et cursum interpellante, Aristoph. Schol. 'A. καὶ λάβρως ἐσθίειν, ["Athan. 1, 156. Amphilocho. p. 63. Dionys. Areop. 63. 248. Cyrill. Hieros. 33. Euseb. H. E. 364." Kall. Mss.] Παρεμποδίζω, i. q. ἐμποδίζω: ut παρενοχλῶ i. q. ἐνοχλῶ, i. e. Impedio, Præpeditio. Basil. Eis τὸ βραχὺ χωρίον στενοχωρούμεναι, οὐδὲν ἐκάστη παρεμποδίζει τῇ ἐνέργειᾳ τῆς γειτόνων. Utitur et Lucian. [2, 413. "Amphilocho. p. 27." Kall. Mss. * Παρεμποδιστος, unde] "'Ἀπαρεμποδιστος, "Non impeditus, Qui impediri nequit," [Epict. 1, 2. Arrian. 1, 1, 10. "Chrys. περὶ Ἀκαταλήπτου 4. T. 6. p. 415, 19." Seager. Mss.] "Unde ADV. 'Ἀπαρεμποδιστως, quod Hes. exp. ἀνεμπόδιστως, Sine impedimento. Sed ordo alphabeticus poscit ut pro eo ibi "scribatur ἀπαρεμποδιστως." [Cf. Schweigh. ad Arrian. Epict. 2, 3, 21. "Cyrill. Hieros. 198." Kall. Mss. "Anna C. 54. * Συνεμποδίζω, 146." Elberling. Mss.]

Παραποδίζω, Impedio, i. q. ἐμποδίζω et παρεμποδίζω, Præpeditio, Impedimento et obstaculo sum. Suid. exp. ἐμποδῶν γίνομαι: subjungens e Polyb. (2, 28, 8.) Βατώδεις ὄντας τοὺς τόπους ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὕπλων χρεῖαν. Sic Idem et passivo utitur, 16, (4, 10.) "Ὡστε παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν τῶν ἐρετῶν χρεῖαν, Ut gubernatorum remigumque ministerium impidiretur. Plato Epist. Mῆ πῃ παραποδισθεῖν, Ne forte impidiretur: de LL. 2. Μῆ πω παραποδισθώμεν, quod J. Poll. accipi posse ait pro παρατραπώμεν, ἢ ἐξαπατηθώμεν: ut activum παραποδίζειν sit Pedes a recto tramite avertere. ["Heyn. Hom. 7, 508." Schæf. Mss. * "Παραποδιστός, Arrian. in Epict. 1, 25. p. 126, 13." Kall. Mss.] "'Ἀπαρεπόδιστος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, ap. "Heliod. Suid. ἀπαρεπόδιστον exp. ἀπλανῆ." [Athen. 689. "Chrys. πρὸς τοὺς Σκανδαλισθ. T. 7. p. 10, 42." Seager. Mss.] "Unde ADV. 'Ἀπαρεποδιστως, Sine "impedimentis." [Eust. Il. A. 249. "Arrian. Diss. 2, 13." Boiss. Mss.]

Προποδίζω, Procedo, Progredior: CONTRA, 'Υποποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα s. ἐπὶ πόδα χωρῶ. Sic ap. Hes. προποδίζων, προβαίνων. UNDE Προποδισμός ET 'Υποποδισμός, Progressus et Regressus. 'Υποποδίζειν, inquit Cam., est Retrocedere: et προποδίζειν, Procedere. Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum, cum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα et ἐπόμενα. ["Προποδίζω, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 411." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 6, 400. Toup. Opusc. 1, 206. Matth. Anecd. 1. p. 42. Προποδισμός, ibid." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. 216. Ast. "'Υποποδίζω, 'Υποποδισμός, Matth. l. c." Schæf. Mss.]

"Συμποδίζω, Impedio, Compeditibus implico. Item "Illaqueo, Irretio. Pro Implicare compeditibus, ap. "Aristoph. B. (1512.) Apud Plat. pass. Συμποδίζε-

“σθαι metaphorice, in Gorgia (120.) ‘Εκ ταύτης γὰρ A
 “αὐτῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν ταῖς
 “λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνέει εἰπεῖν,
 “Adeo illaqueatus est tuis argumentis ut hiscere
 “non ausus sit ultra, Bud. Apud eund. Plat. Theæ-
 “teto, Πρὶν θανμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνε-
 “ποδίσθης ὑπ’ αὐτοῦ.” [“Heind. p. 361. Jacobs.
 Anth. 8, 142. ad Herod. 312. ad Charit. 373.”
 Schæf. Mss. “Athan. 1, 741. 2, 249.” Kall. Mss.
 * “Συμποδισμὸς, Nicet. Eugen. 7, 280.” Boiss.
 Mss.]

“Πυδαρίζειν, Hesychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τινος, ἀλλ’
 “ἀποκηδᾶν, χαλεπαίνειν. Etym. quoque ἐπὶ τοῦ
 “ἀλλεσθαι poni tradit, Æolice dictum pro ποδαρί-
 “ζειν, ut ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem et *Πυγαρί-
 “ζειν dici innuit, παρὰ τὴν πυγὴν: cui scripturæ
 “præcedens exp. non convenit, ut nec ea, quam
 “subjungit, sc. λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire.
 “INDE ἀπεπυδαρίσα μύθωνα, ap. Aristoph. Ἰππ.
 “(697.) ubi Schol. eadem annotat quæ ap. Etym.
 “leguntur.” [Suid. et Eust. exp. etiam per ἀπέπαρ- B
 “δον, legentes forsân ἀπεπόρδισα s. ἀπεπάρδισα, quod
 postremum habet Phav. Lex. Πυδαρίζειν, Photio
 σκιρτᾶν καὶ οἶον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι. Suidas
 habet *Πυδαλιζω. Hinc corrigendum est Hesy-
 chianum *Διαπονδαρίζει.] “Σπυρθίζειν, Indignari.
 “Vide Hes.” [Phot. Σπυρθίζειν τὸ ἀνασκιρτᾶν ἀπὸ
 τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης.]

“ΠΕΔΗ, ἢ, Pedica, Compedes, Vinculum pedum,
 “πρισκελὴς δεσμός, Hes.: Il. N. (36.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέ-
 “δας ἔβαλε χρουσίας Ἀρήκτους, ἀλύτους, Plut. Hellen.
 “Πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, Compedes
 “quibus captivos ligarent: de Megarensibus Perin-
 “thiis bellum inferentibus. Eodem l. dicit τῶν πε-
 “δῶν τοὺς κρίκους, Compedium annulos. Hes. πέδας
 “innuit esse etiam Annulos quosdam mali et guber-
 “naculi in nave. Eod. teste πέδη est Species quæ-
 “dam ἵππασίας, ut ap. Xen. quoque Ἰππ. (7, 13.)
 “laudatur ἵππασία ἢ καλουμένη πέδη, utpote quæ
 “assuefaciat equum ἐπ’ ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέ-
 “φασθαι. Ibid. (14.) præfertur ἢ ἑτερομήκης πέδη τῇ C
 “κυκλοτερεῖ. Πεδέων, Ionice pro πεδῶν, Compedium,
 “Herod.” [“Markl. Suppl. 32. Huschk. Anal.
 137. Jacobs. Anth. 8, 30. Aristoph. Fr. 250. ad
 Diod. S. 2, 380. 414. 642. ad Lucian. 2, 335. ad
 Mær. 331. Toup. Opusc. 2, 89. Bernard. ad
 Theoph. 1, 101. Koen. ad Greg. Cor. 248. Bergler.
 Alciph. 331. Πέδας et παῖδας conf., ad Diod. S. 1,
 423. T. H. ad Plutum p. 81. ad Herod. 411. Πεδῶν
 et ποδῶν conf., Heyn. Hom. 7, 12. Ἐν πέδαις δεῖν,
 Schmied. ad Plut. Alex. p. 24.” Schæf. Mss. Blomf.
 ad Æsch. Pr. 6. * “Πεδότριψ, bos, Lucian. 3, 390.
 ad Mær. 331.” Schæf. Mss. “Herodian. Epimer.
 171.” Boiss. Mss. * “Αὐτοπέδη, Wakef. S. Cr. 4,
 49.” Schæf. Mss. * Οἰοπέδη, Compes, Pedica,
 Anal. 2, 150. Schneidero susp. “Jacobs. Anth. 8,
 410.” Schæf. Mss. * Σαρκοπέδη, Greg. Naz. 2, 64.
 * Σιδηροπέδη, Eust. Od. A. p. 47, 8. “Jo. Damasc.
 Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 8.” Boiss. Mss.]
 “A superiore πέδη est VERB. Πεδάω, Pedicis vincio,
 “Compedibus astringo, Il. N. (435.) πέδησε δὲ φαί- D
 “διμα γνῖα, quominus sc. effugere posset. Metaph.
 “Od. Ψ. (17.) de somno, ὅς μ’ ἐπέδησε φίλα βλέφαρ’
 “ἀμφικαλύψας. Deus quoque et fatum ab eo dicun-
 “tur aliquem πεδῆσαι, ut agat vel patiatur aliquid,
 “pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis
 “compedibus vinxisse, s. Fati compedibus astrictum
 “cogere: ut initio Il. X. Ἐκτορα δ’ αὐτοῦ μείναι ὀλοῖ
 “μοῖρ’ ἐπέδησε. Od. Σ. (154.) πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀ-
 “θήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἱφι δαμῆναι. In-
 “terdum cum dat. construitur, et signif. Compedio,
 “Illigo, Irretio, Ψ. (353.) Αὐτὰρ ἐμέ Ζεὺς ἀλγεσι καὶ
 “θεοὶ ἄλλοι πεδάσκον. Item cum gen. pro Impedio
 “et Prohibeo, Od. Δ. (380.) Ὅστις μ’ ἀθανάτων πε-
 “δάα καὶ ἔδησε κελεύθον. Ubi nota πεδάα Ionice
 “positum pro πεδᾶ, et in præced. versu πεδάσκον
 “pro ἐπέδων. Ionice itidem πεδώσι pro πεδῶσιν
 “ponitur a Nicandro (Θ. 427.) Affertur ET Πεδέω
 “pro Compedio, Ligo: item Impedio, Detineo, ex
 “Epigr. Quomodo et Nicandri Schol. πεδώσι exp.

“per πεδοῦσι.” [“Πεδάω, ad Charit. 599. 736.
 Wakef. Trach. 523. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 201. 8,
 91. 254. 329. 9, 274. 313. Isidor. Æg. 34. et Jacobs.,
 Heyn. Hom. 6, 451. 8, 237. 437. Pierson. ad Mær.
 18. 124. Toup. Opusc. 2, 60. Valck. Anim. ad Am-
 mon. 58. ad Herod. 312.” Schæf. Mss. Pind. Π. 6,
 32. Ὁ. 1, 121. N. 5, 49. * “Πέδησις, Cotelier. Patr.
 Apost. 1, 815.” Kall. Mss.] “Inde est VERBALE
 “Πεδήτης, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligatore,”
 [“Jacobs. Anth. 9, 234. 301.” Schæf. Mss.] “At
 “ΠΑΡΟΧ. Πεδήτης passive significat πεπεδημένος,
 “Compedibus astrictus, Vinculus, Hes. et Suid.: Plut.
 “(6, 631.) Τοῖς πεδήταις * ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν
 “ὁ ὕπνος. At ὁ ἀνδρῶν cur dictus fuerit πεδήτης in
 “Samo, docet Idem” [7, 211. “Kuster. Aristoph.
 189. Fr. 290. ad Diod. S. 1, 182.” Schæf. Mss.]
 “Eand. signif. habere videtur COMP. Πεδάγρετος:
 “quod Hes. exp. μεταληπτὸς, μεταδιωκτὸς, intelligens,
 “ut videtur, Reprehensus e fuga a persequentibus:
 “sed exp. etiam * μεταμέλητος et ποικίλος: eand.
 “signiff. tribuens nomini πέδαλος et participio πεδα-
 “λενόμενος.” “Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia.
 “Πεδαλενόμενος autem, Eidem est μεταμελόμενος, i. e.
 “μεταδιωκόμενος, quas signif. tribuit etiam τὰ πεδά-
 “λγρετος.” [* Ἀμφιπεδάω, Opp. Ἀ. 2, 34. Theod.
 Prodr. Ep. p. 6.] “Ἐμπεδάω s. Ἐμπεδέω, Pedicis
 “implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo,”
 [Herod. 4, 69.] “At Ἐμπεδέω aliud signif.” [* “Κα-
 ταπεδάω, Heyn. Hom. 7, 622.” Schæf. Mss. Mosch.
 2, 4.] “Συμπεδέομαι, unde Συμπεπεδημένος τὴν πόδε,
 “Pedibus revinctus, Lucian.” [* Συμπεδάω, Xen.
 K. Ἀ. 4, 4, 7. Ἡ χιὼν τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν. * Πε-
 δίζω, Gl. Compedo.] “Præterea a πέδη DEKÍN. Πέ-
 “δων, significans τὸν πεδήτην δούλον.” [“Aristoph.
 Fr. 290. ad Mær. 331. ad Herod. 405.” Schæf. Mss.]
 “UNDE Τριπέδων dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακουρ-
 “γος δούλος, Eust. Item DIMIN. Πέδιον, significans
 “ὁ μικρὸς δεσμός, Parvum vinculum, Parva pedica,
 “Etym., qui προπαροξύνεσθαι ait, ad differentiam no-
 “minis πεδίον, derivati a πέδον.”
 “ΠΕΔΙΑΟΝ, Talare, Calceus, ὑπόδημα, Od. Ε.
 “(44.) ὑπὸ ποσσὶν ἔδησατο καλὰ πέδιλα, Il. B. (44.)
 “Ποσσὶ δ’ ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἔδησατο καλὰ πέδιλα. Sic
 “Od. Π. (154.) πέδιλα Δησάμενος ὑπὸ ποσσὶ, Ξ. (23.)
 “ἀμφὶ πόδεσσιν εὖς ἀράρισκε πέδιλα. Hesiod. (Α.
 “220.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, Alata
 “talaria: ut et πτηνὰ πέδιλα in Epigr. Eust. annotat
 “olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδελλον:
 “quæ scriptura non multum aliena est ab etymo,
 “quo dicitur denominatum παρὰ τὸ περιελήσθαι τῷ
 “ποδί. Hes. nominatum vult quasi πηροῦλλον.”
 [“Jacobs. Anth. 9, 392. 12, 433. Ruhnk. ad Rutil.
 104. Voss Myth. Br. 1, 68. 82. Valck. Diatr. 145.
 ad Herod. 542. Brunck. Œd. C. 349.” Schæf. Mss.
 Theocr. 25, 103. Pind. Ὁ. 3, 9. Δωρίφ φωνὰν ἑναρ-
 μόζαι πεδίλω, Schol. exp. ῥυθμῶ.] “Ἀπέδιλος, Cal-
 “ceis careus, Excalceatus,” [“Voss Myth. Br. 1,
 158.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 135. Vide Blomf.
 Gloss.] “Εὐπέδιλος Ἴρις, Pulcris induta calceis s.
 “talaribus, Plut. Erot.” [p. 67. * Καλλιπέδιλος,
 Hom. H. in Merc. 57. Μαιᾶς.] “Μονοπέδιλος, Uno
 “indutus calceo s. talari.” “Οἰοπέδιλος, Unum
 “solummodo habens talare s. calceum,” [Apoll. Rh.
 1, 6. * Συκοπέδιλος, Vox Comica, notans syncophan-
 tam, ad quam vocem alluditur, et ad Homericum
 χρυσοπέδιλος et similia, Aristoph. Ἰππ. 526. * “Τρι-
 πέδιλον, Diosc. Notha 458.” Boiss. Mss. * Ὠκνέδι-
 λος, Nonn. D. 8, 220. * Πεδίλω, * Πεδίλωτος, unde
 * Ἀπεδίλωτος, Excalceatus, Callim. H. in Cer. 125.
 * “Καταπεδίλω, Eumath., vide ad Herodian. Epi-
 mer. 105.” Boiss. Mss.]

ΠΙΠᾶΟΣ, Lenis, Mitis: interdum magis proprie
 Mansuetus, cui opp. δεινὸς et χαλεπὸς ap. Isocr.
 ἄγριος ap. Xen. Idem Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Πρᾶός τε
 καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων. Isocr.
 ad Nic. Πρᾶος φαίνου τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖ-
 σθαι τῶν ἀμαρτανόμενων: in quibus Il. reddere etiam
 queas Clemens: ut Bud. ap. Synes. Αἰτίαν εἶχε
 πρᾶτος εἶναι, reddit, Vitio ei vertebatur nimia cle-

mentia. Herodian. 4, (3, 4.) Μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἄνθρωπον τοῖς προσιοῦσι παρῆχε, Moderatum se et lenem in congressibus præstabat. Item Plato de Rep. 1. Ἐπειδὴ μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω: 2. Πρὸς τοὺς αἰκείλους πρᾶος, Lenis et mitis. Ibid. πρᾶον ἦθος. Et ap. Plut. Lycurgo, Πρᾶος ἵππος, ubi redditur potius Mansuetus: cui opp. ἄγριος, Ferus. Fem. gen. mutuatur a πρᾶος, neutr. plur. ab eod.: sicut πρᾶος vicissim parum usitatum est. Compar. Πραότερος, Lenior, Mitior. At e Plat. de LL. Πραότερα ἡδονή, Remissior voluptas. Superl. Πραότατος habes paulo ante. Alicubi reperitur cum i subscripto, at in Lex. meo vet. simplici a scriptum habetur. ["Πρᾶος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Jacobs. Anth. 11, 266. Schneid. Anab. 35. Πρᾶος, Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. Πρᾶα, Aristot. H. A. 1, 1. p. 8. Lobeck. Phryn. 403. 430. Vide Schn. Lex. Suppl. * Πολύπρως, Lucian. 3, 652.]

Πρᾶος, [s. Πρᾶως,] Leniter, Mansuete, Dem. (315.) Πρ. καὶ μὴ πικρῶς: (318. 1028.) Superl. Πραότατα, Lenissime, Mitissime, Mansuetissime. [Plut. Theseo 1: 19. Xen. K. A. 1, 5, 14. "Heind. ad Plat. Lys. 23. Wyttenb. Ep. Cr. 22. Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. * Πραότερος, Joseph. A. J. 17, 6, 4. * Πραοτάτος, Hes." Wakef. Mss.] Pro Πρᾶως autem Aristoph. πικρὸν Πραόνως, tanquam a πρᾶων, [Lobeck. Phryn. 403.] B. (856.) Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾶόνως ἔλεγχ'. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Wernsd. ad Philen p. 254." Schæf. Mss.]

Πραότης, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Aristot. Eth. 4, 5. Πραότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Et mox, Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Ibid. dicit alterum ejus extremum esse ὀργιλότητα: alterum vero esse ἀνώνυμον, et fortasse dici posse ἀοργησίαν. Plut. autem in l. de Virt. Mor. p. 791. meæ Ed., tradit quosdam eam constituere mediam inter ὀργήματα et ἀναλγησίαν. Idem in suo περὶ Ἀοργ. l., Μείζων οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πραότητα πρὸς οἰκέτας καὶ γυναῖκα καὶ φίλους: Pericle, Πραότης πορεία. Pro quo in l. de Fort. Rom. dicit πρᾶον βάδισμα, Lenis incessus: qualem virtutis esse dicit. [Demosth. 716. 1405. Schleusn. Lex. N. T.]

* Πραῖος, α, ον, Inscr. ap. Murator. p. 38, 5. * Πρῆιος, Manetho 3, 381." Kall. Mss.]

Πρᾶος, ὁ, FEM. Πραεῖα, i. q. πρᾶος, s. εὐκόλος, ἀγαθός, ut in Lex. meo vet. exp. Plato de Rep. 2. Πόθεν θυμοειδὴ καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; ἐναντία γὰρ πρὸς θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Herodian. 7, (1, 3.) Ἐκ τε πραείας καὶ πάννυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὁμότητα μεταγείν πάντα ἐπειράτο, E miti mansuetoque imperio. Neutr. plur. τὰ πραέα, Mitia, Lenia, Non aspera: ut πραέα κλύσματα, Gal. Rursum fem. πραεῖα φωνή, Miti lenique voce. Et πραεῖα ψυχῇ, Miti mansuetoque animo, Basil. Ep. At πραεῖαν νύκτα, Placidam noctem, Plut. Rom. [27. "Wakef. Alc. 467. Jacobs. Anth. 7, 370. 9, 254. Schneid. Anab. 30. 35. Valck. Diatr. 290. ad Herod. 617." Schæf. Mss. Themist. p. 291. Πηγαὶ διαφανεῖς καὶ πραεῖαι. Πραῖ pro πραέα, Lobeck. Phryn. 540. * Πραῖθυμος, Mitis, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975, 9. Πραῖθυμος γὰρ, φησὶν, ἀνὴρ καρδίας ἱατρός. * Πραῖθυμία, Lenitas, Mansuetudo, ibid. Κατ' ὀξέων πραῖθυμία, κατ' ἔχθρας φιλία." Seager. Mss. * Πραῖμυτης, Pind. O. 6, 71. * Πραῖπαθής, * Πραῖπαθῶς, Schn. Lex. * Πραῖπάθεια, (vide Πραῖτης,) Philo J. 2, 31. Var. lect. i Tim. 6, 11." Wakef. Mss. "Ignat. p. 34. var. lect." Kall. Mss. * Πραῖπαθέω, Mansuesco, Philo J. 1, 547. * Πραῖτόκος, Facile pariens, 577 (=480.) Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 404. * Πραῖτροπος, Plut. 7, 920. Τὸ πρ. τοῦ λόγου, Rationis mansuetudo.]

Πραεῖος, Leniter, Mansuete, Clementer, i. q. πρᾶως, Bud. [Lobeck. Phryn. 403. Plato Tim. p. 17. * Πραῖς, Lobeck. l. c.]

Πραῖτης, ἡ, i. q. πραότης, [Schleusn. Lex. V. T.] Utitur eo Hes. [et Phot.] in exp. COMP. Πραῖπάθεια. Nam πραῖπάθειαν esse dicit πραῖτητα. Possis etiam πρᾶν πάθος s. πρᾶον πάθος dicere, aut cum Plat. πρᾶον ἦθος, πραεῖα φύσις, Animus et ingenium mite et

mansuetum. Apud eund. autem Hes. LEGITUR Πραῖμένως, προθύμως· πρᾶν τῷ μένει χρώμενος, [a * Πραῖμενής, πρευμενής.]

Πραῖνω, Lenio, Mitigo, Mansuefacio, Sedo; nam quod Plato de Rep. 9. dicit, Τὸ θυμοειδὲς πραῖνας, Cic. vertit, Illa tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. Xen. Ἰππ. (9, 6.) Πραῖνονσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι τὸν θυμοειδῆ, Mansuefaciunt equum, Plut. Coriolano, Ἐπεικέει λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραῖνῶσι καὶ καταστήσωσι τοὺς πολλούς. Pass. Πραῖνομαι, Mansuefio, Lenior et sedatior reddor, Xen. Ἰππ. (9, 10.) Τῷ πομπησµῷ μὲν πραῖνεσθαι, κλωσµῷ δὲ ἐγείρεσθαι, Aristot. Rhet. 2. Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραῖνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι. Hes. πραῖνεται exp. μαλάσσεται: at Πραῖνει, * κατασιγαίνει, κατακοιμίζει. [Æsch. Pers. 190. 839. "Ad Charit. 555. Wakef. Phil. 173. 1334. Eum. 13. Boiss. Philostr. 535. Valck. Diatr. 142. Cum i subscr., Dionys. H. 4, 2084." Schæf. Mss. Πραῖνόμενος, Ælian. H. A. 4, 16.] Πραῖνσις, ἡ, Sedatio irati animi, Cum animus iratus placatur, et lenior mitiorque redditur, Mitigatio iræ. Ait enim Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὲ πραῖνσις, κατάστασις καὶ ἡρέμησις ὀργῆς. [* Πραῖντης, Etym. M. 436, 6." Wakef. Mss. * Πραῖντός, unde * "Ἀπραῖντος, Jacobs. Anth. 8, 272." Schæf. Mss. * "Ἀνσπραῖντος, Hes. v. Ἀνσγάργαλος." Boiss. Mss.] Πραῖντικός, Mitigatorius, Plin. Mitigandi ac sedandi vim habens. Aristoteli Rhet. 2. τὰ πραῖντικὰ sunt Quæ animum iratum placare ac permulcere possunt, et irarum fervorem sedare.

* Ἀποπραῖνω, Plut. Sertor. 25. * Διαπραῖνω, Philostr. 251. 519. "Greg. Palama Decl. 1. p. 13. citatus Abreschio ad Aristæn. p. 146." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐκπραῖνω, i. q. πραῖνω, Mitigo, Sedo, Delinio, Demulceo, Permulseo; addit enim præp. significationi vim aliquam. ["Paul. Sil. 74, 154." Schæf. Mss. * "Ἐμπραῖνω, J. Poll. 126." Wakef. Mss. * Ἐπιπραῖνω, Mitigo, Dionys. P. 1047.] Καταπραῖνω, idem, Isocr. Paneg. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίῳ ὀρῶ καταπραῖνοντας τοὺς ἀκρατάς, Plut. Pericle, Τοὺς δὲ βουλομένους μάχεσθαι, καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα, κατεπραῖνε λέγων, Themist. Κατεπραῖνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, Ab ira ad mansuetudinem et lenitudinem revocavit, Iram ejus placavit sedavitque: Lycurgo, Κατεπραῖνοντο τὰ ἥθη τούτων ἀκροβήμενοι, Cum hæc audirent, eorum ingenia demulcebantur et mitescebant: [Marcello 28. Sulla 23. Schleusn. Lex. V. T.] Καταπραῖνσις, Sedatio. [* Καταπραῖντος, unde] Ἀκαταπραῖντος, Qui sedari leniorque reddi nequit, Implacabilis, [Schol. Soph. Trach. 1016. "Schol. Nicet. Eugen. 3, 226." Boiss. Mss. * Εὐκαταπραῖντος, Gl. Placabilis. * Μεταπραῖνω, Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss.] Ὑποπραῖνω, Paululum latenterque mitigo et sedo, ["Paul. Sil. 7." Schæf. Mss.]

Πρηῖς Ionice pro Πρᾶς, Epigr. πρηῖς Ἀπόλλων. Et πρηῖτερον γῆρας. Et πρηῖτάτου ποταμοῦ, Placidissimi ac lenissimi. [Apoll. Rh. 2, 937. "Ad Charit. 749. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 188. Diotim. 6." Schæf. Mss. * Πρηῖς, Foës. Econ. Hippocr.] Πρηῖγελως, Placidum ridens, Risu suo animum lenem prodens, Epigr. Εὐλαλε, πρηῖγελως. Et πρηῖγελως ζέφυρος, Mitis, Lenis et placidus. Πρηῖνομος, quod exp. Placidis moribus præditus, ὁ πρᾶος τὴν φύσιν, Epigr. [Anal. 3, 93.] Πρηῖνοος, Qui est animo leni et miti, Epith. Dei ap. Apollinar. [Orph. H. 43, 11. "Jacobs. Anth. 11, 172." Schæf. Mss.] Πρηῖτένων, Qui miti et mansueta cervice est, Mansuete jugum subiens, ut πρηῖτένοντες ταῦροι, Epigr. [Anal. 2, 219.] Πρηῖνω, i. q. πραῖνω, Mitigo, Mansuefacio, Hesiod. [Hm. 33. O. 254. Manetho 4, 246. Apoll. Rh. 3, 190. * Πρηῖντός, unde * Ἀπρηῖντος, Antip. Thess. 69. θάλασσα.] Καταπρηῖνω, i. q. καταπραῖνω, Mitigo, Demulceo, [Apoll. Rh. 1, 265. Quint. Sm. 14, 328.]

"Πάροιος, Hesychio πρᾶος, Mansuetus, Mitis. At "παροῖραι, Eid. sunt ἡγούμεναι, πρότεραι: pro quo "scr. παροῖτεραi."

"ΠΡΑΙΠΔΕΣ, Præcordia, Il. A. (577.) et (P.

“ 349.) βάλε δουρί Ἡπαρ ὑπὸ πραπίδων, Ω. (514.) Καὶ αἱ
 “ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ’ ἡμερος ἡδ’ ἀπὸ γυνίων, X. (43.)
 “ ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἔλθοι. Dicunt
 “ etiam εἰδύνῃσι πραπίδεςσι, pro Sapienti pectore,
 “ Gnara doctaque mente, Solerti industria, quoniam
 “ mentis sedes sunt præcordia s. pectus: A. (608.)
 “ Ἡφαιστος ποιήσ’ εἰδύνῃσι πραπίδεςσι, Σ. (340.) ὅτε
 “ ταῦτ’ ἐπονείτ’ εἰδύνῃσι πραπίδεςσι. Itidem Hesiod.
 “ accepit pro Mente s. Solertia, Θ. (656.) πέρι μὲν
 “ πραπίδες, πέρι δ’ ἐστὶ νόημα.” [“ Heyn. Hom. 4,
 “ 66. 166. 6, 221. 447. 7, 621. ad Charit. 728. Ja-
 “ cobs. Anth. 7, 221. 10, 132. Heringa Obs. 193.
 “ Wassenb. ad Hom. 135. Valck. Hipp. p. 283. Diatr.
 “ 147. Πράπιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, ad Theocr. Ado-
 “ niaz. p. 245.” Schæf. Mss. Pind. I. 8, 66. II. 4,
 “ 500. O. 11, 10. Fr. Inc. 7. 41. * Πραπίς, ἡ, Eur.
 “ Bacch. 428. Σοφῶν δ’ ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε, Πε-
 “ ρισσῶν παρὰ φωτῶν, 997. Μανείσθ’ πραπίδι Παρακόπῃ
 “ τε λήματι, Pind. II. 2, 112. πραπίδι χάννα.] “ Προα-
 “ πίδων, Hes. φρενῶν, διανοιῶν: quod crebrius πρα-
 “ πίδων dicitur trisyllabos.” “ Ἀπαδία, in VV. LL. B
 “ e Pind. Olymp. ἡ διάνοια, Mens, Cogitatio, Intel-
 “ lectus. Sed valde suspectum est hoc vocab.”
 [Refertur ad Pind. II. 1, 160. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
 “ Αἰανὸς ταχέας * ἀπάδης. “ Ἀπάδης laborare vide-
 “ tur: etsi id pro ἀπαδίας dictum dicas. Deberet ita,
 “ puto, ex * ἡδης, * ἀφῆδης ductum id esse, de quo nil
 “ constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per
 “ διανοίας explicant. Itaque Pauw. delabitur ad ἡπαρ,
 “ Homero pro Mente frequentatum, ut forte hoc idem
 “ ἡπας vel * ἡπας pronuntiatum fuerit, et conjicit,
 “ ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjectasse Pauw.
 “ censeo, sed pronuntiandum esse Dorice, ἀπίδας, Præ-
 “ cordia. (Æsch. Suppl. 95. Emendationem suam
 “ esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. E Sched-
 “ dis.) Nec πραπίδες aliam originem habere videntur,
 “ quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet
 “ ἐλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis:
 “ quod placebat Mingarello. (Probat Gurlitt. pro
 “ διανοίας, ut II. 2, 89. I. 2, 64. E Schedis.) Goes.
 “ conj. ὀπίδας, Ninnia laus providam curam retardat.
 “ Sed peccat prima in ὀπίδας in metrum.” Heyn. ad
 “ Pind. I. c.]

“ ΠΡΑΣΟΝ,” [* πᾶρσον, * πᾶρρον, unde] “ Por-
 “ rum, Olus satis notum. Apud Athen. 13. (p. 572.)
 “ τῶν πράσων ἑκάστοτ’ ἐπιδειπνεῖ μεθ’ ἡμῶν: (571.)
 “ τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαστον τὰς γνά-
 “ θους. Apud Eund. 14. πράσον θαλάσσιον, Porrum
 “ marinum: ap. Diosc. πράσον κεφαλῶτην, Porrum
 “ capitatum, 4, 179. cui opp. τὸ καρτὸν πράσον, Por-
 “ rum sectivum. || Πράσον dicitur etiam Algæ spe-
 “ cies quædam; nam, teste Theophr. H. Pl. 4, 7.
 “ τοῦ φύκου unum genus πλατύφυλλον est, herbido
 “ colore, quod πράσον vocant, nonnulli ζωστήρα:
 “ Nominis ratio est, quod radicem habeat oblongam
 “ et crassam, qualem τὰ κρομμυογήτεια et τὸ καρτὸν
 “ πράσον, coloreque sit viridi ut porrum. Sic Plin.
 “ 13, 25. Phycos, quod folia lata colore viridi gi-
 “ gni, quidam πράσον vocant, alii Zostera. Meminit
 “ et Hes.” [“ Thom. M. Add. ad p. 535. ad Mær.
 “ 111. Casaub. Athen. 1, 75.” Schæf. Mss.] “ Πρα-
 “ σοειδής, Porro similis, Porri speciem gerens, Plin.
 “ 37, 8. de topazio, Duo ejus genera faciunt, Pra-
 “ soïdem atque Chrysopteron similem * chrysopra-
 “ sio.” [Arrian. Hist. Ind. p. 330. Hippocr. 40, 19.
 “ 41, 7. 54, 13. 207. F. 1216. B. Schol. Theocr. 13,
 “ 42. Vide Πρασώδης.] “ Ἐτ’ Πρασόκουρον, τὸ, Falx,
 “ qua porrum detondent, δρέπανον, ὃ τὰ πράσα κεί-
 “ ρουσιν, Epigr.” [“ Jacobs. Anth. 11, 338. Schneid.
 “ Scrr. R. R. 3, 2. p. 40.” Schæf. Mss.] “ Ἀτ Πρα-
 “ σοκουρίς, Hesychio ζῶον χλωρὸν κείρον τὰ ἐν τοῖς
 “ κήποις λάχανα, et in primis τὰ πράσα: unde et no-
 “ men. Sic Theophr. H. Pl. 7, 5. Καὶ ἐν τῇ θριδα-
 “ κίνη καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ
 “ πρασοκουρίδες. Idem Philosophus ibid. docet quo-
 “ modo capienda sint ista animalcula, itemque Dio-
 “ phanes Geop. 12, (9.) et Pallad. 1, 35. Meminit
 “ τῶν πρασοκουρίδων Aristot. quoque H. A. 5, 19.
 “ scribens eas ἐκ τῶν καράβων nasci, et habere περᾶ.

“ Gaza hic Blattas vertit, ap. Theophr. Porricidas:
 “ quod magi probant, cum blattæ sint potius αἱ
 “ σίλφαι. Notandum vero, ap. Theophr. scriptum
 “ esse πρασοκουρίδες, itemque ap. Hes.; sed perpe-
 “ ram, ut vel alphabetica ap. hunc series ostendit.”
 [Strattis Athenæi p. 69. “ Jacobs. I. c. Schneid. I. c.
 “ Casaub. ad Athen. 143.” Schæf. Mss. * Πρασόφα-
 “ γος, poetice Πρασσοφάγος, Hom. Batr. 229. not.
 “ * Πρασόχροος, Tzetz. Ch. 8, 969. 972. 973.” El-
 “ berling. Mss.] “ Apud Hes. reperio et Πρασό-
 “ γην, expositum δρέπανον, ὃ τὰ πράσα κείρουν, Fal-
 “ cem, qua porros detondent s. incidunt: alio no-
 “ mine πρασόκουρον dictam. Præterea a πράσον DE-
 “ RIV. Πράσινος, ET Πράσιος, Porraceus, Porrum
 “ referens, Porro similis, Qualis porri est: ut πράσι-
 “ νον χρώμα, Color porraceus, Color qualis porri
 “ est, h. e. viridis. Plato Tim. πράσιον χρώμα dicit,
 “ scribens ipsum fieri πυρρόν κεραυννυμένον μελανί,
 “ Itidem dicitur πράσιος λίθος, Lapis porraceus, s.
 “ Prasius lapis, ut Plinius mavult, qui et ipse eum in
 “ viridantium genere ponit, vilioris esse ipsum turbæ
 “ dicens. A Theophr. DICTUR Πρασίτης [* Πρασίτη]
 “ in libello περὶ Λέθων, (§. 37.) itidem ex eo, quod por-
 “ rum colore referat. Item πράσιον vocatur Origan
 “ genus non dissimile hyssopo; et Genus heraclii
 “ alterum, foliis exilioribus, mollius, sampsucbo non
 “ dissimile. Auctor Plin. 20, 17. Sed est et alia
 “ Herba πρασίον nomine dicta, Latinis Marrubium,
 “ ut Idem ejusd. libri c. 22. docet, Marrubium plerū-
 “ que inter primas herbas commendavere, quod
 “ Græci Prasion vocant, alii * Linostrophon, non-
 “ nulli Philopæda. Hujus meminit Diosc. 3, 119.:
 “ superioris, c. 35. ejusd. libri, scribens τὸ λεπτό-
 “ φυλλον τραγορίανον a quibusdam vocari πράσιον.
 “ Idem eod. l. c. 117. τὴν βαλλωτὴν appellari tradit
 “ πράσιον μέλαν, quod folia habeat similia τῷ πρα-
 “ σίῳ, sed majora et subrotunda. Sic Plin. 27. initio
 “ cap. 8. Balloten alio nomine Melamprasion Græci
 “ vocant. Sed subjungit, Foliis majoribus quam
 “ porri: hallucinatus, ut quidem volunt nonnulli.
 “ At Nicol. Myrepsus πράσιον vocare Æruginem
 “ etiam perhibetur, ut quæ et ipsa porri colorem vi-
 “ ridem imitetur.” [Nicanor A. 47. Καὶ χλωροῦ
 “ πρασίῳ, τὸ δὴ μελίφυλλον ὕδευσι.] “ Ad πράσιον
 “ vero ut redeam, utuntur eo Lat. quoque. Prasinus
 “ enim color ap. Plin. legitur, ap. Martial. Prasina
 “ synthesis, ap. Plaut. Prasina vestimenta.” [“ Ælian.
 “ H. A. 635.” Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide
 “ Ρούσιος. * Πρασινειδής, Olympiod. ad Aristot. Με-
 “ teor. 397. in Schneideri Ecl. Phys. * Πρασινώδης,
 “ Schol. Theocr. 4, 28. * Πρασσιανός, Prasina, Factio
 “ aurigarum, M. Anton. 1, 5.” Kall. Mss.] “ DICTUR
 “ Πρασώδης etiam pro πράσιος s. πράσιος: ut πρασώδης
 “ χολή, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorem vi-
 “ ditate imitatur. Gal. eam πρασοειδῆ vocat, ut
 “ Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα: ap. quem itidem
 “ legimus, Εἴη τὸ ἐμύμενον πρασοειδές.” [“ Πρασώ-
 “ δης, Algosus, Tatian. ad Gr. 76. * Πρασόεις, Opp.
 “ A. 1, 107.” Wakef. Mss. * Πρασσαῖος, Porri colo-
 “ rem imitans, Ranæ nomen, a viridi colore, Batrach.
 “ 251.] “ Denique a πράσον est VERB. Πρασιζῶ,
 “ Porrum imitor, refero, Porraceus s. Prasinus sum.
 “ Diosc. 3, 94. * Συμυρνίζων, μὴ πρασιζών, Myrrhæ
 “ æmulum, non porri. Sic 4, 155. de elaterio.”
 [“ Schol. Theocr. 10, 18.” Wakef. Mss. “ Const.
 “ Manass. Chron. p. 6. * Πρασιάζω, Niceph. Blemm.
 “ p. 83. Manz.; sed forsitan πρασιζουσα leg.; nam
 “ hæc Ed. Manz. mendis scatet.” Boiss. Mss. Sed
 “ vide Πρασιάζω infra.] “ Forsitan et πρασιὰ hinc de-
 “ rivatum dici queat: ut πρασιὰ in hortis propriæ sint
 “ Areolæ quadratæ, in quibus porros et alia hujus-
 “ modi olera serunt.”

“ Πρασιὰ, ἡ, Area s. Areola in horto, h. e. Qua-
 “ drata in horto loci consiti figura: ut Schol. Hom.
 “ πρασιὰς esse dicit τὰς τῶν φυτειῶν τετραγώνους σχέ-
 “ σεως ὡς τὰ πλινθία: solent enim hortos in quadratas
 “ areas et veluti laterculos dividere hortulani, et singu-
 “ las singulis seminibus conserere. Od. H. (127.) de
 “ horto Alcinoi, Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιὰὶ παρὰ νεία-
 “ τον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπηέτανον γανώσασαι

"Et Diosc. 4, 17. de lagopode herba, Φύεται ἐν πρα-
"σιαις. Nascitur in hortorum areis. Plin. in Segeti-
"bus nasci. scribit: segetes forsā appellans τὰς ἐν
"τοῖς ἀγροῖς πρασιάς: nam et ipsi in quædam veluti
"ἀλυσθία distincti sunt. Marc. 6, (40.) multitudo
"illa Christum sequens ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, ἀνὰ
"ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, Discubuerunt per areas, par-
"tim centeni, partim quinquageni. Πρασιαί, s. Πρα-
"σιαί, est etiam Laconiae locus, cujus Incola Πρασιεύς
"dicitur." [Πρασιά, Schleusn. Lex. N. et V. T. "Ja-
"cobs. Anth. 10, 88. Villos. ad Long. 236. Casaub.
"ad Athen. 58. Koen. ad Greg. Cor. 243." Schæf.
"Mss. Nicander 'A. 532. O. 576. 879. Fr. 3, 5.
"Πρασιάομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΡΑΣΣΩ, ET Πράττω, Facio, Ago. Quidam cer-
tam quandam constituunt differentiam inter πράττειν
et ποιεῖν, ex iis quæ ab Aristot. disseruntur Polit.
1, 3. ad quod te remitto. Apud Eund. certe de
Poet. legimus, Καὶ τὸ ποιεῖν, αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναί-
ους δὲ πράττειν. προσαγορεύειν. Xen. K. II. 4, (6, 7.)
Οἱ μὲν ταῦτα ἐπραξαν τε καὶ ἔλεξαν, Dem. Μηδὲν δι'
ἐμὲ ποιῶντων πράξαι. Et, Τὰ δίκαια πράττειν, Aristot.
Eth. Sicut vicissim dicitur πράττειν τὰ ἄδικα. Itidem-
que πράττειν τὸ κακὸν ap. Greg. Naz. Aliquid mali
facere, perpetrare. Dicitur etiam πράττω ταῦτα περὶ
τούτου, et πράττω ταῦτα πρὸς τοῦτον, necnon ὑπὲρ τού-
του, Thuc. 4. Περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνδρῶν πράξοντας
ὅ,τι ἂν ἡμῖν τε ὠφέλιμον κ. τ. λ.: 6. Καὶ περὶ τοῦ παν-
τός πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ἢ ἂν αὐτοῖς δοκῇ
ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. At secundum illud cum ap.
alios legimus, tum ap. Isocr.: qui etiam dicit πρᾶτ-
τειν ὑπὲρ τινος, non addito accus., quemadmodum
Gallice dicimus Faire pour quelqu'un, pro Facere ea
quibus res ejus adjuvemus, Consulere rebus ejus,
generalius Stare ab ejus partibus. Xen. autem dixit
omisso itidem accus. πράττειν περὶ εἰρήνης, Ἑλλ. (6,
3, 3.) p. 345. de quo genere loquendi, simul et de
πράττω juncto vel cum ὑπὲρ, vel cum πρὸς, dicam et
infra, ubi agam de ea illius signif. qua ponitur pro
Transigo s. Tracto. Apud eund. Thuc. πράσσειν ὅτῳ C
τρόπῳ, possumus fortasse interpretari ad verbum,
Faire en sorte que, 4, (128.) "Ἐπράσσειν ὅτῳ τρόπῳ
τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, Il
faisoit en sorte qu'il se pût joindre avec les uns, et
rompre l'alliance avec les autres. Latine autem fue-
rit. reddendum hic πράσσειν, vel verbo uno, Agere,
vel duobus, Dare operam: verum sequente particula
Ut. Quinetiam dicendum potius fuerit fortassis Hoc
agebat, ut etc. quam, Agebat ut, non præfixo pro-
nomine. Sed malim, Operam dabat. Sic autem
et cum dicitur πράττειν ὅπως, etc. reddemus aptissi-
me, Operam dare ut, Dem. c. Phil. 3. "Ὅσπερ μοι
δοκεῖ ὅχι ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν οὐ-
δὲ πράττων. Eodem pertinet et iste Ejusd. locus in
Or. de Perperam Obita Leg. Ἐμοῦ τῷ τῶν συμμάχων
σφηνγοῦντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση καὶ
δίκαια γενήσεται πράττοντος. Eodem inquam perti-
net locus iste, cum Attice dictum sit πράττοντος τὴν
εἰρήνην ὅπως ἴση γενήσεται, pro πράττοντος ὅπως ἡ εἰ-
ρήνη ἴση γενήσεται. Ideoque perperam in VV. LL. D
postquam dictum est πράττω significare Contendo et
laboro ut aliquid fiat, subjungitur pro exemplo,
πράττειν γάμον: cum quo accus. aliisque hujusmodi
quid valeat πράττειν, docebo mox.

Πράσσω, vel Πράττω, Ago: ut dicitur Agere res,
negotium, negotia, Cic. ad Att. Tuam in agendis
rebus diligentiam mirifice diligo; Administro,
Tracto. Thuc. 1, (129.) Πράσσειε θαρσύνει καὶ τὰ ἐμὰ
καὶ τὰ σὰ, ὅπη κάλλιστα καὶ ἄριστα ἔξει ἀμφοτέροις.
At vero ap. Eund., itidemque ap. Xen., legimus ali-
quos reverti οὐδὲν πράξαντας pro eo quod Latine di-
citur Re infecta. Quo in l. non dubium est, quin
subaudiatur πράγματα: cum quo subst. duobus mo-
dis junctum reperitur. Dicitur enim non solum
πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, sicut et τὰ πολιτικὰ,
sine adjunctione, vel τὰ τῆς πόλεως, itidemque πρᾶτ-
τειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, sicut πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, sine
adjunctione, sed etiam simpliciter, πράττειν τὰ πρᾶ-
γματα. Est autem πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα

κ. τ. λ., item πράττειν τὰ δημόσια, vel τὰ κοινὰ, Agere
res ad remp. pertinentes, s. res reip., Tractare nego-
tia publica, Administrare remp., Esse in magistratu:
cui πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, s. potius sine adje-
ctione, πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, interdum opponitur,
significans Esse privatum, ut vertit Bud.: qui etiam
hunc Lysiae locum affert, in quo dicitur aliquis τὰ
ἑαυτοῦ πράττειν, et τὰ ἀλλότρια, peculiari signif., Ἐγὼ
μὲν οὖν οὐτ' ἑμαυτοῦ πώποτε, οὐτ' ἀλλότρια πράγματα
πράξας, νῦν ἡνάγκασμαι τούτου κατηγορεῖν: quem ita
vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec
alienam; vel, Qui nunquam nec mea nec aliena
actione expertus sum. Suspecta autem esse possit ea
interpr., quam Idem huic ejusd. Lysiae dat loco, Προ-
σιόντες τῷ Ἀριστοφάνει οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα:
vertit enim, Qui negotia facessere tum solebant.
Herodoto quidem certe πράσσειν τὰ πράγματα, sed
ap. eum scribitur ΙΟΝΙΣΤΕ πρήσσειν τὰ πρήγματα,
est Rebus ad remp. pertinentibus operam dare,
Actui rerum vacare, atque adeo Jus dicere, ut
Idem testatur: ex eo afferens non solum Πρήσσειν τὰ
πρήγματα, sed etiam Ἐπρήσσει τὰ προσφερόμενα πρή-
γματα. || At vero Πράττειν κάθοδον τινὲ, Plut. in
Cic. est Conficere alicui reditum ab exilio, et impe-
trare, Efficere ut quis redeat ab exilio. Cui non
dissimile est ap. Soph. Aj. ὅπλα πράττειν τινὲ, Facere
s. Efficere ut quis potiatur armis. Atque ut πρᾶτ-
τειν illic reddo etiam Impetrare, sic in isto Isocr.
loco redditur ad Nic. (s. 6. extr.) Πράττειν παρὰ τῶν
θεῶν ἀγαθόν. Quod autem dicitur a Plut. Πράτ-
ττουσα γάμον κόρης, Bud. vertit, Tractans connubium,
et Interpres ejus; sed malim Moliens connubium,
ut dixit Tac. Moliens nuptias. Scio tamen Latine
dici etiam Facere nuptias; sed ambiguitate non ca-
reret hæc interpr., nam ut dem inveniri alicubi Fa-
cere nuptias pro Moliri, at multo frequentius esse
dico hoc loquendi genus pro eo ipso quod dicimus
Faire un mariage, quam in illa altera signif., i. e.
Traiter un mariage, vel Pourchasser un mariage, aut
etiam Poursuivre.

Πράσσω vel Πράττω, vicinam proxime præcedenti
signif. habet junctum etiam quibusdam præpp. Dicitur
enim πράττειν τι πρὸς τινα, pro Agere cum aliquo
de re quapiam, Transigere cum aliquo, Thuc. Καὶ
πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, Isocr.
Trapez. Ἐγὼ δ' ἤξιον πρὸς Μενέξενον πράττειν. ὅ, τι
βούλοιο, πρὸς δ' ἐμὲ ποιεῖν αὐτὸν τὰ συγκείμενα: nisi
quis hic simplicius etiam accipiendum existimet
πράττειν. Interdum vero et cum sola præp. habente
suum accus., ut rursus ap. Thuc. 2, (5.) Καὶ Εὐρύ-
μαχος εἰς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἐπραξαν οἱ προδιδόντες,
Quocum transegerunt proditores. Itidem pass.
Πράσσονται πρὸς σε τὰ πολλὰ, ex Æschine, pro Trans-
siguntur tecum. Quinetiam cum præp. ἐς ap. eund.
Thuc. 1, (131.) Πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς
τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιού-
μενος. Ubi Interpres reddidit Tractare cum barbaris.
Possumus autem aptius interpretari, meo judi-
cio, Transigere aliquid cum barbaris; aut etiam,
Rationis aliquid contrahere cum barbaris. At Schol.
subaudit, τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. Talis est certe usus
verbi Gallici, Pratiquer, de quo dicam in Πραξικοπεῖν.
At junctum præp. μετὰ affertur pro βουλευέσθαι,
Consultare, e Thuc. Οἱ δὲ μετ' Ἀθηναίων πράξαντες.
Ut autem eadem opera dicam de hoc verbo cuiquam
alii præpositioni juncto, sciendum est, πράττειν jun-
ctum cum περὶ, posse itidem reddi verbo Agere: ut
in illo Xen. l. cujus antea mentionem feci, πράττειν
περὶ εἰρήνης, Agere de pace: Ἑλλ. 6, (3, 3.) p. 345.
Ἵποσχόμενος γὰρ Ἰφικράτει, εἰ αὐτὸν ἀφήσει, ἢ χρή-
ματα πέμψειν τῷ ναυτικῷ, ἢ εἰρήνην ποιήσειν, οὕτως
Ἀθηναῖοι τε ἦν καὶ ἐπραττε περὶ εἰρήνης. Ubi observa-
eum, qui pollicitus est se ποιήσειν εἰρήνην, Facturum
esse pacem, dici πράττειν περὶ εἰρήνης. || Dicitur
aliocui ET Πράττειν εἰρήνην, sic ποιεῖν εἰρήνην, Dem.
Ἐπραξαν ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην. Quod autem at-
tinet ad πράττειν junctum præpositioni ὑπὲρ, dicitur
a Dem. πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου ea signif. qua dixit
Isocr. Τῶν πραττόντων ὑπὲρ αὐτῆς, ubi quid valeat
πράττειν, paulo ante docui. Apud Dem. certe πρᾶτ-

τειν ὑπὲρ Φιλίππου, exp. uno etiam verbo φιλιππίζειν. Possumus autem, ut opinor, dicere nihil aliud esse πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου quam quod alibi dicit πράττειν Φιλίππῳ, atque adeo συμπράττειν Φιλίππῳ. Ubi observa obiter et hunc usum verbi πράττειν dativo juncti, (126.) Ἐν Ὁρεῶν Φιλιστείδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ, καὶ Μένικπος κ. τ. λ. Pagina autem sequente, Οἱ δ' ἐν αὐτοῖς οἷς χαρίζονται, Φιλίππῳ συμπράττουσιν. Sic Plut. Alcibiade, Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάδου δὲ Κυζικηνόις. Sed ante ipsum etiam Demosthenem ita usus est hoc verbo Thuc.; ap. eum enim legimus non solum πράσσειν τοῖς Λεσβίοις, sicut πραττόντων Λεσβίοις in l. Plut. quem modo protuli, sed etiam Λακεδαιμονίοις πράσσοντες, 5. At in VV. LL. affertur πράσσω σοι et pro Tecum transigo, e Thuc., et quidem peculiariter etiam pro συνεργῶ εἰς τὴν προδοσίαν, e Schol. Thuc., ut opinor.

Πράσσω, vel Πράττω cum adverbio, aut etiam cum adjectivo plurali neutro, interdum quidem reddi potest impersonali, Agitur: ut καλῶς πράττω, vel εὖ πράττω, Bene s. Præclare mecum agitur, interdum vero, et quidem sæpe, alio gen. loquendi eundem tamen sensum habente, aptius redditur. Πράττω, inquit Bud., etiam absolute positum signif. Vivo, Ago, i. e. Ætatem ago, Sorte aliqua utor: ut Dem. (311.) Ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν οἴομενος, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τὴν τύχην ἐτέρῳ; Qui se felicissimum existimat, secum a fortuna actum esse præclarissime censet. Affert vero ex alio Ejusdem loco, Πράττων οὐ κατ' ἄξιαν, pro Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus, Qui ea fortuna non usus est, qua dignus erat. Item, Ταπεινῶς πράξας, dictum de homine afflicto et opibus fortunisque lapso, ab Isocr. ad Phil. Καὶ τοι τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος ἀναστροφῆσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; Inde βέλτιον πράττειν, et ἄμεινον πράττειν, et κακῶς πράττειν dicunt, et καλῶς πέπραγε, in præterito. Hæc ille. Sciendum est autem, hunc usum medii PRÆT. Πέπραγα frequentem esse Aristophani præsertim, et quidem cum utraque constr., sc. et cum adverbio, et cum neutro plurali. Dicit enim Πλ. (633.) Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, Præclarissime actum est, aut agitur, cum hero, Fortunatissimus est herus: (629.) ὥς μακαρίως πεπράγατε, pro Quam feliciter vobiscum actum est, aut etiam agitur, Quam felices estis! Atque ut πράττειν μακαρίως, sic etiam πράττειν εὐδαιμόνως (802.) legitur. Vicissim autem πεπράγαμεν ἀθλῶς, pro Pessime nobiscum actum est, agitur. Sic et πεπραγὼς κακῶς (Ὁρν. 605.) de misero. At vero cum accus. ut (B. 303.) πεπράγαμεν πάντα τάγαθὰ. Atque ut πράττειν ἀγαθὰ dicitur, ita vicissim πράττειν πονηρὰ, de afflicto, ap. Plut. Synes. autem et cum adverbio, Πονήρως πέπραγα. Item πράττειν χεῖρῳ, ap. Isocr. Legitur etiam in sing. πράττειν οὐδὲν χεῖρον τὰ ἄλλα, ubi subauditur κατὰ. Sciendum est porro hoc verbum eund. usum habere et cum nonnullis adjectivis alius generis: ut πράττω χρηστόν τι, Eur. Et πράττω κεδνὰ, μεγάλα, quod in VV. LL. exp. Splendidis honoribus sum donatus; afferturque ex eod. Eur. (Andr. 387.) Invenio autem et ap. Aristot. hanc ipsam loquendi formulam, raram certe alioqui. Ita enim ille Rhet. 2. Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσι. Ubi tamen dubium esse possit an ita intelligendum sit πράττοντες, ut intelligitur πράττειν cum ταπεινὰ, a Plut. Galba [cf. Plut. Theseo 6.] ubi plane phrasis illa huic opponitur: nam ταπεινὰ πράττειν non aliud est quam ταπεινῶς πράττειν in l. quem modo habuisti ex Isocr., an potius οἱ μεγάλα πράττοντες dicantur li qui præclaras quasdam res gerunt, s. præclara quædam facinora edunt. Quam interpr. si sequamur, sequi itidem potius oportebit illa exempl. quæ repetunt articulum οἱ ante εὐτυχοῦντες: ut sc. non dicatur καὶ εὐτυχοῦντες tanquam ἐπεξηγητικῶς, sed tanquam de diversis, καὶ οἱ εὐτυχοῦντες: non enim εὐτυχοῦσι, quicunque præclara facinora edunt, Atque ita interpretando h. l., fuerit μεγάλα πράττοντες dictum simpliciter, i. e. participio illo πράττοντες vulgare retinente signif.: sicut eam retinet πράττειν junctum

nomini καλὰ ap. eund. Aristot.: sed præfixo articulo. Ita enim ille Polit. 7. Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττονσιν. Proxime autem præcedentia verba erant, Ἐχόμενον δ' ἐστὶ καὶ τῶν αὐτῶν λόγων δεδομένον, καὶ πόλιν εὐδαιμόνα τὴν ἀρίστην εἶναι καὶ πράττουσαν καλῶς. Insistit porro Aristot. significationi hujus loquendi generis καλῶς πράττειν, s. potius insistit ei quod proprie sonant illa verba, tanquam declarans unde signif. illam acceperint. Eod. certe pertinet, quod eod. libro scribit, Ἀδύνατον γὰρ, τὸν μηδὲν πράττοντα, πράττειν εὖ τὴν δ' εὐπραγίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ταυτόν. Quin tamen subtilius hæc disputentur, quam ut passim recepto usu comprobari queant, non dubium est. Sed de his hactenus. Considerandus est autem usus articuli cum adjectivis junctis huic verbo πράττειν, loca adverbiorum: sicut videmus ab Aristot. eum præfigi adjectivo καλὰ, cum illo etiam πράττειν, quod alteram signif. habet. Legimus enim in loco Dem. quem modo protuli, τὰ βέλτιστα πράττειν: sed Atticum esse articuli πλεονασμὸν existimo: ideoque non dubito quin Aristoph. dicturus fuerit etiam πεπράγαμεν τάγαθὰ, sicut πεπράγαμεν πάντα τάγαθὰ. Neque tamen horum exemplo puto dici posse τὰ ταπεινὰ πράττειν pro ταπεινὰ πράττειν, cum alibi, tum in Plut. Agide, p. 1460. μετὰ Ed., Τῶν πλείστων ἐξέπεσεν ἡ Σπάρτη καλῶν, καὶ ταπεινὰ πράττουσα παρ' ἄξιαν διέτλει. Præterea οἷα πέπραγας, pro Qualiter tecum actum est. Sed et cum alius generis adverbii, ut ap. Thuc. 2. Οἱ μὲν δὲ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, pro Eorum hæc erat fortuna, Res eorum ita se habebant, erant hoc in statu. Et πράττω παραπλησίως σοι, Utor fortuna simili tuæ. At illud, Κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, pro Melius cum illis agitur quam sperant, annumerandum est iis loquendi generibus, in quibus πράττω jungitur comparativo, ut βέλτιον πράττω, vel ἄμεινον: sicut ap. Aristoph. Πλ. (344.) ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. Potest enim κρεῖττον ἐλπίδος resolvi in ἄμεινον ἢ ἡλπισαν. Interdum etiam πράττω κατὰ νοῦν, pro Agitur mecum ex animi sententia. Plato de Rep. 2. Καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράζομεν κατὰ νοῦν. Venio ad εὖ πράττω, quod ideo in h. l. reservavi, quia peculiarem etiam usum habuit: quamvis enim εὖ πράττω idem sit cum καλῶς πράττω, unde τὸ πράττειν εὖ, Xen. Prosperitas. Et ἡ εὖ ἢ κακῶς πράττειν ap. Plat. opposita, Protag. Ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῆ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου κ. τ. λ. quæ Bud. vertit, Quod vero tu antiquius ducis corpore animum, in quoque omnia tua possunt vel bene vel secus cedere, prout probum vel pravum esse venit; de hoc vero etc. Est autem frequentior usus hujus εὖ πράττειν quam τοῦ καλῶς πράττειν, tamen salutationi epistolice εὖ πράττειν, non καλῶς πράττειν adhibebatur. Existimatque Plato longe aptiorem hanc salutationem esse quam quæ fit verbo χαίρειν: ut te docebit tertia ejus Epist., quam his verbis inchoat, Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας, ἀρ' ὁρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσήψεως; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν συνθήειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥσπερ εἴθε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν; Existimo autem Lucian. (1, 728.) ad hunc ipsum respexisse locum, cum dixit Plat. verbum χαίρειν rejicere tanquam μοχθηρὸν καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον, contra vero introducere εὖ πράττειν, tanquam κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Nisi forte ex alio Plat. loco hæc sumta sunt: cum hæc ibi de εὖ πράττειν non dicantur; et subjungat Lucian. Καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιῶνται αὐτὸν ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν κ. τ. λ., ita ut videri possit ex alio hæc afferre loco. Videmus porro usurpari hanc salutationem a Plat. in suis Epistolis: ut Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν, item Πλάτων Δίῳ Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Et Πλάτων Περδίκκῳ εὖ πράττειν. Sic Alexander in sua illa ad Aristot. Epistola, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Vicissimque Aristot. ei respondens, Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν. Claudatur autem utraque verbo ἔρρωσο: sicut et quædam

alia Aristotelis clauditur his, τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο. Sed annotat Bud., Aristotelem Philippo scribentem, in fine epistolæ salutationem posuisse huiusmodi, Τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε. In alia, Πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δύζαντα. Fuisse autem et χαίρειν receptum in salutatione quæ præfigebatur epistolæ, vel ipse Alexandri pater Philippus in suis ostendit Epistolis, qui in earum limine, vel potius salutatione limini earum præfixa, utitur verbo χαίρειν, sicut Alexander εὖ πράττειν, ut videre est in iis quæ a Dem. proferuntur. Libet autem et quæ Bud. huc pertinentia scripsit, addere. Εὖ πράττειν, inquit, Caput est vel Frons epistolarum: moris tamen fuit olim, χαίρειν loco ejus dicere, et ita extat in Epistola Philippi ap. Dem. pro Ctes. Et in Epist. ipsius Dem. ita legitur, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. In Platonis vero Epist. salutationis est εὖ πράττειν. Et paulo post, Tria igitur fuerunt usitata ap. priscos, χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν. Per quod ultimum, bene optabant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundum optabant ut actiones feliciter cederent et prono cursu. Per tertium, ut cum omnia ex animi sententia cesserissent, animus lætitia frueretur. Hæc ille. Quibus addo, Flaccum utriusque salutationis vim exprimere volentem, ita orsum esse Epist. 1, 8. Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer, comiti scribæque Neronis. Perinde sc. ac si dixisset χαίρειν καὶ εὖ πράττειν: at certe ita copulata reperiuntur etiam alicubi. Latini alioqui potius jubebant salvere, utentes itidem accusativo Salutem in fronte epistolarum: imitantes potius eos e Græcis, qui non χαίρειν, nec εὖ πράττειν, sed ὑγιαίνειν jubebant eos ad quos scribebant. De quo usu verbi hujus, sicut et de illorum duorum, lege Luciani libellum περὶ τοῦ ἐν τῇ Πρ. Πτ. Hoc addo, manifeste relinqui subaudientem aliquid verbum cum his infinitivis: id autem esse posse, ni fallor, εὔχεται. Superest ut de verbi πράττειν juncto huic aliisve huiusmodi adverbiiis, hoc quoque dicam: posse nos id interpretari Agitare, si quidem Gellium sequi libuerit. Quippe qui l. 16. cap. ult., in iis quæ de Arione ex Herod. affert, hæc illius verba, Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ τὴν Ἰταλίην, καὶ μὴν εὖ πρήσσοντα λίποιεν ἐν Τάραντι, interpr. Eos dixisse hominem, cum inde irent, in terra Italia fuisse, eumque illic bene agitare. Sed addit, Et studiis delectationibusque urbium florere, atque in gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Quæ certe videri possint ab eo adjecta ad declarandam latius quam ibi habent ista verba εὖ πρήσσοντα signif. Hoc enim sciendum est, interdum εὖ πρήσσοντας dici significando peculiariter Divites: cujus usus exempla cum ap. alios extant, tum vero ap. Aristoph., qui etiam dicit Πλ. (29.) Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Tunc autem talis quædam est signif. illorum verborum restrictio, ut ita dicam, qualis cum εὐδαίμονες, itidemque Latine Beati vocantur, qui sunt divites. Ceterum εὖ πράττειν si recte interpretabimur Bene agitare, itidem ἀμεινον πράττειν s. βέλτιον, reddere poterimus, ut opinor, Melius agitare. Sed alicubi existimo posse nos aliquid loquendi genus non solum ab hoc, sed a superioribus quoque diversum, interpretationi horum verborum ἀμεινον πράττειν s. βέλτιον, adhibere, sc. Meliore esse conditione: ut vicissim χείρον πράττειν s. χείρω, Deteriore esse conditione.

Πράσσω, s. Πράττω interdum etiam pro πάσχω ponitur, ut πάσχω pro πράττω. Inde illud ambigue et lepide dictum ap. Eur. ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ κ.τ.λ. Vide Bud. 306.

Πράσσω, s. πράττω, Exigo, Cogo: cum duobus accus., sicut et πράττομαι, inquit Bud., qui tamen passivæ vocis duntaxat affert exemplum, e Dem. (467.) Ἐκείνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ οἶτον ἐξάγοντας, τριακοστήν, Exigit tricesimam ab iis. Sic et in VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) 'Τοὺς δ' ἐαυτοῦ ἐπιθυμούντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. Idem, Οὐδένα γούνη συνουσίας ἀργύριον πράττη. Et e Thuc. Πεπραγμένος φόρους, Qui exigit tributa. Ex Eod. tamen πράττομαι σε χρήματα, etiam pro Mulcto te pecunia. Sed et cum alius generis accus., sc. δίκας, e Philostr.

A Her. Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ubi possumus uti itidem verbo Exigere: hoc modo, Horum pœnas exegi de eo. Addunt enim Lat. interdum hanc etiam præpositionem verbo Exigo cum isto accus. Ideoque minime necesse fuit, mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi pœnas dedit. Sed et vox activa usum hunc habet, sc. pro Exigo, multo tamen rarius. Lucian. (1, 557.) Τοιγαροῦν ὠνητέος, σοφὸς καὶ δυνδερκὴς ὧν φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σὺ, Quid exiges a me pro eo. I. e. Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est ac si diceretur, Quanti eum indicas?

Pass. Πράσσομαι, s. Πράττομαι, Fio, Conficior, Thuc. 2. Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἔνεκα ἐσέβαλε. Et, Δικαίως ἡ σωφρόνως πράττεσθαι, ap. Aristot. Æsch. Pr. (75.) Καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ. Ex Eur. (Hipp. 680. 778.) affertur πέπρακται sine adjectione etiam pro Actum est, Peracta res est. Item τὸ πεπραγμένον et τὸ πραχθέν, Quod factum est s. confectum. Ex Apophth. πραχθέν πᾶγμα, Res gesta. Bud. Platonem πεπραγμένον sæpe dixisse de Cæde perpetrata testatur. || Et πράττεσθαι pro Transigi, vide supra cum πράττω significante Transigo.

Interdum autem passiva vox pro activa ponitur: ut videmus πεπραγμένοι pro πεπραχότες in isto Dem. loco, (931.) Οὐδὲν ἀκήκοα πᾶγμα μιαιώτερον, ἢ δ' οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Sed et pro activa voce πράττειν significante Exigere, usurpatur passiva πράττεσθαι, ut paulo ante ostendit.

ΑΤ Πέπραγα med. præter. non solum iis adhibetur locis cujusmodi sunt ii quos paulo ante protuli, sed et simpliciter pro Feci ponitur, sicut πέπραχα: unde πεπραγέμαι ap. Aristot., sicut πεπραχέμαι, Fecisse. Apud Xen. autem partic. πεπραγώς eam videtur sequi verbi πράττω signif., qua ponitur pro Impetro, Ἑλλ. 1, (4, 1.) Ὅτι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

[“ Πράσσω, Thom. M. 703. 732. Markl. Suppl. 324. ad Charit. 719. Dawes. M. Cr. 473. Jacobs. Anim. 30. Valck. Phæn. p. 127. Zeun. ad Xen. K. II. 98. Steinbr. Mus. Tur. 1, 319. Toup. Opusc. 1, 375. 466. Fischer. Ind. Palæph. v. Εἰσπρ., Wyttenb. Select. 342. ad Od. Γ. 60. 72. Musgr. Or. 1318. Heyn. Hom. 7, 488. 8, 702. Exigo, Cycl. 613. Phalar. 330. Thom. M. 617. 733. Tull. Laur. 1. ad Diod. S. 1, 573. 2, 525. Heind. ad Plat. Gorg. 223.: de act. et med. hoc sensu, Schneid. Anab. 446. Sorte aliqua uxor, cum adj. neutr., Markl. Suppl. 324. Musgr. Tro. 447. 678. Heracl. 439. Herc. F. 509. 1117. Alc. 227. Brunck. Aristoph. 1, 162. Kuster. p. 7. 66. 210. Schol. Apoll. Rh. p. 23. Sensu obscæno, Act. Traj. 2, 306. Wessel. Obs. 151. Villos. ad Long. 105. Pro πάσχω, Musgr. Ion. 343. Wakef. Alc. 1044. Kuster. Aristoph. 9. 55. Pro καταχαρίζεσθαι, Lobeck. Aj. p. 289. Plut. Alcib. 24. Pro τιμωρεῖσθαι, Wakef. Eum. 772. Abresch. Æsch. 2, 108. Πράττειν et εἰπεῖν juncta, Boiss. Philostr. 476. Πρ. et ποιεῖν, Heind. ad Plat. Charm. 83. Πράττειν et προστάττειν conf., ad Diod. S. 1, 5. Πρ. et παρατάττειν, 414. Πράζειν et παρέξειν conf., ad Herod. 418. Εὖ πράττειν, ad Lucian. 1, 730. Boiss. Philostr. 369. Heind. ad Plat. Charm. 105. Reland. Præf. ad Epictet. Valck. Hipp. p. 272. Initio epistolæ, Thom. M. 909. Bene facere, Wakef. Trach. 93. Εὖ, κακῶς πρ., Thom. M. 390. 732. Markl. Suppl. 252. Musgr. Iph. T. 353. Luzac. Exerc. 143. 145. Jacobs. Anth. 9, 142. Heind. ad Plat. Charm. 105. Gorg. 208. Εὖ πράσσει, i. q. μηδαμῶς, Nequaquam, Valck. Phæn. p. 149. cf. Brunck. ad Eur. Med. 59. Phæn. 414. Porson. ibid. Πρ. κακῶς, Bergler. ad Alciph. 137. Brunck. Œd. T. 1006. ad Alc. 806. Plut. Mor. 1, 250. Wakef. S. Cr. 3, 182.: καλῶς, ibid.: ἀμεινον, ad Herod. 574.: τὰ μέγιστα, Kuster. Aristoph. 210.: πολλὰ, Markl. Suppl. 576. Brunck. Aristoph. 1, 185. 274. Bergler. ad Alciph. 36.: ὀλίγα, πολλὰ, 340. Valck. Hipp. p. 247. Diatr. 82.: τὰ ἄριστα, ad Lucian. 1, 423.: κακόν τι, Wakef. Herc. F. 92. 730. Luzac. Exerc. 143. Valck. Diatr. 243.: τι πλέον, 118. Hipp. p. 177. 248.: τὰ αὐτοῦ, Lennep. ad Phal. 89. Heind. ad Plat. Charm. 78.: χάριτας,

Jacobs. Anth. 8, 16.: γάμον, Philostr. 224. Boiss.: οὐδὲν, Wyttenb. Select. 415. Οὕτω πρ., Valck. ad Herod. 207. 680.: ὁμοίως, p. 187, 41. Πρ. cum infin. fut., Plut. Pelop. 9. De fut., ad Mær. 184. Πράζομαι, πράζω; 293. Τί πράζω; Abresch. Æsch. 2, 110. Πράξας, ad Diod. S. 1, 302. Med., ad Charit. 646. Med. et act., ad Mær. 276. Πέπραγα, Musgr. Herc. F. 1375.: transitive, Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. Πέπραγα μακαρίως, Bergler. ad Alciph. 374. Πέπραγα, πέπραχα, Bruuck. Aristoph. 3, 27. Κακῶς πεπραγένοι, Valck. Diatr. 248. Πεπραγῶς, Diod. S. 2, 571. Herod. 5, 106. Πεπραγῶς, Musgr. Tro. 604. Jacobs. Anim. 249. Πεπραγῶς, πεπραγῶς, ad Mær. 293. Valck. ad Ammon. 26. ad Eran. Phil. 159. Πράττομαι τινα χρήματα, Xen. Mem. 1, 2, 5. vid. Ind. et Eran. ad 1, 2, 6. Athen. p. 21. Eur. Phœn. 1645. Toup. Opusc. 1, 374. 476. Xen. Eph. 45. Ernest. ad Batrach. p. 421. Πράσσειν ἀργύριον, Valck. ad Herod. 48. ad Od. Θ. 162. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. Ὁ πεπραγμένος, ad Charit. 255. Τὰ νῦν πεπραγμένα, Markl. Iph. p. 185. Τὰ πραχθέντα τινός, ad Diod. S. 2, 368." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

Πράγμα, vide post ea quæ a πέπρακται formata sunt: huic enim a πέπραγμαi prima persona formato, præposui, certo consilio, quæ a secunda et tertia formata sunt.

Πράξις, ἡ, Actio, Aristot. Eth. 1. Πᾶσα πράξις τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ: 10, 8. Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Quo pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cic. Ἡ κατ' ἀρετὴν πράξις redditur Actio honesta. Et πράξις πολεμικὴ e Plat. affertur pro Bellica actio. At μετὰ τὴν πράξιν, Reperacta. Interdum vero et aliam interpretationis formam admittit πράξις: ac reddi potest Res agenda, vel gerenda: ut ap. Plut. Rom. (9.) Ἐπὶ πράξει φανέντος γυπὸς, In re gerenda. Et in plur. ap. Xen. (Ap. 2, 1, 6.) Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκασιότατας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, Hominibus res plurimas, easque maxime necessarias sub dio agendas esse. Bud. τὴν πράξιν vertit Rem audendam, in hoc Plut. loco in Pelopida: Ὑφίσταται δὲ τὴν πράξιν Πελοπίδας πρῶτος, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, Facinus sibi deposcit. Atque ut πράξις alicubi est Res gerenda, sic nonnullis in ll. est Res gesta, præsertim vero plur. πράξεις, Res gestæ, aut etiam uno verbo Gesta: qua voce uti possumus interpretantes Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ubi tamen etiam Acta vel Actus interpretari licet, ut tradit Bud. 226. || Ut autem paulo ante, sic et in aliis plerisque ll. πράξις redditur Facinus, et πράξεις, Facinora, Polyb. Οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πράξιν, Ne facinus quidem illud suum injuriæ loco numerabat. Et πράξιν πράττειν, Facinus edere, Æschin. Itidem plur. πράξεις, Facinora, aut etiam Facta: Ἔργα καὶ πράξεις, Dem. Re et factis. Est vero et ubi πράξις reddi queat Opus, et πράξεις Opera, i. e. ἔργον et ἔργα. Quietiam ut in illo Dem. loco ἔργω redditur Re, sic ap. Plat. de LL. πράξεις, Res: itidemque ap. Herodian. a Polit. || Negotium, ut, Ἐν πράξει μεγίσταις ἐξερασθεῖς, Herodian. (7, 5, 3.) In maximis spectatus negotiis, ut idem ille vertit. Sic αἱ κοιναὶ πράξεις, ex Aristot., Publica negotia; et ἐνδημοὶ πράξεις ex Eod., Civiles administrationes. Sed et sine adjectione, πράξεις de Publicis negotiis dictum fuit peculiariter. Unde Bud., Τὸν ἐν ταῖς πράξεσι, dictos annotat Magistratus: afferens tamen locum Herodiani, in quo non sine adjectione ponitur hoc vocabulum: (5, 3, 20.) Οἱ τ' ἐπαρχοὶ, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἀνεξωσμένοι, Qui rerum summæ præfecti erant. Qua signif. Rerum actum dixisse Plinium juniorem, necnon Suet. existimat: summum autem rerum actum Tac. appellasse Curam rerum. Sic certe lingua nostra peculiari signif. dicit, Les affaires, cum aliqui vocabulum istud Affaires generaliter Quævis negotia significet. Annotat ibid. Budæus hæc verba, Τὴν δὲ πράξιν εἶναι ἐξ ἐνός καὶ ἀμφοῖν, esse in contractibus apponi solita, significantia utrumque in solidum obligari, et reos esse promittendi, ut Jcti loquuntur.

Πράξις, Sors, ut dictum est πράττειν poni interdum pro Sorte aliqua uti, Status rerum alicujus, Condicio: εὐπραγία, vel δυσπραγία: e Soph. Aj. (792.) Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν. Et (790.) Αἴαντος πράξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ, ubi tamen fortasse possumus accusativo πράξιν vulgarem etiam signif. dare. Et ex Herod. Πράξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀποκλαλεῖ, Conditionem suam deflet. Nisi potius scr. πρῆξιν Ionice. [Cf. Soph. Trach. 151. Æsch. Pr. 701.]

Πράξις, Proditio: sequendo quidem Suidam, qui exp. προδοσία: vide Πραξικοπέω.

Πράξις, Exactio: ut πράττειν ac πράττεσθαι pro Exigo poni dictum est. Bud. 226. ex Aristot.

[Πράξις, "Markl. Suppl. 642. Musgr. ib. ad Charit. 719. 729. Heyn. Hom. 8, 702. Wakef. S. Cr. 5, 137. Phryn. Ecl. 68. Burm. ad Petron. 233. ad Od. Γ. 60. 72. Θ. 162. K. 202. Exactio, Musgr. Iph. A. 272. Rhœs. 468. Fortuna; Matth. Gr. Gr. 555. Conf. c. τάξις, T. H. ad Plut. p. 9. ad Lucian. 2, 237. Wessel. Ind. Diod. S. item ad 1, 443. cum παράταξις, ad 1, 77. Τόλμα καὶ πρ., 2, 417. sed v. var. lectt. Πράξιν πρὸς τινα πράττειν, ad Herod. 479." Schæf. Mss. "Historia, Philo J. 1, 586." Wakef. Mss. Lex. Polyb. Πράξις κακὰς ἐφύμνειν τινί, Dira imprecari, Soph. Antig. 1305.]

Πραξιδίκη, q. d. Actionum ultio, vel ultrix, Dea quæ actionibus s. factis nostris finem imponit, et eum, quem merentur, exitum, Hes. Suid. [Orph. H. 28, 5. Arg. 31. Gl. Laverna. "Toup. Opusc. 1, 371. ad Paus. 266. et Fac. 1, 428." Schæf. Mss. * Πραξικόπος, unde] Πραξικοπέω, Facto quopiam astuto et callido circumvenio, Astutia et prudentia tractandi alicujus incepti hominem circumvenio, præsidium arcemque ad deditionem perlicio, s. proditionem. Unde πραξικοπεῖσθαι dicitur Qui hujusmodi arte vincitur ac circumscribitur, et πράξις, Ipsa proditio. Ita Bud., addens exempla e Polyb., e quibus est hoc (2, 46, 2.) Κλεομένους πεπραξικοπηκτός αὐτούς. Habes vero et ap. Suid.: qui etiam dicit πράξιν esse προδοσίαν: quem sequens Bud. interpr. Proditionem. At ego dixerim potius esse Actionem quampiam callidam, qua proditionem molimur: generalius autem Actionem aut Tractationem alicujus negotii callidam, s. Artem qua negotium aliquod callide tractamus. Videtur enim ita posse accipi πράξις in iis ll. quos Suid. affert. Gall. dicimus itidem Pratique: cui synonymum est Menée. Unde Faire des pratiques et menées, pro πραξικοπεῖν. Et Pratiquer avec quelqu'un, ut dicitur πράττειν πρὸς τινα: vel μετὰ τινος. ["Schweigh. Emendd. in Suid. p. 26." Schæf. Mss.]

Ἀπραξία, ἡ, Cessatio a rebus agendis, ea signif. qua dixit Ovid. Res agere, opponens Otio; vel Cessatio, sine adjectione, Otium: ut in hoc senario, qui Proverbialis censetur, Ἀνάπανσις ἐστὶ τῶν κακῶν, ἀπραξία. Synes. ἀπραξίαν opp. τῷ μετέχειν πραγμάτων, Ep. 50. fin. Πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἐλόμενος. Sic autem Tibull. (1, 1, 5.) Paupertatem cum Vita inerte copulavit, ut hic πενίας μετ' ἀπραξίας, in hoc versu, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. Perinde ac si quis dicat, Ἡ ἐμὴ πενία πρὸς ἀπραξίαν μεταγάγοι με. Sed fuerit hic ἡ ἀπραξία τὸ τῆς πενίας κέρδος: quoniam otiosa vita contingit iis potius, qui divitiis non inhiant, sed contra paupertatem amplectuntur. Hoc enim voluisse existimo Tibull. Hoc commodi e mea paupertate percipiam, quod liceat mihi, soluto iis omnibus negotiis, quibus districti solent esse qui divitiarum amore tenentur, vitam otiosam agere. Quare non possum eorum sententiam probare, qui inversam esse verborum structuram censent, et dixisse Tibull. Paupertas mea traducat me vitæ inerti, pro Vita mea iners traducat me ad paupertatem. Et hæc quidem obiter dicta sint. Ceterum Bud. ap. Philon. ἀπραξία vertit etiam Inertia; affertque ex eod. Synesio ἀπραξία dictum Cum nec quicquam negotii agere, nec experiri licet actione, et appellare nomina sua. Unde, inquit, Plut. Sulla (8.) pro Justitio posuit. Vide Bud. 110. 305. 306. ["Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciph. 339." Schæf. Mss.]

Δυσπραγία, ET Δυσπραγία, Infelicitas in rebus agen-

dis, gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors **A** dura, aspera, Res adversæ. Plurali utitur Soph. Aj. (759.) Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, ubi exp. Calamitates: (Ced. C. 1399.) Idem valet δυσπραγία, quod est a perf. med. πέπραγα. ["Δυσπραγία, Lobeck. Aj. p. 336. Valck. Diatr. 148. Δυσπραγία, Lobeck. l. c. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Δυσπραγέω, Infelicitè res gero, Infelix sum in rebus gerendis; generaliter, Infelix sum, Adversa fortuna ulor, Res mihi sunt adversæ. Plut. (Anton. 63.) Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν, αὐτὸς ἡνάγκαζε τὸν Ἀντώνιον τῇ περὶ προσέχειν. ["Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358." Schæf. Mss. * Δυσπράγημα, Nicet. Annal. 13, 7. "Nicet. Eugen. 4, 261." Boiss. Mss.] Pro iisd. DICUNTUR ["Κακοπραγία, Clem. Ep. ad Jacob. §. 9. 11." Kall. Mss.] Κακοπραγία, ET Κακοπραγέω, quæ nomini εὐπραγία et verbo εὐπραγέω opp. Aristot.: Gal. dixit etiam, Ἐπὶ σκληρῇ κακοπραγοῦντι, pro Male affecto. ["Κακοπραγία, Phalar. 368. Thom. M. 390. Wakef. S. Cr. 3, 65. Κακοπραγέω, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * "Κακοπράγημα, Scelus, Facinus, Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 599, 44." Seager. Mss. Nicet. Ann. 4, 4. "Nicet. Eugen. 4, 265. (* Συγκακοπραγέω, unde) * Συγκακοπράγημα, 7, 47." Boiss. Mss.] CONTR. Εὐπραγία ET Εὐπραγία, Felicitas in rebus gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc εὐπραγία ap. Thuc. aliquot ll., (1, 84. 5, 46. 7, 46.) item ap. Plat.: et pluralis quoque εὐπραγίαι ap. Herodian. (6, 2, 15.) At εὐπραγία non semel usurpat Aristot. Eth., usurpat autem ante eum Herod. (8, 54.) Sed affertur et εὐπραγία γῆς pro Fecunditate terræ. ["Εὐπραγία, Thom. M. 390. ad Charit. 713. Jacobs. Anth. 9, 136. ad Diod. S. 2, 236. 504. ad Lucian. 1, 360. Εὐπραγία, Thom. M. l. c. Musgr. Iph. T. 353." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 68. 330. * "Εὐπραγίς, Secundus rerum exitus, Compositum anomalum. Dicebant Græci εὐπραγία vel εὐπραγία. Phot. Εὐπραγία οἱ παλαιοὶ Κωμικοὶ διὰ τὸ ζ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eum. 767. ἀμυγάνοισι — δυσπραγίαις." Blomf. Gloss. ad Æsch. Aj. 246. In Schn. Lex. Suppl. conjicitur, εὐ πράγεται δ' ὡς θέλει. Vide Εὐπράσσω.] Εὐπραγέω, Felicitè res gero, etc. sequendo signif. datas verbo δυσπραγέω, Thuc. (2, 60.) πόλιν εὐπραγοῦσαν opp. τῇ σφαλλομένῃ. ["Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358. ad Corn. Nep. p. 52. Stav." Schæf. Mss. * "Εὐπράγημα, Appian. 1, 309. 2, 72. Schol. Pind. l. 3, 1." Wakef. Mss. * Διευπραγέω, Joseph. Ant. J. 6, 10, 2.] QUINETIAM Εὐπραγίης affertur pro Felix, UT Δυσπραγίης pro Infelix. Et compar. Εὐπραγέστερος, Δυσπραγέστερος, Felicior, Infelicior. [Item * Εὐπράγστερος, quasi ab * Εὐπράγος, Suid. 1, 904. * Εὐπράγος, Greg. Naz. 2, 286. "Δυσπραγίης, ad Od. E. 493." Schæf. Mss.] "Κακοπραγίης, Malefactus. Hes. "enim κακοπραγούς affert pro * κακοεργούς. Nisi forte "sit Maleficus." ["Ισοπραγία, Lobeck. Phryn. 531.] "Ισοπραγία, Privata commoditas, e Plat. de LL." Phryn. Ecl. 193." Schæf. Mss.] "Πρωτοπραγία, Prima exactio, s. Quod primum exigitur, τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον s. ἀπαιτούμενον, Suid." [et Phot. Gl. Privilegium. Cf. Plin. Ep. 10, 109. et Schn. Lex.] ["Πράξιμος, Quod exigi potest s. debet, Polyb. 22, 26, 17.] ["Πραξείδιον, Etym. M. 133.] "Πρακτέος, Agendus, Faciendus," [Clem. Alex. 102. "Πρακτέον, 443. Orig. c. Cels. 7. Andr. Cr. 368. Euseb. Hist. Eccl. 282. Πρακτέα, Res gerendæ, Suid. v. Ἀνεδήσαντο. Τοῦ πρακτέον τυχεῖν, Voti compotem fieri, Amphiloeh. 189." Kall. Mss. "Isocr. p. 236. 327. Ed. Battie Cant. 1729. Soph. CEd. T. 1439. Plato Critone p. 18, 33. Bas. 1." Seager. Mss. "Artemid. 4, 2." Elberling. Mss.] Πρακτός, q. d. Agibilis, pro Qui agi potest, i. e. fieri, Sub actionem cadens, vel In actionem, In actione versans, Aristot. Eth. 1, 2. init. Εἰδὴ τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Utitur et aliis plerisque illius operis locis. Idem 6, 4. τὸ πρακτὸν distinguit ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. [* Πρακτοψηφιστής, Actorum censor, Index, Cyrill. Alex. de Exitu Animæ 405.]

"Απρακτος, ὁ, (ἡ,) Infectus, Non factus, Xen. (C. Ap. 2, 1, 2.) "Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἀπρακτα γένηται, Dem. (430.) Εἴ τι τούτων ἀπρακτὸν ἐστὶ τούτοις ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατος κατέγνωσται. || "Απρακτος, magis usitate activam signif. habet; diciturque sæpe aliquis reverti ἀπρακτος, Qui revertitur cum non confecerit negotium propter quod venerat, i. e. Qui revertitur infecto negotio, re infecta, rebus infectis, Thuc. 1. Ἄλλ' ἀπεχώρησαν πάλιν ἀπρακτοὶ: itidem, "Απρακτος ἀναχωρήσας ap. Plut. et Ἀπῆλθεν ἀπρακτος, rursus ap. Thuc. (4, 99.) Et "Απρακτος ἐπανῆλθεν, Herodian. (3, 9, 14.) "Απρακτος ἀπῆλθε, Lucian. (1, 528.) Quinetiam dicunt ἀποπέμπειν ἀπράκτους: quod ap. Thuc. (1, 24.) legitur, et sæpe ap. Herodian., περὶ πρέσβεων, i. e. de legatis: 6, (4, 7.) Ὁ δὲ βάρβαρος τοὺς μὲν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους. A quibusdam autem ἀπρακτος in hujusmodi ll. redditum fuit Irritus et Irritus spei. Possumus certe, si Taciti auctoritate niti velimus, cum de aliquo dicitur qui legatus missus fuit, interpretari ἀπρακτος ἐπανῆλθεν, Legationis irritus rediit. Sciendum est porro Thuc. dixisse etiam ἀπρακτον γίνεσθαι. Apud Diosc. redditur Inefficax, ubi dicit rutam ἀπρακτα efficere τὰ θανάσιμα. Activam signif. habet ἀπρακτος et cum dicuntur ἀπρακτοὶ ἡμέραι a Plut., qui Lat. Dies festi. Quo pertinet ea interpr. quæ a Bud. tribuitur huic nomini, paulo aliqui liberior, sc. Iners, Otiosus, Inactuōsus, ex Augustino. Annotat præterea ἀπρακτον ἡμέραν Luciano eand. esse, quam et ἀποφράδα. Nec tamen ἀπρακτον ἡμέραν existimo sonare Infaustum diem, sicut et ἀποφράδα, sequendo exp. quam habent VV. LL., sed Infaustum diem dici ἀπρακτον, quod ejusmodi die sua negotia agere non auderent. In iisd. ὁ ἀπρακτότατος, Ineptissimus rebus agendis. ["Ruhnk. Ep. Cr. 194. Bergler. ad Alciph. p. 11. D. R. ad Longin. 251. Abresch. Lectt. Aristæ. 306. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 293. 296. Lennep. ad Phal. 163. Thom. M. 347. 877. Jacobs. Anth. 6, 210. 8, 215. Wakef. S. Cr. 4, 43. ad Diod. S. 1, 697. 2, 324. Heyn. Hom. 6, 572. ad Mær. 32. Bibl. Crit. 2, 2. p. 8. Apoll. Dysc. 103. De tempore, ad Thom. M. 136." Schæf. Mss. "Απρακτότατος, Diosc. 3, 106.] ADV. Ἀπρακτῶς, Re infecta, s. Rebus infectis, Infecto negotio; Irrite, Sine profectu, Nihil proficiendo: ut ἀπρακτεῖν ponitur pro Nihil proficere. [Plut. Aristide 18. Cat. Maj. 1.] Ἀπρακτῶς, i. q. ἀπρακτος εἰμί. Bud. vertit Nihil proficere "s. efficio," afferens e Xen. K. Π. 1, (6, 6.) Τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους, ὁμοίως ἐφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους: "ubi nota affinis "signif. verb. ἀτυχεῖν, Non obtinere s. assequi." Sed tamen hic ἀπρακτεῖν, haud positum absolute, verum cum præp. παρὰ, non possumus reddere Nihil proficere; sed debemus potius ἀπρακτεῖν παρὰ ἀνθρώπων interpretari Pati repulsam ab hominibus, vel, minus libere, Ab hominibus non impetrare quæ petunt: sicut πράττειν pro Impetrare poni interdum, docui suo loco. Apud Aristot. verò Eth. 1, 5. Δοκεῖ γὰρ ἐνδέχεσθαι καὶ καθεύδειν ἔχοντα τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀπρακτεῖν διὰ βίου, non aliud est ἀπρακτεῖν διὰ βίου, quam Nihil agere per totam vitam, Otiosum esse per totam vitam: "ut ἀπρακτος quoque signif. Eum qui nihil "agit." ["Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss.] RURSUS Ἀπρακτος pass. signif. habet, cum ponitur pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος, ut quidem Suid. ἀπρακτα exp. ἀνεκδίκητα et ἀτιμώρητα, afferens h. l., non nominato Auctore, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἀπρακτα γενέσθαι, ἐπεὶ περ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γένομενα, Inultus, Impunitus. Videtur autem esse a πράττειν, Exigere pænas, cujus tamen usus exemplum nullum invenio; at cum accus. δίκας e Philostr. attuli.

Δυσπρακτος, Factu difficilis, [Phav. Lex. 113.]

CONTR. Εὐπρακτος, Factu facilis, ["i. q. εὐπραγίης, Manetho. 1, 352. 3, 310." Schæf. Mss.]

Εμπρακτος, Efficax. Et compar. ἐμπρακτότερος, Efficacior: ἐμπρακτότερον ἐμπλαστρον, Diosc. Efficacius, quod et δραστικώτερον. Εμπρακτος redditur etiam Actuosus a Bud., afferente e Greg. Naz. Καὶ

παῖν ἡσυχίον, καὶ ἡσυχίαν ἐμπρακτον. Et e Basil. A de Vit. Solitaria, Οὕτω δὲ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἐαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἶνε πρὸς ἀγάματά τινα κινούμενα καὶ ἐμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἀγίων ἀποβλέπειν. Et ἐμπρακτοὶ ὑπατικοὶ in Pand., inquit Idem, nisi sit menda, vocantur Ordinarii, h. e. Non honorarii tantum, sed administrantes, munifices. ["Diod. S. 1, 596. ad 2, 577." Schæf. Mss. Memnon 49. πρεσβεία, Pind. Π. 3, 110.] Ἐμπράκτως, Efficaciter, Actuose, ["Diod. S. 2, 577." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 1. p. 56.] Ἐμπρακτικός, itidem pro Efficax, Actuosus. Et compar. ἐμπρακτικώτερος, Efficacior, iu VV. LL. sed absque Auctore. [Diosc. 2, 96.]

* Φιλόπρακτος, Laborum cupidus, Procl. Paraphr. Ptol. 225.]

Πρακτικός, activa signif. ut πρακτός passiva, Agendi vi præditus, Aptus ad agendum, Qui talis est ut agere possit. Vel, In agendo positus, ut Fab. 2, 19. (Cum artium) aliæ in agendo (positæ sint), quarum in hoc finis est, et ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquit: quæ Πρακτικὴ dicitur, qualis est saltatio: aliæ in effectu, quæ operis quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, QUAM Ποιητικὴν appellamus, qualis est pictura. At primum genus artium esse dixerat, positarum in inspectione, quæ θεωρητικὴ vocabatur. Sic autem Aristot. Eth. 6, 2. διάνοιαν unam constituit πρακτικὴν, alteram θεωρητικὴν, non autem πρακτικὴν, μηδὲ ποιητικὴν, ubi πρ. redditur. Ad agendum valens, res agendas. Paulo post autem dicit τὸ πρακτικὸν substantive, sicut et διακοητικὸν, ubi redduntur Facultas agendi, cogitandi. Apud Eund. in Polit. βίος πρακτικός, quæ vulgo Activa vita. Et πρακτικαὶ ἀρχαί, Agendarum rerum principia, VV. LL. Ibid. Πρακτικὴν ἀρχὴν ἐντίθισι, pro Ad agendum impellit. Ubi vero Aristot. χαρίεντες et πρακτικοὶ copulat, sc. 1, 5., redditur πρακτικοί, Nati rebus agendis, ex Horat. Sed is ita dixit jambum esse natum rebus agendis, ut idem Aristot. λαμβεῖον appellavit πρακτικόν. Bud. autem e Xen. affert πρακτικός καὶ λεκτικός pro Opere et oratione pollens. A Polyb. accipi Idem testatur pro Efficax: alicubi vero et pro Strenuus: ut in hoc ejus loco, 1, (30, 9.) Συνηόσαντες ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέρος καὶ φοβερώτατον τῆς τῶν ὑπεναντίων δυνάμεως ἡχρεῖται διὰ τοὺς τόπους. Addit autem, πρακτικὸν differre τοῦ μεθοδικοῦ ap. eund. Polyb. 1, (84, 6.) Τότε γὰρ ἦν, ὡς εἴκοι, συνιδεῖν, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπερίᾳ μεθοδικῇ καὶ πρακτικῇ [στρατηγικῇ, Schw.] δύναμιν, ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγῳ στρατιωτικῇς. Ceterum ap. Aristot. jungitur etiam gen. πρακτικός: ut l. 5 Ethic. init. Ὁρῶμεν δὲ πάντας τὴν τοιαύτην ἔξιν βουλομένους λέγειν δικαιούντην, ἀφ' ἧς πρακτικοὶ τῶν δικαίων εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἧς δικαιοπράγοις, καὶ βούλονται τὰ δίκαια. Ubi πρακτικοὶ τῶν δικαίων redditur Ad res justas gerendas idonei. ["Diod. S. 2, 325. Heyn. Hom. 5, 247. ad Xen. Mem. 4, 3, 1: Zeun. ad Xen. K. Π. 98. 780. Valck. Anim. ad Ammon. 214. ad Charit. 296. ad Thom. M. 147." Schæf. Mss.] Πρακτικῶς, Cum agendi facultate. Præterea ut πρακτικός affertur pro Efficax, sic πρακτικῶς pro Efficaciter: e Plut. Pericle (2.) Τὸ καλὸν ἐπ' αὐτὸ πρ. κινεῖ. ["Toup. Emendd. 2, 246." Schæf. Mss. * "Πρακτικεύομαι, Ago, Dionys. Areop. 196." Kall. Mss.]

Πρακτῆρ, ἦρος, ὁ, Exactor, Coactor tributorum, Bud., qui affert et hanc Gr. exp., ὑπηρεσίας ὄνομα, φορολόγος. Addit et verum Gregorii, in quo habetur scriptum per η in prima, κρατερῇ τε φέρειν προκτῆρος ὁμοκλήν. Est autem IONICUM Προκτῆρ pro πρακτῆρ, et quo utuntur Poetæ, ut docebo infra. Animadvertendum est porro, sequi hoc nomen πρακτῆρ eam verbi πράττω signif., qua ponitur pro Exigo: sicut eam sequitur ἀπρακτος, pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος. ["Πρακτῆρ, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Πρακτῆριος, Æsch. Suppl. 532.]

Πράκτωρ, ὀρος, ὁ, ἡ, Perpetrator: φόνου, Perpetrator cædis. Antipho (663.) Οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσι. Ubi meminisse oportet ejus quod ante

dictum est, sc. πεπραγμένον a Plat. sæpe dici de cæde perpetrata. || Πράκτωρ, sequens itidem illam verbi πράττω signif. de qua in proxime præcedenti vocabulo dictum est, Exactor, Quæstor, e Dione et Luca (12, 58.) itidem ex Esaia 3, (12.) Et cum gen. χρέους, e Greg. Naz. Μὴ γένη πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος χρέους. Apud Dem. πράκτορες, Qui pecunias mulctatitias exigunt: (1337.) Ὡς οὐδεὶς παραδέδωκε τοῖς πράκτορι τὰ ὀνόματα. || Ὑλτορ, Vindex: ut πράκτορι χειρὶ, Aristoph. (B. 1289.) Ultrice manu. Et cum gen.: ut πράκτορες αἵματος dicuntur Furia ab Æsch. (Eum. 320.) Ultrices sanguinis, i. e. cædis: (Ag. 112. Suppl. 655.) Ut autem πράκτωρ his in ll. est ἐκδικος, τιμωρὸς, sic ἀπρακτος pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος poni, antea dixi, rationem aliquam hujus signif. afferens. ["Soph. Trach. 251. 862. Wakef. Eum. 320. Brunck. Aristoph. 1, 210. ad Soph. El. 953. Sallier. ad Mær. p. 7. Schellenb. Antim. 84." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1042. * Πολυπράκτωρ, Manetho 4, 160. * Πρακτορεία, ἡ, (a * Πρακτορεύω,) vertitur Cura quæstus, Stob. Ecl. Eth. 332. * Πρακτόριον, Gl. Pignerarium.]

* Πρακτός, ἡ, Ionice, i. q. πράξις, Etym. M.]

* Πρακός, adj. Doricum, Chandler. p. 85. clii. l. 14. In cousimili Inscr. clii. extat ἐκτιμος, et clii. p. 86. l. 4. * πρακτίμιος." Schn. Lex.]

VENIO AD Πράγμα, quod quamvis a prima persona pass. πέπραγμα sit formatum, in h. l. a me reservatum fuit, tum ob multiplicem ejus usum, tum ob numerosum derivatorum quasi conitatum. Redditur autem πρᾶγμα ut plurimum, Res. Sed si derivatio spectetur, sonat proprie q. d. Res facta a quopiam, Id quod fecit quispiam: unde etiam Factum alicubi reddi fortasse potest. Affertur certe e Dem. (14.) Ἄνευ πραγμάτων, pro Nullis rebus gestis. Thuc. 1, (128.) Καὶ τοῦ παντός πραγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο, Plut. Fabio, Πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονὸς, Camillo, Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλας καὶ δημοσίαις συμφοραῖς, sc. τὸ τὸν δῆμον μεταβάλλειν τὴν ἐσθῆτα. Dem. (551.) Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερδεῖνόν μοι περιέστη. Sed et ipsum πρᾶγμα alicubi dicitur esse δεινόν. Legitur et χαλεπὸν πρᾶγμα ap. eund. Dem. (127.) sicut ἀργαλέον πρᾶγμα ap. Aristoph. Πλ. init. Δουλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότητος. Sed præfigitur particula ὥς, hoc modo, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμα ἔστι, Quam molesta res est, Gravis est res, Quam acerbæ res est. Possis autem et adjectivis substantive positus utens, interpr. Quam molestum, grave, acerbum est. Apud Eund. (B. 615.) πρᾶγμα γενναῖον ἐποίησω. Et μετέωρα πρᾶγματα, eid. Aristoph. (N. 228.) Sublimes s. Cælestes res. Apud Philon. de Mundo, Ἀστατα καὶ τυχερὰ πρᾶγματα, Res fluxæ et fortuitæ. Ibid. τὰ πρᾶγματα distinguunt ἀπὸ τῶν σωμάτων, inquiens, Τῇ διανοίᾳ τὰς ἀπάντων φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἰσθεὶς ἄνθρωπος καταλαμβάνειν. Affertur e Plat. copulatum πρᾶγματα cum πράξεις, illud pro Rebus, hoc pro Actionibus. Cie: quoque πρᾶγματα vertit Res, in h. Plat. l., p. 3. mei Lex. Cic. Οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτων πρᾶγματα, Nec unquam ejus res a diis immortalibus negliguntur. Idem tamen τὰ τῶν Ἑλλήνων πρᾶγματα ap. Dem. reddere maluit, Fortunas Græciæ, quam Res Græciæ, ut videbis p. 138. ejusd. Lex. Quinetiam poterat, ut opinor, interpretari Statum rerum Græciæ. Apud Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) quidem certe ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι, incommode verteris ad verbum In talibus rebus, s. In hujusmodi rebus: at commode, In tali rerum statu. At si hac interpr. utaris, In tanta rerum angustia, aut alia quæ idem valeat, simul interpretaberis et explicabis. || Ut autem πρᾶγματα hic verto duobus verbis Rerum statum, sic cum dicitur de rebus ad remp. pertinentibus, s. ad ejus administrationem, redditur apte duobus verbis Rerum summa. Atque ita vertit Bud. ap. Plut. (Pomp. 5.) Οὕτω δὲ τοῦ Κίττα τελευτήσαντος ἐδέξατο τὰ πρᾶγματα καὶ συνεῖχε Κάρβων, Rerum summam excepit. Addit vero et, Ἐπέστη ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, e Polyb. (5, 41, 2.) Quos profert locus p. 307. postquam dixit πρᾶγματα significare Administrationem reip. i. e. πολιτείαν. Cousule etiam

226. 227. ubi τὰ πράγματα, sicut αἱ πράξεις, videbis exponi item posse Rerum actus. Vide et p. 304. πρᾶττεν πράγματα, item quæ dixi in Πράττειν, ubi et de Gallico vocabulo Affaires. Ceterum signif. hanc habet πράγματα ap. antiquiores etiam Scriptt., Thuc., Isocr., atque alios. Legimus autem apud illum τὰ πράγματα cum verbo παραδοῦναι, l. 8. Τοῖς πεντακισυδίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι. Et cum verbo μεριστάναι, eod. l. Ἐπειδὴ μετέστησε τὰ πράγματα, ὥστε κατὰγειν Ἀλκιβιάδην. Ex Eod. (1, 20.) affertur Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, pro Ad rerum administrationem pervenerunt. Ex Eod. Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, et (3, 28.) Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Qui res administrant. Et e Plut. Τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, Romp. gerere, Publica munera obire. Ut autem hic plur. πράγματα redditur Munera, s. Munia, sic τὸ σὸν πρᾶγμα e Plat. affertur pro Tuum munus, officium, itidemque τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, Munus meum. Sed de hac interpr. ambigi potest, itidemque de ea quæ datur illi Plut. loco. || Πρᾶγμα interdum eum quoque usum habet, quem Res ap. Latinos, cum dicitur, Nihil mihi rei est tecum; ita enim dicitur, Οὐδὲν ἐστὶ μοι πρᾶγμα πρὸς σε, ubi reddere etiam queas, Nihil est mihi tecum negotii. Apud Dem. (320.) Καταρώμενος καὶ διοιόμενος μηδὲν εἶναι σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα: (577.) Ὡστε πρὸς οὓς οὐδὲν ἐστὶ σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι. Quinetiam dixit, Οὐδὲν εἶναι ἐν πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ei, qui jam pacto non teneretur, καὶ διαμαρτυρεῖσθαι ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἐστὶν ἐν πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας. Ut verò hic redditur Negotium, sic et in aliis etiam ll. ab hoc diversis reddi potest. Itidemque plur. πράγματα, Negotia: ut τὰ ἐμὰ πράγματα, Negotia mea; et τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ap. Isocr., Civitatis negotia, Publica negotia. Sed hoc quoque sciendum est, sicut Negotium pro Molestia ponitur interdum, sic πρᾶγμα et Græcos usurpare. Plato Symp. Οὐδὲν ἦν πρᾶγμα, pro Nihil est molestiæ, incommodi; utroque enim modo vertit Bud. 307. At in VV. LL. ex Herod. Οὐδὲν πρᾶγμα εἶη, pro Nihil opus fuerit. Sed frequentius plur. πράγματα usum istum habet: ut contra potius sing. Negotium ita usurpant Lat. Posse autem nos hoc singulari interpretari illum pluralem, e Cic. etiam discimus, qui hæc Epicuri, Τὸ μακάριον καὶ εὐδαίμονον οὔτε αὐτὸ πρᾶγμα ἔχει, οὔτε ἄλλω παρέχει, ita vertit, Quod beatum et immortale est, id nec habet nec exhibet cuiquam negotium. Dicitur etiam πράγματα οὐ μικρὰ ἔχειν ab Herodiano (3, 3, 1.) et πολλὰ πράγματα παρέχειν in Epigr. E Synesio autem affertur et cum verbo ἔχειν, ea signif. qua dicitur πράγματα ἔχειν: sed suspicetur forsitan aliquis, ab eo scriptum fuisse πράγματα. || Commode autem s. potius commodissime ab hac signif. transibo ad eam, qua πράγματα ponitur pro Litibus: præsertim cum Ulpian. Negotium facessere dixerit, vel Negotium facere, ut legit Bud., etiam pro Accusare. Aristoph. N. (472.) Πράγματα κἀντιγραφὰς, ubi v. Schol. Idem certe Poëta in Vespis δικῶν et πραγμάτων copulavit: quod perinde esse puto ac si quis diceret Litium et molestiarum pro Litium molestiarum, utens sc. eo schemate quod DICITUR Ἐν διὰ δυοῖν. Sic ap. Lys. Οὐτ' ἐμῶν πώποτε, οὐτ' ἀλλότρια πράγματα πρᾶξας, Bud. vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Sciendum est autem Gallicæ voci Affaires in hac quoque signif. convenire cum Græca πράγματα. Hac enim voce Affaires interdum intelligimus Lites: quas alioqui propria signif. vocamus Procès: sicut generaliter Affaires dicimus Molestias.

[“Πρᾶγμα, et vocab. χρῆμα, etiam pleonastico quodam modo positum reperitur in huiusmodi locutionibus: πρᾶγμα μέγα φρέατος, Egregius puteus, Alexis ap. Athen. 123.: μέγα πρᾶγμα, nempe γυναικὸς, Egregia, Excellens mulier, Eubulus ap. Eund. 559.” Schw. Mss. “Thom. M. 584. Markl. Suppl. 747. Iph. p. 70. Jacobs. Anim. 295. Wakef. S. Cr. 5, 137. ad Mær. 411. Fischer. ad Palæph. 33. Res molesta, Heind. ad Plat. Hipp. 149. De re venerea, Hemst. ad Plut. p. 217. Differt a πρᾶξις, Plato de LL. 339. Ast. Conf. c. γράμμα,

Jacobs. Anth. 10, 8. ad Diod. S. 1, 12. Zeun. ad Xen. K. II. 734. Periphrasi inservit, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 147. Toup. Opusc. 1, 17. 403. De comp. a πρᾶγμα, Pierson. Veris. 231. Τὸ ἐμὸν πρ., Heind. ad Plat. Hipp. 137. Οὐδὲν πρ. etc. 149. Gorg. p. 4. Musgr. Med. 451. Πρᾶγμα ἐστὶ, Ex usu est, ad Herod. 39. 285. 515. 562. Μέγα πρ., Bergler. ad Alciph. 253. ad Lucian. 1, 504. Πρᾶγμα ἐστὶ μοι μετὰ, Casaub. ad Athen. 114. Valck. Hipp. p. 187. Ἐπὶ τοῦ πρ., Demosth. 538. Ἐξ τοῦ πρ., Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 38. Πρᾶγμα ποιεῖσθαι τι, ad Herod. 573. Πρᾶγμα ποιεῖν τινός, 409. Πρᾶγμα, πράγματα ἔχειν, Villos. ad Long. 52. 84. Πράγματα, Musgr. Hel. 293. Jacobs. Anim. 151. ad Diod. S. 2, 358. Molestiæ, Thom. M. 915. Jacobs. Anth. 9, 460. 503. Bergler. ad Alciph. 36. Abresch. Lectt. Aristæn. 200. Respublica, Dionys. H. 2, 795. I. q. χρήματα, Bona, Divitiæ, Larcher. ad Xen. 2, 123. Schneid. Anab. 344. Plut. Alex. p. 13. Schim. = 3, 303. Cor., Fischer. ad Palæph. 32. Valck. Anim. ad Ammon. 2. Dionys. H. 3, 1885. In malam partem sumta, T. H. ad Plut. p. 219. Πράγματα ἐξ ἀπραξίας, Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciph. 339. Πραγμάτων ἐραστής, Valck. Hipp. p. 247. Ἐπιθέσθαι τοῖς πρ., T. H. ad Plut. p. 451. Ἐχειν τὰ πρ., Musgr. Iph. A. 367. Larcher. ad Xen. 2, 123. Πράγματα ἔχειν, παρέχειν, Bergler. l. c. 125. ad Xen. Mem. 2, 1, 9. Valck. p. 242. Πράγματα παρέχειν, Jacobs. Anth. 9, 282. Villos. ad Long. 153. Boiss. Philostr. 574.: seq. inf. Xen. K. II. 404. Πράγματα παρέχειν τῇ γῇ, Wakef. S. Cr. 2, 85. Schæf. Mss. “Εἶναι πρ., Difficile esse, Suid. 1, 883. Wakef. Mss. “Ἡρ. των σπανίων, Res rara, Greg. Naz. Ep. 114.” Strong. Mss.]

DIMIN. Πραγματίων, τὰ, Recula, Res parva, Negotiolium. Quo vocab. redditur aptius ap. Aristoph. N. (197.) ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμὸν: (1004.) Extat et ap. Athen. 10. hoc dimin.

Πραγματοδίφης, Qui litem scrutatur s. lites. Unde expi. Advocatus: a Suida δικολόγος. Sed in VV. LL. additur poni pro Sycophanta. [Aristoph. Ὀρν. 1424. * Πραγματοειδής, Hippocr. 618, 25. * Πραγματοκόπος, unde] * Πραγματοκοπέω, Rebus alienis me immisceo, Polyb. 29, 8, 10. Res novas molior, 38, 5, 8. * Πραγματολόγος, unde] Πραγματολογέω, Rem narro, vel res. In VV. LL. πραγματολογούντες, In narrandis rebus occupati: sine exemplo. [Diog. L. 9, 62. Aristot. Rhét. Alex. c. 32. Philo 4, p. 246. P. “Brunck. Anal. 2, 74.” Schæf. Mss.] Πραγματομάτης, Cui est rerum usus. Sic autem accipio Usum rerum, ut accepit Cic., cum scripsit Verr. 6. Et auctoritate et ætate, et, ut mihi visum est, usu rerum antecedeat. Vide Suid. [* Πραγματογράφος, Gl. Sutellosus. * Πολυπράγματος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 228.]

Ἀπράγμων, ὁ, ἡ, Negotiis vacuus, Nullo in negotio occupatus, Quietus, A negotiis alienus, abhorrens, Iners, Thuc. 2, (40.) Μόνοι γὰρ τὸν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν. Et ἡσυχία ἀπράγμων ap. Eund. (1, 70.) Bud. ἀπράγμονα interdum dici tradit Inertem, et Qui laborem recusat: vocari autem alioqui hoc nomine Virum bonum aut certe Placidis moribus, qui negotium exhibere aliis non solet, et simul qui sibi negotia non libenter exhibet. In VV. LL. ἀπράγμων e Dem. (1342.) Qui lites non amat. Apud Aristoph. tamen Σφ. (1040.) ἀπράγμονας verterim non simpliciter, Qui lites non amant, sed Fugitantes litium. Eadem ap. Xen. (Ap. 2, 1, 33.) Ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, reddunt ἀπράγμων, Negotiis vacua; sed malim Quæ nullo negotio et facile comparari potest. [“Bergler. ad Alciph. 36. Toup. Opusc. 2, 178.” Schæf. Mss.] Sic ADV. Ἀπραγμόνως de eo quod facilliter fit et procedit, nulloque negotio, Bud. [Xen. Ἑλλ. 6, 4, 27. A. 2, 7. Plut. 6, 500. 8, 152. Theseo 27. Alcib. 38. Thuc. 4, 61. 6, 87. “Valck. Hipp. p. 248.” Schæf. Mss.] At SUBST. Ἀπραγμοσύνη, Vacatio negotiorum, ut hoc nomen Vacatio quibusdam aliis genn. jungitur, vel Vacatio a negotiis, Quies s. Tranquillitas qua fruitur is qui vacuus est negotiis. Dicitur vero et de iis qui alieni sunt et

abhorrent a negotiis. His autem in ll. non dubitarem reddere Animus alienus a negotiis, s. abhorrens: ne alioqui cogar interpretari *barbare*, Alienitas a negotiis. Thuc. 1, (32.) Τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνη ἐναντία πολυῶμεν. Utitur et alibi. Accipi autem et aliter ab Aristoph. te docebit ejus Schol. Vide et Hes. ["Ad Xen. Mem. 3, 11, 16. Bergler. ad Alciph. 339." Schæf. Mss.]

Ἰδιοπράγμων, Propria negotia curans, non aliena, (ei certe contraria faciens qui aliena negotia curat, excussus propriis,) Qui quodammodo opponitur ei quem *πολυπράγμονα* vocant. Diog. L. Timone, Ἦν δὲ φιλόκηνος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων. Ubi possit etiam intelligi de Eo qui propria negotia curat, non publica, nec se iis immiscet: atque adeo qui vitam privatam amat. Bud. *ἰδιοπράγμονας* esse vult Quibus satis est rei suæ familiaris constituendæ causa mentem vexare. Simplicior tamen mihi visa est illa interpret., Propria negotia curans, non aliena. Possit alioqui brevius quis interpretari, eod. sensu, Sua tantum curans: relinquendo subaudiendum subst. Sic Gall. dicimus, *Mélez-vous de vos affaires*, pro *Negotia tua duntaxat cura*, non aliena. [Gl. Sui negotii, Suas res agens. * *Ἰδιοπραγμονέω*, Schol. Eur. Med. 217. "Schol. Thuc. 5, 323. Bip." Boiss. Mss.] Sic et SUBST. *Ἰδιοπραγμία*, (ex * *Ἰδιοπραγμία*,) quod in hunc locum reservavi, non aliud signif. videtur quam signif. subst. *ἰδιοπραγμοσύνη*, sicubi extet: sc. Ipsa actio, ut ita dicam, curandi propria negotia, non aliena. Sed affertur e Plat. de LL. et pro Privata commoditas. ["Clem. Alex. 803." Wakef. Mss.] ITIDEM *Ἰδιοπραγείν* est Sua negotia curare, non aliena. Suid. tamen *ἰδιοπραγεῖ* non simpliciter exp., τὰ ἴδια πράσσει, sed addit ἡσυχάζει: pro qua exp. facit illud ἡσυχία ἀπράγμων, quod e Thuc. protuli in *Ἀπράγμων*. ["Phryn. Ecl. 193. ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss. "Ἰδιοπραγεῖν μηδὲν, Nihil proprio separato consilio agere, 8, 28, 9." Lex. Polyb. "Strabo 832." Wakef. Mss.]

Κακοπράγμων, Qui malas res agit, improbe agit, se improbe gerit in aliquo negotio, ["Æsop. Fab. 16. p. 140. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. * *Κακοπραγμονικὸς*, adv. * *Κακοπραγμονικῶς*, Lobeck. Phryn. 228.] *Κακοπραγμοσύνη*, Nequitia, Improbitas, Bud. e Polybio [4, 23, 8. 27, 2, 5, 1, 7. 13, 3, 1. "Luzac. Socr. 121. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 11." Schæf. Mss.] *Κακοπραγμονέω*, Improbe ago, Improba molior s. Res malas, etiam Male cogito, Bud. e Polybio (3, 2, 8. 4, 82, 3.) et Plut. p. 25. sed ibi interpr. non addit. *Μεγαλοπράγμων*, Magnarum rerum inceptor et susceptor, Bud. 864. e Plut. [Ages. 32.] *Μεγαλοπραγμοσύνη*, Rerum magnarum inceptatio. Vel potius Animus ad inceptandas res magnas promptus. [Plut. 7, 3.]

Μισοπράγμων, Qui negotia odit, non libenter negotiis se implicat: quippe qui quiete delectetur. ["Toup. Opusc. 1, 71." Schæf. Mss. Damascius Photii p. 1071.]

[* *Ὀμοπράγμων*, Joseph. A. J. 17, 12.]

Πολυπράγμων, q. d. Qui est multorum negotiorum, Multa negotia curans, Multis negotiis se implicans. Ac sæpe dicitur de Curioso. Apud Aristot. autem, Οι δὲ πολιτικοὶ πολυπράγμονες, quidam interpr. pluribus verbis, Qui remp. administrant, multarum actionum studio, rerumque alienarum cura distinentur. Quinetiam *ἱερωσύνη πολυπράγμων* ap. Synes., Negotiis plena, Negotiosa. ["Markl. Suppl. 576. Heind. ad Plat. Charm. 78. Bergler. ad Alciph. 36. Valck. Hipp. 247. ad Diod. S. 1, 44." Schæf. Mss.] *Πολυπραγμοσύνη*, Sollicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: unde redditur etiam Curiositas: ut Plut. Libellum inscriptum περὶ Πολυπραγμοσύνης Erasmus vertit De Curiositate. At Gellii interpretatio [Negotiositas, N. A. 11, 16.] mihi non placet: quam vide ap. Bud. 306. [Aristoph. 'A. 833. "Bergler. ad Alciph. 340. ad Charit. 338." Schæf. Mss.] *Πολυπραγμονέω*, Multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus, Plato de Rep. 4. Τὰ αὐτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Cui opp. *οἰκειαπραγεῖν*, sicut hic vides ei opponi τὰ αὐτοῦ πράττειν. Non solum autem in ma-

lam partem dicitur, et quidem pro *συκοφαντεῖν* etiam ap. Aristoph. Πλ. (913.) ubi ad hæc verba, *Εὐεργετῆιν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν*, respondet *συκοφαντα*, Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ πυρέπειν ποτ' ἦν τις ἐξαμαρτάνῃ, sed et in bonam pro Diligenter inquirō, s. Solicite, Diligenter perscrutor, et cum quadam quasi euriōsa diligentiā. Plato Apol. (19.) Ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περὶ τῶν καὶ πολυπραγμονῶν: de LL. *Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας*. Greg. Naz. Ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν. Dicitur etiam *πολυπραγμονεῖν* περὶ τινος a Plut. et *πολυπραγμονεῖν εἰς τι* a Paus. Et pass. *Πολυπραγμονεῖσθαι* pro Curiose inquiri, Plut. Polit. Præc. Δείκνον αὐτῶν πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος, καὶ κόλη, καὶ παιδιά. Dicitur præterea *πολυπραγμονεῖσθαι* is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur. Jul. Aug. ὑπὲρ Ἀργείων, de Argivis loquens, quos Corinthii conferre ad Isthmia cogebant, Ἀργεῖοι δὲ εὐκασιὶν οὐχ ὑπὲρ ἐνὸς πολυπραγμονοῦμενοι βούδιον ταῦτα τοὺς Κορινθίους αἰτιάσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς οὐ δικαίως εἰσὶν ὑπεύθυνοι. Bud. ["Ad Charit. 419. Jacobs. Anth. 9, 278. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. ad Xen. Eph. 231. Valck. Hipp. p. 247. Casaub. Athen. 1. p. 21. Brunck. Aristoph. 1, 274. ad Diod. S. 2, 43, 447. 630. Heind. ad Plat. Charm. 78. Gorg. 273. Accurate rem tracto, ad Charit. p. 3. De constr., Plut. 4, 31. 32. Cor. *Πολυπραγμονέω*, Ion., Wessel. Diss. Herod. 153." Schæf. Mss. * *Πολυπραγμονήτης*, Polyb. 9, 19, 4. "Clem. Alex. 156. 689. Ptol. de Judic. Fac. p. 13." Kall. Mss. * *Πολυπραγμόνητος*, unde * *Ἀπολυπραγμόνητος*, Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 360. * *Ἀπολυπραγμονήτης*, Hesych. 119. * "Ἐπιπολυπραγμονέω, Ptol. de Judic. Fac. p. 15." Kall. Mss. * "Ἀπολυπράγμων, M. Anton. 1, 5. τὸ ἀ., Vitatio curiositatis." Kall. Mss. * "Ἀπολυπραγμόνως, Scrutandi studio non nimis sollicito et odioso, Sine nimia curiositate, Chrys. in Ps. 130. T. 1. p. 857, 36." Seager. Mss.]

Φιλοπράγμων, Qui amat negotia, lubenter variis negotiis se implicat. Opp. præcedenti *μισοπράγμων*. Bud. interpr. Qui sibi et aliis libenter exhibet negotia. ["Jacobs. Anth. 9, 234. ad Charit. 709. Bergler. ad Alciph. 36. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.] *Φιλοπραγμοσύνη*, Amor quo quis tenetur facessendi negotium aliis: Amor et voluptas litigandi, ap. Dem. (13. 52. 559.) ut Bud. scribit: sicut *φιλοπράγμονα* exp. etiam *φιλόδικον*. ["Ad Charit. 338." Schæf. Mss. Plato de Rep. 8. p. 549. Aristot. Topic. 1, 197. Strabo 1. p. 9.] *Φιλοπραγμόνως*, More eorum qui se libenter implicant negotiis, aut negotium aliis facessunt, Cum desiderio facessendi negotium. Unde *Φιλοπραγμονέστερον* compar., Cum majore desiderio facessendi negotium. At VV. LL. interpr. Diligentius. [* "Φιλοπραγμονέω, Libenter me negotiis implico s. admisceo, Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861, 11. Ἡ ψυχὴ φιλοπραγμονοῦσα ἀντιτίθει τὰ ἐαυτῆς, καὶ νομίζει ἰσχυρὰ εἶναι." Seager. Mss. Dio Cass. 1303, 95. "Cum aecus, Curiose scrutor, Cyrill. Hieros. 97. * *Φιλοπραγμονία*, Schol. Eur. Hipp. 73." Kall. Mss.]

COMP. *Μονοπραγματέω*, ET *Πολυπραγματέω*, [e * *Μονοπράγματος* et * *Πολυπράγματος*,] diversæ sunt a superioribus formæ. Est autem *Μονοπραγματέω*, Uni duntaxat rei vaco, s. uni negotio, Unicam rem tracto: at *Πολυπραγματέω*, Multis rebus vaco, Multas res tracto. Aristot. Pol. 4, (15.) Καὶ βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματούσης ἢ πολυπραγματούσης: [Ed. Camot. *πολυπραγματούσης* exhibet.]

Πραγματικὸς, Solers in negotiis agendis, rebusque tractandis. Et *Πραγματικὸν ἔργον*, Polyb. (3, 116, 7.) Factum hominis qui solers etc. Et ADV. *Πραγματικῶς*, Ut decet hominem solertem in negotiis agendis. Aut etiam Actuose, Strenue, Gnaviter, Bud. Lex. magis tamen probans hanc interpr., Perite et certa ratione. Idem exempla affert et in Comm. 308., sed absque interpr. Ut autem ibi *πραγματικῶς* redditur etiam Strenue, sic *πραγματικὴ ὁρμή*, pro Impetu animi strenuo, VV. LL. e Plut. Lycurgo. Ibid. *πραγματικὴ ἰσχυρία* ex eod. Plut. Galba (2.) pro

Historia in qua diffusius et copiosius res gestae tractantur. Bud. autem pro Justa et plena positum videri ait. Affert et πραγματική ἀμφισβήτησις ex Hermog., item στάσις, quod interpr. Negotialis causae constitutio, s. status, e Fabio. Sed et pro πρακτικὸν a Dionys. H. poni annotat, in Vita Isocratis, Μη τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πραγματικόν. Quinetiam pro Realis, e Damasc. profert: et πραγματική ἀλήθεια pro Ipsa res vera, e Dionysio Areop. || Πραγματικοί, Homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum juris ignaros mouebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Hæc Bud. atque alia de hoc vocab., Annot. post. in Pand. Fabius hos vocat Juris interpretes. Meminit et Cic. de Or. 1, [45, 1. "Phryn. Ecl. 215. Jacobs. Anth. 9, 503. Dionys. H. 1, 533. D. R. ad Longin. 254. Πραγματικά, Titulus libri, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip. Πραγματικῶς, Diod. S. 2, 598." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Juvenal. 7, 123. e fœdere pragmaticorum. Cf. Quintil. 3, 6, 58. 12, 3, 4. "Πραγματικωτέρως, Tzetz. Ch. 4, 377." B Elberling. Mss.]

Πραγματώδης, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. (Hel. Enc. 2.) πραγματώδη vocat Protagoræ sophistæ volumina, i. e. molesta, utpote asvillosa, Bud. [Dem. 427.]

[* Πραγματίας, Bekk. Anecd. 58. λόγος. * "Φιλοπραγματίας, Intempestive curiosus, Suid. v. "Ἀνθρωπος." Kall. Mss. Dio Cass. 982, 83. Phryn. Appar. 465.]

Πραγματεὺς, vide Πραγματεντής.

Πραγματεύομαι, Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accus. Dem. (234.) 'Ο δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο, In eo efficiendo operam ponebat, Id efficere conabatur. Apud Eund. pro Moliri, Struere. Item pro Commentari, Componere. Aristoph. (N. 526.) ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματεύομην. Et, Πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους, ex Aristot. Pol. 2, pro Describere. Apud Xen. vero (Ἀπ. 1, 1, 15.) οἱ ταῦτα πραγματευόμενοι, dictum de Physicis, Bud. vertit, Hæc pertractantes, e Cic. Affertur et absolute positum ex eod. Xen. (K. Π. 2, 4, 17.) Πραγματεύομαι ἄλλην τὴν νύκτα ἄπνους, pro Totam noctem exigo in labore et negotiis. Videtur certe hoc verbum absolute positum, aptius reddi Negotiis implicor, et Fatigor, quam ubi accusativo jungitur, ut in Greg. Naz. loco in quo Bud. ei signif. hanc tribuit. Et cum infin., Plut. Themist. Πραγματεύεται τοῖς πολίταις ἀποσπάσαι τῆς θαλάττης. Dicitur etiam πραγματεύεσθαι περὶ τι, ab Aristot. et aliis, Occupatum esse circa aliquid, et in ejus curam incumbere. Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium: ut ap. Greg. Naz. vertit Bud. 308. Ibid. affert πραγματεύεσθαι cum περὶ habente gen.: ut, Πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης, e Plat. pro Commentari, Inquirere. Affert vero e Greg. et Basil. ac Chrys. πραγματεύεσθαι accusativo rursus junctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Lucrari, Lucrum et compendium in aliqua negotiatione s. exercitatione sectari: ut videbis p. 308. 309. || Πραγματεύομαι pass. Efficior, Conficior, Elaboror, Plato Apol. (7.) "Α μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεύεσθαι αὐτοῖς, ubi redditur Elaborata et pertractata. Diog. L. Aristotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμένα βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xen. vero (Ἰππ. 8, 10.) Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, Hasta consulto ita fabricata, Bud. Qui tamen ACT. Πραγματεύω interpr. duntaxat Negotiis implico, Vexo, Distineo: afferens hujus signif. exemplum e Greg. Naz. ["Πραγματεύω, Wakef. S. Cr. 4, 134. Πραγματεύομαι, Trach. 93. Ernest. Ind. Xen. Mem. ad Timæi Lex. 218. ad Diod. S. 1, 182. Dionys. H. 4, 2043. De scriptoribus, Thom. M. 813. Jacobs. Anth. 6, 367. Diod. S. 1, 452. Callim. 1, 449. ad Lucian. 2, 128. ad Dionys. H. 5, 30. 358. Heyn. ad Apollod. 1089. 1100. De constr., Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. (coll. Indice Sylb. ad Aristot.) Οἱ πολλὰ πραγματευθέντες, Dionys. H. 2, 1251." Schæf. Mss. * Πραγματεντέον, Aristot. Topic. 1, 15.]

Πραγματεία, Studium quod adhibemus ad effici-

endam rem quampiam, Opera: ut, 'Η περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία. Et, Διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, ex Isocr., Eadem opera. Interdum vero peculiariter pro Commentatione et intentione animi, atque adeo et pro Opere quod est commentatione compositum: ut Isoer. Libellum suum πρὸς Δημόνικον vocat πραγματείαν, et Polyb. suam Historiam. Sed et Aristot. ita est usus. Redditur autem alicubi Tractatus. Vide Bud. 309. Idem alibi πραγματείας interpr. Litigia, et calumnias litium, ap. Isocr. ad Nic. (6.) Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κεφαλὰς, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους. Atque ita sequetur eam nominis πράγματα signif., qua ponitur pro Litibus: sicut et πραγματικὸς eam sequitur interdum. || Negotium, Difficultas, ut ap. Suid., "Ἄνευ πραγματείας εἶλεν τὴν πόλιν, Sine negotio, Bud.: qui et pro Molestia e Luciano (1, 175.) affert; item e Dem. Μερὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας. [Plato Phædone 9. 12. Amat. in fin. "Diog. L. Bione p. 157. HSt." Seager. Mss. Phalar. Epist. 2. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολή, ad Diod. S. 2, 406. 407. Heind. ad Plat. Phædr. 338." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Strabo 9. p. 390. 'Αφ' οὗ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φύλα τὴν πρ. ἔχειν.] Πραγματειώδης, Operosus, Longi tractatus, Bud. e Plat. ["Procl. in Parmen. 1. p. 30." Boiss. Mss. * Πραγματειώδης, Eust. 1373, 28. * Πραγματεία, i. q. πραγματεία, 1 Reg. 9, 16. Ed. Compl. * Πραγματιώδης, unde * "Πραγματιώδως, Re ipsa, Andr. Cr. 137." Kall. Mss. Eust. Od. E. p. 546, 41.] Πραγματεντής, ET Πραγματεντικός, Negotiator, Mercator, Forensis negotiator. A Suida πραγματεντής exp. ἔμπορος, item ἔμπολαῖος. Vicissimque ἔμπολαῖον ap. Aristoph. Schol. exp. πραγματεντήν, addens ἡ ἀγοραῖον. [Πραγματεντής, Plut. 8, 82. 9, 291. 302. "Schol. Aristoph. Πλ. 521. Hemst. p. 306. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολή, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. Πραγματεντικός, ad Diod. S. 2, 407." Schæf. Mss.] Πραγματεὺς, pro eod., vide Πρηκτήρ. [* Πραγματεντός, unde] Ἀπραγματέντος, ὁ, ἡ, Circa quem studium adhibitum non fuit, aut non fuit laboratum, Cui labor impensus non fuit. [Polyb. 4, 75, 2. "Julian. Or. 6. p. 191." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 2, 190. Reiz. Belg. Gr. 631. * Ἀπραγματέντος, ibid." Schæf. Mss. Basil. 3, 510. Synes. de Regno p. 4. * Αὐτοπραγματέντος, unde * Αὐτοπραγματεύω, Sine arte, Dionys. H. 1. p. 174, 41.] "Δυσπραγματέντος, Difficulter tractabilis, Cum quo rem habere difficile est, ideoque Difficilis, Morosus, Plut. (7, 374.) Δορυφόρων δυσπραγματέντος λαός." [* Αποπραγματεύομαι, Cosmas Indicopl. p. 139. Πραγματευόμενοι μέχρις οὗ ἀποπραγματεύωνται.] "Διαπραγματεύομαι, "Negotior," [Dionys. Areop. 84. 181. Διαπραγματεύω, Perficio, 79. 104." Kall. Mss.] Καταπραγματεύομαι, cum gen., ut, Καταπραγματεύομαι τῆς ἐνδείας, Negotior ad penuriam inducendam, Bud. 309. e Greg. Naz., e quo alibi affert et, Καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ, de Josepho. [Τῆς ἐνδείας καταπραγματεύονται καὶ γεωργοὺσι τὰς συμφορὰς, Procop. ap. Bekk. Anecd. 152. * "Ἐγκαταπραγματεύομαι, Euthal. Edit. Act. 406." Kall. Mss. * Προπραγματεύομαι, Eunap. V. S. p. 19.] "Συμπραγματεύομαι, Una cum alio s. aliis negotium quodpiam procuro, Una operam navo, Plut. Lycurgo (5.) Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, Qui una operam navavit legibus s. lationi legum." [Commodo alicui sum, Plut. 9, 328.]

[* Πραγματιέω, * Πραγματιστήρ, * Πραγματιστήριος, unde * Πραγματιστήριον, Diod. S. 1, 1. al. Χρηματιστήριον.]

ITEM NOM. Πράγος, Res, Negotium, a med. ΠΡΑΤ. Πέπραγα, Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἀσκοπον "Ἐχει περάνας: (347.) προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη: [Ced. C. 1153. Æsch. S. c. Th. 2, 605. 867. Pers. 248. Suppl. 241. Aristoph. Ὀρν. 112. "Markl. Suppl. 19. Wakef. Eum. 768. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 805. Jacobs. Exerc. 1, 83." Schæf. Mss. * Ἀπραγος, (rectius * Ἀπραγῆς,) Otiosus, Iners, LXX. Judic. 9, 4.] Ἀπραγόπολις, Urbs negotiis vacua: unde exp. etiam Urbs otii alitrix, in VV. LL. [Suet. Aug. 98. * Ἀπραγέω, Otium ago, Suid. Po-

lyb. 3, 70, 4. 4, 64, 7. 28, 11, 8. * Ἀπραγία, Otium, A 3, 103, 2. Aret. 58. LXX. Prov. 12, 11. 28, 19. "Suid. v. Ἀκέραιος." Kall. Mss. * Ἀυτοπραγής, unde * Ἀυτοπραγέω, Strabo 8. p. 545.] "Ἀυτοπραγία, Per se et pro suo arbitrio facere, Diog. L. in Stoicis "Dogmat. (7, 121.) Ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, δουλεία, στέρχεις αὐτοπραγίας. Quæ Cic. Parad. 5, 1, 4.) sic verit, Quid est enim libertas? "potestas vivendi ut velis. Servitus, obedientia "fracti animi et abjecti, et arbitrio carentis suo." [Jambl. Protr. 342. Kiessl., Plut. 10, 314. * Μεγαλοπραγής, unde * "Μεγαλοπραγία, Appian. 2, 780." Wakef. Mss. * Νεοπραγής, unde * "Νεοπραγέω, Herodian. Epimer. 63." Boiss. Mss. * Ὀμοπραγής, unde * Ὀμοπραγέω, Lobeck. Phryn. 593. Joseph. A. J. 16, 5.] At vero Δυσπραγία et Εὐπραγία, Κακοπραγία, item Δυσπραγέω et Εὐπραγέω, Κακοπραγέω, ab ipso præter. med. Πέπραγα, formata, habes cum Δυσπραγία et Εὐπραγία. Quinetiam Ἰδιοπραγία et Ἰδιοπραγέω habes in Ἰδιοπράγμων. Reliqua autem, qualia sunt, Οἰκειοπραγία, Ἀλλοτριοπραγία, Δικαιοπραγία, suis quære locis, sc. in Οἰκείος, Ἀλλότριος, Δίκαιος.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, Exigo, Posco, ut ἀναπράττειν χρήματα, Thuc. (8, 107.) Pecunias exigere: 2, (95.) Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξει, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδόναι. [Xen. K. A. 7, 7, 19. 6, 29. "Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. ad Charit. 220. Phalar. 324. Dionys. H. 1, 509. 2, 893. 1081. 1094. 1224. * Ἀνάπραξις, 1094. 1231." Schæf. Mss. * Συναναπράττω, In exigendo adjuvare, Xen. K. A. 7, 7, 8.]

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. Contra facio, s. Contraria,) In contrarium laboro et contendendo, Refragor, Repugno, Obsisto, Obsto, Remitto, Adversor. Huc opp. συμπράττω. Jungitur item dativo illud, sicut hoc. Diod. S. 18. p. 648. meæ Ed. Εὐρυδίκης ταῖς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπράττουσας. Sic ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ, quod et uno verbo dicitur ὑπνομαχεῖν. Vox etiam passiva Ἀντιπράττομαι in ead. signif. usurpatur ab Isocr. [Panath. 65. sed v. Corai. 2, 203. "Ad Lucian. 1, 293. Valck. Hipp. p. 302. Thom. M. 871. Dionys. H. 3, 1427. 5, 144. Schneid. ad Xen. Hier. 238. Resisto, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀντιποιεῖσθαι." Schæf. Mss.] Ἀντιπράξις, ἡ, Refragatio, Resistentia, Obsistentia: Ἀντιπράξιν δέδωκε, Ne in se adversarii excitarentur metuens, VV. LL. [Dionys. H. 1. p. 694, 30. * Ἀντιπρακτικός, M. Anton. 2, 1.] [* Ἀποπράττομαι, Themist. Or. 21. p. 260. τὸν μισθόν, "Cattier. Gazoph. 68." Schæf. Mss.]

Διαπράσσω, vel Διαπράττω, ET Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Xen. (A. 2, 3, 13.) Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἤκοιμι, Dem. Πράγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, Bud.: qui in alio ejus loco, διαπράττεσθαι reddit Patrare. Apud Eund. ὁρθῶς διαπράττεσθαι reddit Recte agere. Idem διαπράττεσθαι, quæ vox usitatior est, exp. Transigere et perficere aliquid, Pervincere contendendo: afferens e Lys. (579.) Διαπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pro Pervici ut. Addit autem a Synes. poni itidem pro Assecutus sum contendendo. Affert et pro Patrare ex. Ut autem hic διαπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπράξει sequente ὅπως ap. Xen. Διαπράξει ὅπως εἰσελθῶ. Vide Comm. 307. Sed infinitivo etiam jungitur διαπράττεσθαι, ut ap. Plat. de Rep. 2. Εὐδὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Et, Διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thuc. Qui alioqui (1, 131.) διαπραξάμενος sine adjunctione ponit etiam pro Cum transigisset. Interdum exp. Obtimeo, Impetro: ut in illo Plat. loco, Διαπράξασθαι γενέσθαι, Obtinuisse ut esset, s. Impetrasse. Et ap. Lucian. (1, 464.) Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρὰ τινος, ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. Ceterum mihi videor alicubi legisse διαπράξασθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere: (Soph. Tr. 786.) || Διαπέπραγμα passiva etiam signif., ut Plut. Cæsare, Διαπέπρακτ' ἂν δ' πόλεμος, Jam confectum esset bellum, s. Perfectum, s. Absolutum. Sed et activa signif. διαπεπράχθαι pro Effecisse, e Plut. Themist. Ἐδοξέ τι χρήσιμον διαπεπράχθαι τῇ πόλει. Et, Διαπεπραγμένον ἔριον,

Elaborata lana, VV. LL. ["Διαπράσσω, Xen. K. Π. 49. 61. 89. 98. 374. Zeun., Xen. Eph. 47. Herod. 712. Thom. M. 219. Eur. Hel. 864. Ion. 365. Dionys. H. 1, 258. 2, 1014. ad 1100. Heind. ad Plat. Phædr. 209. 282. Διαπράττομαι, med., Alciph. 18. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Plato Gorg. 19. Heind. ad Theæt. 290. Pessumdor, Valck. Hipp. p. 228. Sensus obscuro, Act. Traj. 2, 306. Seq. infia. cum et sine ὥστε, Plato Gorg. 106. ubi v. Heind. Διαπέπραγμα, active, Heind. ad Plat. Theæt. 290." Schæf. Mss.] "Διάπραξις, Confectio, etiam Negotii "confectio, Negotium, Plato Symp. Εὐεργετούμενος "eis χρήματα ἢ eis διαπράξεις πολιτικάς." ["Negotium ipsum, Stob. 104, 37." Wakef. Mss. * Εὐδιαπράττω, Plato Phædro 74. p. 253. 272. Heind. male pro εὐ δ.] "Προσδιαπράττω, Insuper efficio et obtimeo; "Xen. K. Π. 8, (3, 18.) Ἄλλο γέ σοι, ὦ Σάτα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου." Συνδιαπράττω, Una conficio, s. efficio. Affertur et pro Una administro, e Luciano (2, 925.) Συνδιαπράττονσι τὴν ἀρχήν. ["Isocr. Paneg. 113. Batt." Seager. Mss.]

Εἰσπράσσω, s. Εἰσπράττω, Ἐσπράττω, item Εἰσπράττομαι cum duobus accus. Exigo, Isocr. ad Phil. Τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξαμε τοὺς συμμάχους. Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγυήν, Dem. (900.) Exigo sponsionem. Dicitur et pass. signif. εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias, i. e. Exiguntur a me pecuniæ. Itidemque cum accus. δίκην ap. Greg. Naz. Ταύτην εἰσπράττεσθαι τὴν δίκην, Hæc pœnas exigitur, Hæc pœnæ de eo exiguntur s. sumuntur. ["T. H. ad Lucian. 1, 219. Thom. M. 733. Kuster. V. M. 134. ad Diod. S. 1, 573. 2, 404, 479. 563. Brunck. Soph. 3, 383. Heyn. Hom. 6, 447. Εἰσπράττομαι, Toup. Opusc. 1, 451. Ammon. 97. ad Xen. Eph. 144. 180. 233. Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 22. 256." Schæf. Mss.] Εἰσπράξις, ἡ, Exactio: pro quo ET Ἐσπραξις. ITEM Εἰσπράττω, oros, ὁ, Extractor. Suid. εἰσπραξις exp. ἀπαίτησις, at εἰσπράκτωρ Hes. ἐπαίτης. ["Εἰσπραξις, Timæi Lex. 26." Schæf. Mss. * Εἰσπράκτης, Extractor, LXX. Exod. 5, 6. 13. Job. 39, 7. * Ἀντεισπράττω, δέικην, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 121." Kall. Mss. * Ἀντεισπραξις, ad Plut. Pomp. 48. * Ἐπεισπράττω, Dio Cass. 1250, 6. * Κατεισπράττω, Contra facio, Amphiloeb. p. 98." Kall. Mss. * Πάρεπισπράττω, J. Poll. 9, 32.] "Ἰπποσεισπράττω, Insuper per exigo," [Plut. Alcib. 8. Themist. p. 116. * Συνεισπράττω, Dionys. H. 1, 608, 21. Dio Cass. 559. "Demosth. 1205." Seager. Mss.]

Ἐκπράσσω, vel Ἐκπράττω, Perficio, Conficio, Pergo, Soph. Aj. (45.) Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατὰ μέλη ἐγὼ. Item pro Exigo, εἰσπράττω: ut Ἐκπράττω χρήματα, Thuc. (8, 108.) Quinetiam pro Exigere pœnas, ut Ἐκπράττειν μητρὶν φόνον, Exigere pœnas de cæde matris, i. e. de eo qui cædem perpetravit. Quam signif. habet et media vox Ἐκπράξασθαι, ET Ἐκπρήξασθαι Ionice ap. Herod. ut (7, 158.) Ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον, Pœnas necis Domi de illis exigere s. ab illis reposcere. ["Ἐκπράσσω, Wakef. S. Cr. 2, 3. Phil. 720. Brunck. ad Or. p. 182. ad Oed. T. 374. Lobeck. Aj. p. 226. Muret. Herc. F. 1081. Cattier. Gazoph. 73. Occido, Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh., Eur. Hec. 515. Med. ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss. "Dosithe. Hadriani Resp. in Fabr. B. Gr. 12, 523. ubi ἐξέπραξον, sed lego ἐξέπραξαν." Boiss. Mss. * Ἐκπραξις, Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss. * Ἐκπράκτης, * Ἐκπρακτος, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀνέκπρακτος, unde * Ἀνεκπραξία, Schol. Æsch. S. c. Th. 849. * Ἐκπράκτωρ, Schn. Lex. ἀμαρτύρος. * Συνεκπράσσομαι, Una cum alio ulciscor, Herod. 7, 169. Οὐ συνεκπρήξαντο αὐτῷ τὸν θάνατον." Schw. Mss.]

[* Ἐμπράσσω, Schleusn. Lex. V. T.]

"Ἐπιπράττομαι, Insuper facio, Addo, VV. LL." [Suid. χρήματά τινα, pro εἰσπρ.]

Εὐπράσσω, s. Εὐπράττω, conjunctim alicubi scribitur pro εὐπράσσω s. εὐπράττω, q. e. Feliciter rem gero, res administro. Affertur et, Εὐπράττων ἐς χρήματα λόγον, pro Divite et pecunioso. ["Ignat. p. 13. sed forte divellendum." Kall. Mss. "Thom. M. 909. Eur. Ion. fin. Wakef. Eum. 320, ad Lucian.

1, 729. 730. Schneid. ad Xen. Pol. 465. 468." Schæf. Mss. Εὐπράσσω, Εὐπραξίς, Lobeck. Phryn. 501. 623. Vide: Εὐπρόλι2ω.]

Καταπράσσω, s. Κατάπράττω, et Καταπράττομαι, Conficio, Efficio, Perago, Transigo, Xen. 'Εὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττει. Item pro Pertractare, Bud. e Greg. Naz. Οὐδέ τί μέγα ἡ νεανικὸν ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράζεσθαι δυναμένων. Afferatur et καταπραττόμενος ἀσφάλειαν e Dionys. H. pro Comparans securitatem. ["Ad Diod. S. 2, 28. De act. et med., Kuster. V. M. 77." Schæf. Mss. Xen. K. II. 7, 5, 76. * "Κατάπραξις, Clem. Alex. 271. 371. τῶν ἐντολῶν." Kall. Mss. * Κατάπρακτος, unde καταπρακτος, Effectu difficilis, Xen. K. II. 8, 7, 3. * Εὐκατάπρακτος, J. Poll. 9, 161." Kall. Mss. * "Καταπρακτικός, Efficiens, Stob. 338, 31." Wakef. Mss. * Προσκαταπράττομαι, Aristid. 1, 394, * Συγκαταπράσσω, Dem. 63. 96. Dio Cass. 913, 8. "Jo. Cantacuz. Hist. 1, 8. p. 27. Aristoph. Gramm. post Herodian. Epimer. 286. "Boiss. Mss. "Confirmo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 272. Συγκαταπράττω, active, ibid. 232." Kall. Mss.]

Παραπράσσω, vel Παραπράττω, Secus facio quam deceat, aut Præter jussa facio: qua signif. Herod. (5, 45.) ΔΙΞΙΤ Παραπρήττω: ["quod ibi idem valet ac παρὰ τὰ μεμαντευμένα ποιῶ; Contra oraculi jussa facio." Schw. Mss.] At vero ap. Soph. (Aj. 261.) Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεία πάθη, Μηδενὸς ἄλλον παραπράξαντος, Μεγάλας ὁδὺνας ὑποτείνει, Schol. exp., μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἀμαρτημάτων. Addit vero supervacaneam esse præp. Qua in re illi non assentior, sed existimo dici παραπράξαντα qui aliquid perperam egit, s. gessit, unde mali quidpiam ortum sit. [Censum alieno tempore exigo, Plut. Agide 16.]

* "Προπράττω, ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. "Προπράσσομαι, Ante peptor, Clem. Alex. 637. Orig. c. Cels. 159." Kall. Mss.]

* "Προσπράττω, Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Προσπράσσομαι, Dio Cass. 748.]

Συμπράσσω, s. Συμπράττω, Una cum alio facio, Socius sum et adjutor in facienda realiqua, Socium me præbeo rei gerendæ, Operam meam præsto; brevis, Adjuvo, Opitulor. Dicitur autem συμπράττω σοι, s. συμπράττω σοι τόδε, aut συμπράττω σοι sequente infin. Dem. Συνέπρασσον τούτοις: [cf. 404. 419.] Soph. (Aj. 1396.) Τὰ δ' ἄλλα καὶ ἐμπράττει, In ceteris operam tuam præstata, In ceteris sis adjutor s. opituleris. Aristot. Eth. 9, (5.) Εἶνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ σπρεθελουσι, συμπράξειαν δ' ἂν οὐθὲν, Plut. Theseo (29.) Συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων. Interdum autem cum solo accus. rei. At cum dat., quem sequitur infin., Xen. (Ελλ. 2, 3, 9.) Οἱ δὲ τριάκοντα ἐπεισαν Λύσανδρον φρούρους σφίσι συμπράξαι ἔλθειν ὃ δὲ πεισθεὶς τοὺς τε φρουροὺς καὶ Κάλαν ἄρμωσθὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Q. I., et illum Aristot., necnon alium Ejusd., ei similem, affert Bud., postquam dixit συμπράττειν esse Aliquid amico conficere. Addit autem, inde fieri ut pro Opitulari ponatur et Favere: ut, Thuc. (3, 101.) Συνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα Ἀμφιστοχῆς [4, 67. 74. Æsch. Pr. 295. "Dawes. M. Cr. 271. 273. 473. Jacobs. Anim. 287. Villosion. ad Longum p. 258. Gell. N. A. 1, 44. Bip., Heringa Obs. 239. Toup. Opusc. 1, 280. ad Herod. 425. 508. 550. Diod. S. 1, 307. ad Charit. 66. Bergler. ad Alciph. 432." Schæf. Mss.] Σύμπραξις, Actio ipsa adjuvandi quempiam, Opera quæ præstatur, Opitulatio, Plut. [7, 869. * "Συμπραξία, Schol. Pind. N. 10, 6. p. 773." Boiss. Mss.] Συμπράκτωρ, opus, ὁ, Adjutor, Administer: ut συμπρήκτωρ ap. Herod. (6, 125.) Cum autem dicatur proprie συμπράκτωρ ἔργου, Adjutor in agenda re aliqua, et administer, ac tanquam Socius facti: a Soph. (Ced. T. 116.) dictus etiam est aliquis συμπράκτωρ ὁδοῦ pro Socio itineris, s. Comite: Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Sic certe Cic. Administram et Comitem copulavit. [Xen. K. II. 3, 2, 13. "Timæi Lex. 40." Schæf. Mss. * Συμπράκτρια, Schol. Apoll. Rh. 3, 942.]

IONICUM Πρήσσω, Poëtis etiam usitatum, i. q. πράσσω: ut, Πρήσσειν τὰ πρήγματα, Herod. II. A. (562.) Πρήξει δ' ἐμπησούτι δυνήσεται, Hesiod. "Erg. (2, 20.) Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις, ubi χρῆμα οὐ πρήξεις est Nihil efficies, proficies: qua signif. dicunt interdum Lat. Nil agere. Invenitur autem et πρήσσειν κέλευθον ap. Hom., itidemque πρήσσειν ὁδὸν ap. Apoll. Rh. (1, 1267.) necnon ap. eum, quicumque est Auctor Hymnorum qui Homero ascribuntur: ut certe aliquos ejus esse constat, ubi πρήσσειν quidam interpr. Conficere: ut sit πρήσσειν κέλευθον s. ὁδὸν, quod Lat. dicunt Conficere iter, viam: quidam exp. περᾶν: ut Od. N. (83.) ubi dicitur de equis scutica incitatis, Ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμψα πρήσσουν κέλευθον. Locus autem alter extat Hymno in Merc. (203.) πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουν ὁδίται, cum dixisset paulo ante, Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουαὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sed hoc sciendum est, inveniri hoc ipsum verbum πρήσσειν junctum eorundem nominum genitivis: ut Od. O. (219.) Αἰτοὶ τ' ἀμβάλινωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Eust. περὶ σωμεν διὰ κέλευθον τῆς κατὰ θάλασσαν: (47.) ἵππους Ζεῦξον ὄψ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Videndum est autem an πρήσσω a περῶ derivantes, de qua derivatione dictum est supra, c. 239., possimus tamen reddere Secare s. Scindere viam, quibus utitur Virg. || Πρήσσεσθαι, Exigere: quam signif. habet et πράσσειν interdum, s. πράττειν, ut πρήσσεσθαι χρήματα, Herod. "Πρήττω, Ionice pro πράττω, ut πρήσσω pro πράσσω. Diciturque ut πράττω ἄμεινον, ita "et πρήττω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur." "Πεπρηγένοι, Ion. pro πεπραγένοι, Factum esse, "Herod." [Kuster. Bibl. Chois. 87. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. ad Od. O. 47." Schæf. Mss.] Πρήγμα, τὸ, Res, Negotium, Theogn. (116.) Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἐταῖροι, Ἐν δὲ σπονδαῖς πρήγματι πανρότεροι, In re seria, In negotio serio. || Πρήγμα affertur in VV. LL. et pro Capite polypyi: sed mendose ibi scriptum esse existimo πρήγμα pro πρήθμα, quod ap. Hes. habetur: adde, quosdam exponere πλεκτάνην. ["Οὐ μέγα πρήγμα, Timon. Phil. 15." Schæf. Mss.] Πρήξις, Actio, Effectus, Negotium, Od. Γ. (72.) Ἡ τι κατὰ πρήξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, An ob negotium aliquid. Sic Theogn. (73.) Πρήξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι. Interdum vero Profectus, Utilitas, K. (202.) Ἀλλ' οὐ γὰρ τις πρήξις ἐγένετο μωρομέναισιν: ut diceretur in soluta oratione, οὐδὲν πλεόν ἦν κλαίονσι, Nullus erat profectus illis plorantibus, i. e. Plorando nihil proficiebant, s. Gemendo, Nihil agebant, promovebant, Nulla redibat ad eos e suis lacrymis utilitas. || Πρήξις, pro Sorte s. Conditione, Herod. Πρήξιν τὴν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλειε. Vide: Πράξις. ["Ad Charit. 257. Wakef. S. Cr. 2, 4. Hymn. Hom. 2, 219." Schæf. Mss. * Εὐπρηξία, Ion. pro εὐπραξία, Herod. 4, 84.] Πρηκτῆρ, ἦρος, ὁ, Actor, Qui agit. Cic. πρηκτῆρα vertit Actorem ap. II. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum, actoremque rerum: ut videbis in Cic. Lex. 144. Sed ap. eund. Poëtam πρηκτῆρας Eust. ait esse Eos qui postea vocati sint πραγματεῖται: Od. Θ. (162.) Ἀρχὸς ναυτῶν οἵτε πρηκτῆρες ἔασι. Hes. autem πρηκτῆρα exp. δραστήρια, dicens interdum significare et ἔμπορον, Mercatorem. Quidam vero illud πρηκτῆρες exp. ἔμπειροι. ["Ad Mær. 116. * Πρηκτὸς, Ruhnck. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss.] Ἀπρηκτος, i. q. ἀπρακτος, Infectus, Non factus, Irritus, II. B. (121.) Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν: (376.) Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἐρίδας καὶ νεκεία βάλλει, Qui me conjicit in jurgia et contentiones irritas ac vanas. Sic ἀπρηκτοὶ ἐλπίδες, Epigr. Irritæ spes et vanæ. Ibid. ἀπρήκτον εὐνῆς. Hes. ἀπρηκτα exp. ἀνωφέλητα, Inutilia. ["Brunck. Apoll. Rh. p. 16. Jacobs. Anth. 8, 215. 10, 332. 11, 109. 131. 134. 307. Ruhnck. Ep. Cr. 194. ad Charit. 296. Toup. Emendd. 2, 219." Schæf. Mss.] ADV. Ἀπρήκτως, quod Hes. exp. ἀπράκτως. [Εὐπρηκτος, Ion. pro εὐπρακτος, Opp. A. 5, 63. "Heyn. Hom. 7, 574. Ruhnck. Ep. Cr. 194." Schæf. Mss.] Διαπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor: ut διαπρήξας ap. Herod., Executus. Alibi autem aor. medio utitur, ut 1, (2).]

Διαπρηξαμένους καὶ τὰ ἄλλα τῶν εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed hic Bayf. διαπρηξαμένους vertit, Cum obtinuissent ea, quorum gratia in loca illa venerant. || Item διαπρήσσειν κέλευθον, sicut et πρήσσειν κέλευθον, paulo ante iu Πρήσσω. Vide etiam c. 239., ubi et διαπρήξαιμι λέγων, ex [Od. E. 197. "Kuster. Bibl. Chois. 87. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. Ruhn. Ep. Cr. 249. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] "Ἐκπρήσσω, Ionice pro "ἐκπράσσω, ap. Herod." Ἐκπρήσσομαι, vide in Ἐκπράττω. ["Wakef. Phil. 720. S. Cr. 2, 3." Schæf. Mss.] Συμπρήσσω, i. q. συμπράσσω, s. συμπράττω. Συμπρήκτωρ, Adjutor, Administer, Herod. [6, 125.]

ΕΤΙΑΜ Ἐνπρήσσω quidam scripserunt conjunctim: ut Od. Θ. (259.) οἱ κατ' ἀγῶνας ἐνπρήσσεσκον ἕκαστα, ubi Eust. exp. εὐ ἐπρασσον: addens, inde vocatos ἀγωνοθέτας, sc. a πράσσειν posito pro ποιεῖν significante τίθεσθαι. Atque adeo per εὐ ἐπρασσον vult nos intelligere διεισθεῖντο. Ego certe existimo significare Bene administrabant, s. Rite et decenter. Sed nihil obstande videtur, quominus disjunctim scribamus εὐ πρήσσεσκον. Affertur tamen et ex Herod. scriptum itidem conjunctim Εὐπρήσσω pro εὐ πράσσω, Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna utor.

ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ, Stipes, Stirps, στέλεχος, Hes., qui πρέμνα exp. etiam τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν *καταβλαστημάτων. Alii interpr. quoque Truncus, Caudex. Apoll. Rb. 2, (479.) ταμέειν πρέμνον δρυός. Itidem ap. Xen. Cc. (19, 13.) πρέμνα, Stipites. E Diosc. autem 2, 143. Τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνον ὑμενοειδές, pro Liber qui cortici et ligno intercedit. Item pro θεμέλιος: ut πρέμνον τῆς ἐστίας Hes. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος: ap. Aristoph. autem Ὀρν. (321.) metaph. ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίον, Schol. exp. χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι, dicens πρέμνον esse στέλεχος καὶ ῥίζαν. || Extremitas albi oculorum, Gorr. τὸ καταλήγον τῶν λογάδων, J. Poll. ["Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ruhn. Ep. Cr. 163. Timæi Lex. 222. et n., Toup. Opusc. 2, 136. ad Callim. 1. p. 138. Conf. c. πέπλον, Jacobs. Anth. 12, 228." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 196. πρ. ἀρετῆς δύσβατον.] SED ET Πρέμνος pro πρέμνον reperiri annotatur in Lex. meo vet. ["Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. p. 31. *Πρεμνοθεν, Blomf. ad Callim. H. in Del. 35. et ad Æsch. S. c. Th. 71.]

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, Plantæ particula stipitis suffultæ, e Theophr. H. Pl. 2, 7. ["Ἀπόπρεμνος, Ab ima parte, Method. 285. Κάτωθεν ἀπόπρεμνος ἢ ἀμαρτία διαφθαρῇ." Kall. Mss.] Αὐτόπρεμνος Hes. exp. αὐτόρριζος, quod Colum. dicit Radicatus per se; alii, Nativus, Sponte sua proveniens. At αὐτόπρεμνοι λόγοι, Suid. exp. δύσκολοι, πρόρριζοι ἢ μεγάλοι, ap. Aristoph. B. (902.) de Æschylo, Αὐτοπρέμνοι τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκεδῶν Πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν: quæ exp. ap. Schol. quoque legitur. Sed præcedit ap. Aristoph. ἀνασπώντ', ut ἀνασπῶν αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισι, sit Evellere una cum ipso quasi πρέμνῳ τῶν λόγων, sicut planta aliqua dicitur ὄλλυσθαι αὐτόπρεμνος, quando una cum stirpe sua interit, vel cum ipsa stirps simul ac radix exarescunt: ut [Antiphanes] ap. Athen. (23.) οἶονεὶ δίψαν τινὰ *Ἡ ἡρασίαν ἔχοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. [Soph. Ant. 714. Æsch. Eum. 404. "Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 57. Jacobs. Anth. 12, 207." Schæf. Mss. Cf. Αὐτόπρεμνος. "Αὐτόπρεμνον, Radicitus, Lycophr. 316." Kall. Mss.] Εὐπρεμνος, Pulcrum habens stipitem: unde ap. Hes. Εὐπρέμνοις, *εὐστελέχεσι. Poetæ autem facta dialysi DICUNT Ἐϋπρεμνος. ["Nonn. Jo. 18, 2." Wakef. Mss. * "Καλλιπρεμνος, Const. Manass. Chron. p. 107." Boiss. Mss.] Κατάπρεμνος, *κατάκλαδος, Hes. "Πολύπρεμνος, Multos habens stipites s. truncos," [Apoll. Rh. 4, 161. *Τανύπρεμνος, Coluth. 193. Nonn. D. 5, 158. 303.] Ὑπόπρεμνος, Habens aliquid stipitis, e Theophr. H. Pl. 2, (1, 3.) Itidem ὑπόπους dicitur Qui pedes habet.

Πρέμνιον, τὸ, Parvus stipes: Hes. πρέμνια, τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα.

Πρεμνώδης, Stipiti similis, Theophr. C. Pl. 1, 3. Διὰ τὸ πρεμνώδη καὶ ξυνεστραμμένην πως εἶναι τὴν ῥίζαν. Et τὸ πρεμνώδες in planta aliqua dicitur, Quod stipitis vice est, ut H. Pl. 4, 11. de cypereo, Φύεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους ἐτέρα λεπτή.

Πρεμνίζω, i. q. αὐτόπρεμνον ἀνασπῶ, Una cum suo stipite et radice evello, Amputo una cum suo stipite, ut cum non rami solum, verum tota stirps succiditur; sic enim J. Poll. 7. Μολεῖν, τὸ τὰ αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα, πρεμνίζειν: quibus subjungit hæc verba e quadam Attica περὶ κοινῶν Lege, Μὴ ἀνθρακεῖν, μηδὲ μολεῖν, μηδὲ πρεμνίζειν. Pass. Πρεμνίζομαι, Una cum ipso stipite succiditor, Extirpo, Bud. ap. Dem. Τὰς ἐλαίας πρεμνιζόμενας: [cf. p. 1073.] Apud Hes. vero LEGITUR Πρεμνιάσαι, ἐκρίζωσαι: a VERBO Πρεμνιάζω.

Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus, inquit Erasmus in Adagiis, Radicitus s. A stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare: quo verbo usus est Cic. de Fato, Extirpari et funditus tolli. Dem. 119(=1073.) Ἐκπρεμνίσαν οὗτοι τὰς ἐλαίας, Extirparunt, Bud.

ΠΡΕΠΩ, Decorus s. Conspiciuus sum. Item Excello, Il. M. (104.) ὁ δ' ἐπρεπε καὶ διὰ πάντων, Inter omnes excellebat: διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι. Item cum dat. Eur. (Alc. 515.) πρέπω τῇ κορυφῇ. Sic (1053.) πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, Veste et cultu corporis decorus sum. At cum infin. junctum vide paulo infra. || Πρέπει, Decorum est, Decet, Convenit, Dignum est, itidemque Πρέπων, Decorus, Decens, Conveniens, Dignus: ut ap. Plat. πρέπον χρῶμα, σχῆμα, Decorus color, forma, ut Cic. vertit. At πρέπουσα τιμὴ redditur potius Honor meritis; itidemque πρέπουσα ζημία dicitur, Merita pæna, Pæna quam infligi decet et par est. Interdum cum dat. ut, "Ἄ πρέπει ἐλευθέρῳ, Quæ hominem liberum decent, homine libero digna sunt. Chrys. Βίος τῇ τῶν Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Plut. de Aud. Poem. Οἰκεία δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά, Synes. Ep. 50. Τοῖς ἐαυτοῦ τρόποις πρέπονσαν αἰτίαν ἐδέξατο, Moribus suis conveniens crimen, Dignum moribus suis crimen, Isocr. Hel. Enc. Πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιοῦντες. Et Plato, Πρέποντα θεοῖς ἐστὶ, Deo decorus est, Cic. Interdum cum ἐς, ut affertur ex Epigr. ἐς ἀμφοτέρους ἐπρεπε, Utrumque decebat, Utrique conveniebat. Cum infin. quoque junctum πρέπει itidem signif. Decet, Decorum est, Convenit, Æquum et par est, Dignum est. Plato Charm. Πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι, τῆς ὑμετέρας ὄντα οἰκίας, Par est ejusmodi esse ipsum. Sic Plut. Popl. Ἄνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαῖος εἶναι πρέποντα, Digni qui amicus magis quam hostis Romanorum haberetur, Quem par erat amicum potius quam hostem populi Romani judicari. Necnon πρέπω ἐστάναι in Epitaphio Callimachi, initio, pro πρέπει με ἐστάναι. Item τὸ πρέπον, Quod decet et convenit, Decorum: quod non in dictis tantum et factis, sed et in personis certitur. Cic. Oratore ad Brut. Ut enim in vits, sic in oratione, nihil est difficilius quam quid deceat videre: πρέπον appellant hoc Græci, nos dicamus sane Decorum. Sic et de Offic. 1. Item κατὰ τὸ πρέπον, Ut decet et par est. Plato de LL. Κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἐκάστη, Unicuique pro dignitate et merito. Ibid. Τὸ πρέπον ἔχω, Habeo quod mihi convenit, Satis habeo. Ibid. Πρέπον ἂν εἴη, Consentaneum et æquum. Phalar. vero πρέπον pro πρέπον ἐστὶ, i. e. πρέπει, Decet et consentaneum est. Necnon ὡς πρέπον ὕμῶν Thom. M. e Thuc. affert, pro ὡς πρέπει ὕμῳ. Præterea annotant Atticos πρέπον dicere PRO Πρεπόντως, Decenter s. Decore, Convenienter, Ita ut decet, Ut par et consentaneum est, Merito: quod et εἰκότως. [Πρέπω, Similis sum, Eur. Bacch. 915. Alc. 1143. Πάνν τοῖς ἔπεσι πρέπων ἐκείνους, In quem bene quadrabant hi versus, Plut. Pomp. 72. "Eur. Hel. 1220. Wakef. S. Cr. 4, 60. Here. F. 161. Musgr. 548. Hec. p. 151. Wakef. Eum. 998. 1034. Abresch. Æsch. 2, 133. Philipp. Thess. 1. Tull. Gem. 2. Epigr. adesp. 721. Schneid. ad Xen. Cc. 21. Markl. Suppl. 1056. Musgr. ib. ad Phalar. 296. Thom. M. 734. Alciph. 152. ad Charit. 260. ad Lucian. 1,